

EDITURA HAKİKAT

CALEA EHL-I SUNNET

PREGĂTITĂ DE

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

WWW.GOFREEBOOKS.COM

CALEA EHL-I SUNNET

PREGĂTITĂ DE HÜSEYN HİLMİ IŞIK

Editura Hakikat

Daruşşefeka Cad. No. 53 P.K.35 **34083**

Fatih- ISTANBUL

Tel. 0212 523 45 56-532 58 43 Fax 0212 523 36 93

http://www.hakikatkitabevi.com.tr

e-mail: bilgi@hakikatkitabevi.com.tr

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

PREFAȚĂ

Să începem această carte cu Besmele,

Căci numele lui Allah este cel mai bun scut.

Este un Domn plin de milă, ce iubește iertarea,

Și ale cărui binecuvântări sunt fără număr!

Allahu teala, în mila Sa pentru toți oamenii, crează și trimite oamenilor cunoștințele folositoare. În Viața de Apoi El îi va ierta pe cei ce s-au căit în această lume pentru păcatele lor, oricât de grave ar fi fost acestea. Dintre dreptcredincioșii ce vor muri înainte de a se fi căit și care ar trebui să meargă în Iad îi va ierta pe cei pe care va dori El și îi va primi în Paradis. El este singurul care crează toate creaturile, toate ființele, cel care le asigură existent în fiecare moment și le protejează de frică și groază. Începem să scriem această carte încrezându-ne în numele onorabil al unei astfel de divinități.

Lauda și recunoștința noastră pentru Allahu teala! Pacea și binecuvântarea fie asupra lui Resulullah! Toate rugile de binecuvântare fie asupra Ehl-i beyt și asupra tovarășilor săi devotați și drepți „radiyallahu teala anhum ej'main”!

Nu ar trebui să considerăm inutilă zicala (Această lume este o luptă). Suntem într-o luptă continuă cu arme spirituale împotriva atacurilor materiale ale persoanelor rău-intenționate, ale capcanelor și calomniilor necredincioșilor, așa cum luptăm împotriva forțelor naturii, vara cu căldurile înăbușitoare și iarna cu frigurile înghețate. Pentru a putea lupta împotriva dușmanului trebuie mai întâi să ne cunoaștem foarte bine inamicul. Altfel, există posibilitatea ca încercând să ne apărăm să aducem prejudicii vecinilor, prietenilor. Ceea ce îi este necesar omului pentru a duce o viață confortabilă poartă numele de bunuri și proprietăți. De la ac și ață până la case și immobile, toate sunt proprietăți. Allahu teala le-a permis anumitor oameni

și anumitor comunități să folosească anumite proprietăți. Aceste bunuri și soția, copiii, vecinii, rudele unei persoane sunt lucrurile sale utile. Toată lumea se va folosi de proprietățile sale atât cât le va permite Allahu teala. Nu este permis sub nici o formă să folosești mai mult decât ai sau să folosești proprietatea altcuiva. Este bine cunoscută urmtoarea zicală (Nu fi mândru de averea ta, nu spune mai e cineva ca mine. Va sufla un vânt potrivnic și o va împrăștia ca pe paie!) Bunurile, proprietățile obținute pe căi interzise poartă numele de dunya. Dunya, adică cele interzise și cele îndoielnice sunt dăunătoare. În cărți este explicat altfel dacă un lucru este util sau dăunător. Dintre acestea cel mai corect este ceea ce ne-a transmis Allahu teala.

Poruncile lui Allahu teala poartă numele de **farz**, iar lucrurile interzise se numesc **haram**. Poruncile Profetului poartă numele de **sunnet**, iar interdicțiile sale se numesc **mekruh**. Toate acestea patru formează **Islamul**. Semnul că într-o inimă se află credință este acceptarea ahkam-iislamiyye (regulile islamice). Dezaprobarea chiar și a unui singur sunnet poate duce la necredință. Cel ce având credință, nu se supune unei porunci a Islamului se va numi **fasîk** (păcătos). Nerespectarea Islamului reprezintă păcat. Necredinciosul va arde în Iad pentru totdeuna, cel păcătos va arde în Iad până ce își ispăși păcatele, după care va fi dus în Paradis. Cel ce este credincios și urmează Islamul se numește **salih kul** (rob dreptcredincios). Cel ce trăiește în munți, în pustiu și nu are cunoștință despre Islam nu poate fi necredincios sau păcătos. În Ziua de Apoi după ce va fi judecat acesta nu va merge nici în Iad, nici în Paradis ci la fel ca și animalele va dispărea. Dintre religiile divine, Islamul este o mare binecuvântare, motivul unei nespuse fericiri. Cei ce nu înțeleg valoarea acestei binecuvântări vor suporta pedeapsa.

Fiecare musulman trebuie să împlinească cele cinci rugăciuni zilnice. Aceste rugăciuni reprezintă semnul că în acea inimă se află credință. Cel ce nu crede în aceste rugăciuni devine **kafir** (necredincios). Cel ce crede într-o religie divină ce a suferit stricăciuni se numește ehl-i kitab, adică un necredincios ce aparține unui neam al cărții. Necredinciosul ce nu crede în aceasta este numit mușrik (politeist). Dintre necredincioși unii evrei și majoritatea creștinilor sunt mușrik. În zilele noastre aproape că nu există necredincios care să nu fie mușrik. Musulmanii care înțeleg și explică greșit

unele spuse ale lui Muhammed aleyhisselam sunt numiți **bid'at ehli** (reformatori). Șiiții și vehabiții fac parte dintre acești reformatori. Dintre aceștia cei care nu cred chiar și o singură vorbă a Profetului Muhammed aleyhisselam, devin necredincioși. Musulmanii care cred în spusele Profetului Muhammed aleyhisselam, fără a schimba un singur cuvânt, sunt adevărații musulmani, musulmanii **ehl-i sunnet**. Cnducătorul acestor adevărați musulmani este Imam-i a'zam Ebu Hanife Nu'man bin Sabit. Adevărații musulmani ce urmează ideologia ehli sunnet s-au împărțit în patru ramuri, în practicarea actelor de adorare: **Hanefi, Șafi'i, Maliki** și **Hanbeli**. Toate aceste patru școli religioase sunt înrudite și se urmează unii pe alții în rugăciune. Aceștia nu trebuie amestecați cu musulmanii reformatori, ce distrug Islamul din interior. Elhamdulillah! În zilele noastre majoritatea musulmanilor de pe glob sunt musulmani ehli sunnet. Iar numărul reformatorilor șiiți și vehabiți este în scădere.

Cei ce își spun musulmani s-au împărțit în trei ramuri. Prima ramură, cea a musulmanilor ce urmează calea companionilor Profetului este ramura musulmanilor **Ehli sunnet**, cărora li se mai spune și **Sunni** sau **Fîrka-i najiyye**, adică ramura celor ce vor fi salvați de Iad. Cea de-a doua ramură este cea a dușmanilor companionilor Profetului. Aceștia se numesc **Rafizi** și **Șiiți** sau **Fîrka-i dalle**, adică ramura deviată. Cea de-a treia ramură este a celor ce sunt dușmanii suniților și șiiților. Aceștia sunt **Vehabiții** sau **Nejdiții**, căci aceștia au apărut pentru prima data în orașul Nejd, din Arabia Saudită. Aceștia mai sunt numiți și Fîrka-i mel'une, deoarece îi numesc mușrik pe musulmani. Cei ce îi numesc necredincioși pe musulmani au fost blestemați de către Profetul Muhammed aleyhisselam. Cei ce au divizat musulmanii în aceste trei ramuri sunt evreii și englezii.

Au fost scrise mii de cărți valoroase ce explică corect credințele, poruncile și interdicțiile religiei islamice, iar majoritatea acestora au fost traduse în multe limbi străine și răspândite în fiecare țară. Învățații ce au scris aceste cărți sunt numiți învățați ehli sunnet ”rahmetullahi teala aleyhi ejma'in”. De cealaltă parte sunt neghiobii cu o viziune limitată, ce nu se gândesc decât la propriile plăceri și care s-au vândut englezilor pentru bani sau ranguri și care au atacat mereu calea luminoasă, benefică și binecuvântată a Islamului, au încercat să păteze reputația savanților ehli

sunnet, să schimbe religia și să înșele musulmanii. Această luptă dintre musulmani și necredincioși a avut loc în fiecare secol și va dura până la sfârșitul lumii. Aceasta a fost voința lui Allahu teala din trecutul veșnic.

Învățații ehli sunnet au învățat toate cunoștințele lor de la companionii Profetului. Iar aceștia la rândul lor au învățat de la Trimisul lui Allah. Companionii Profetului s-au răspândit în regiuni îndepărtate pentru a transmite învățăturile Islamului. De aceea nu au avut timp pentru a scrie cărți. Printre învățații ce au venit după două sute de ani au existat unii care au introdus între cunoștințele islamice propriile lor idei și spusele filozofilor vremii ori ale savanților științifici ai acelor timpuri. Astfel și-au făcut apariția cele șaptezeci și două de ramuri religioase, reformatoare, deviate. Evreii și englezii au jucat un rol important în apariția acestor ramuri deviate.

Indiferent cărei ramuri îi aparții atât timp cât inima îți este stricată și îți urmezi sinele,vei merge în Iad. Fiecare musulman trebuie să rostească des **La ilahe illallah** pentru a-și curăța sinele de necredință și păcate și **Estagfirullah** pentru a-ți curăța inima de necredința și păcatele ce vin de la nefs, diavol, de la anturajul dăunător și cărțile deviate. Rugile celui ce urmează preceptele islamice vor fi cu siguranță acceptate. Dacă nu împlinește rugăciunea, dacă privește la femeile descoperite și la părțile interzise spre a fi văzute ale acestora și dacă mănâncă și bea din cele interzise vom înțelege că nu urmează preceptele islamice. Prin urmare rugile acestuia nu vor fi acceptate.

Musulmanii se impart în două categorii: havas (învățații) și avam (ignoranții). În cartea în limba turcă, Durr-i Yekta scrie: ”Avam (ignoranții) sunt cei ce nu cunosc regulile de gramatică și literatură arabă. Aceștia nu vor putea înțelege cărțile de fikìh (jurisprudență) și fatwa. Aceștia trebuie să întrebe și să învețe cunoștințele despre credință și religie de la învățații ehli sunnet. Pe de altă parte este farz pentru oamenii de știință islamici să îi învețe prin predici și prin scris, mai întâi credința, apoi cele cinci acte de adorare, ce sunt baza religiei. În cărțile Zahire și Tatarhaniyye se afirmă că predarea fundamentelor credinței și ideologiei ehli sunnet sunt de o importanță primordială.” De aceea marele savant Abdulhakim Arvasi ”rahmetullahi aleyh” [Seyyid Abdulhakim Arvasi a decedat la Ankara în anul 1943 (1362

hijri)], un mare expert în științele religioase și experimentale a spus în apropierea morții sale; (De treizeci de ani m-am străduit să explic în moscheile din Istanbul, credința islamică, principiile credinței ehli sunnet și etica frumoasă a Islamului.) De aceea și noi în cărțile noastre am încercat să explicăm principiile credinței ehli sunnet, etica frumoasă a Islamului, subliniind importanța ascultării și ajutării statului și de a fi bun cu toată lumea. Nu suntem de accord cu scrierile ignoranților din punct de vedere religios și ale celor ce nu aparțin nici unui mezheb care provoacă oamenii împotriva statului și instigă frații la ură. Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” ne-a explicat că musulmanii pot train în confort sub protecția statului și a legilor sale spunând; ”**Religia se aflǎ în umbra săbiilor**”. Cu cât statul este mai puternic, cu atât confortul și pacea vor fi mai mari. De asemenea, musulmanii ce trăiesc liniștiți și își pot îndeplini atribuțiile religioase în libertate în țările non musulmane, cum ar fi cele din Europa și America, nu ar trebui să se revolte împotriva statului și a legilor ce le oferă libertate, nu ar trebui să fie instrumente de instigare și anarhie. Învățații ehli sunnet ne poruncesc să fim astfel. Învățații din una dintre cele patru școli religioase se numesc învățați ehli sunnet.

Atenție: Peste tot în lume există diferite peisaje, pe care omul nu se satură privindu-le. Acestea au apărut de la sine? Orice creatură este echilibrată și calculată, de parcă toate ar fi ieșit din aceeași mașinărie. Toate sunt legate de legile fizicii, chimiei, biologiei, astronomiei. Iar armonia și echilibrul din creația omului! Funcționarea armonioasă a organelor noastre interne, precum părțile unei mașinării îi uimesc pe cei ce înțeleg. Chiar și Darwin binecunoscutul necredincios a spus; ”Când mă gândesc la detaliile, la ordinea din construcția ochiului, simt cum mă cuprinde furia, de uimire.” Toate ființele sunt legate între ele prin legi de neschimbat. Oamenii religioși afirmă că există un **Creator**, care crează și cunoaște acestea. În schimb necredincioșii, ateii afirmă că toate acestea s-au format la întâmplare, printr-o coincidență. Creatorul, ne transmite și cunoștințe, prin profeți. Ne spune; ”**Eu am creat totul. Eu sunt stăpânul vostru, al tuturor. Dacă credeți în Mine, vă voi primi în Paradisul Meu. Unde vă voi oferi binecuvântări nelimitate. Acolo veți trăi în plăceri și fericire fără sfârșit. Pe cei ce nu cred în profeții Mei îi voi arde pentru totdeauna în Iad**.” Dacă Iadul și

Paradisul nu există, dacă cei ce cred în profeți s-au înșelat, nu vor fi prejudiciați. Însă, deoarece spusele Profeților sunt adevărate, cei ce nu cred și schimbă aceste vorbe, vor arde pe veci.

Observăm cu recunoștință că în peste tot în țara noastră (Turcia) oamenii de religie se străduiesc să răspândească și să apere această cale dreaptă a ehli sunnet. Deși există și auzim de unele scrieri ale unor ignoranți, care nu au citit sau nu au înțeles cărțile învățaților ehli sunnet, acestea se topesc în fața credinței puternice și a dragostei frățești a acestui popor și nu au alt efect decât acela de a arăta ignoranța și neputința proprietarului.

Cei ce urmează calea divizării musulmanilor se străduiesc să păteze numele învățaților ehli sunnet și a marilor mistici ”rahmetullahi teala aleyhim ej'main”. Marii învățați ehli sunnet le-au oferit acestora răspunsul adecvat, au protejat sensul adevărat pe care Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” le-a derivat din Kur'an-i kerim. Noi explicăm în această carte separat calea cea dreaptă și pe cea greșită. Ne rugăm lui Allah Preaînaltul ca studiind această carte cu mintea limpede și conștiința curată, prețioșii noștri cititori să judece în mod corect și să rămână uniți pe calea cea dreaptă și adevărată a ehli sunnet, evitând minciuna, calomnia și erezia, astfel fiind protejați de a cădea în nenorocirea veșnică.

Explicațiile adăugate ulterior în unele părți ale cărții au fost scrise în paranteze pătrate []. Toate aceste explicații au fost preluate din cărți autentice.

Miladi	**Hijri șemsi**	**Hijri kameri**
2001	1380	1422

KELIME-I TENZIH

(**Subhanallahi ve bihamdihi subhanallahil-azîim**). Celui ce va citi această kelime-i tenzih de 100 de ori dimineața și seara îi vor fi iertate păcatele. Acesta se va feri de a mai păcătui. Această rugă este scrisă în scrisorile 307 și 308 ale cărții Mektubat Tercemesi. De asemenea va fi de ajutor în înlăturarea tuturor problemelor.

MA'LUMAT-I NAFI'A

(CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE)

Prima parte a acestei cărți a fost scrisă de Ahmed Cevdet Pașa. Ea are 21 de pagini. Ahmed Cevdet Pașa ”rahmetullahi teala aleyh” care a adus un mare serviciu Islamului prin punerea regulilor Coranului sub forma unor legi în cartea sa valoroasă, Mejelle și a scris Istoria otomană în doisprezece volume, binecunoscuta Kıssas-ı Enbiya, s-a născut în anul 1823 (1238 hijri) în Loveci (Lofça) și a decedat în anul 1894 (1312 hijri). Mormântul său se află în grădina moscheii Fatih.

Cevdet Pașa afimă: Această lume, adică totul a fost inexistent. Allahu teala a fost cel care le-a creat din nimic. El a dorit să îmbogățească această lume, cu ființe umane, până la sfârșitul ei. L-a creat pe Adem aleyhisselam din pământ și a împodobit lumea cu copiii săi. I-a onorat pe unii dintre ei, făcându-i profeți, pentru a le transmite oamenilor cele necesare pentru a atinge fericirea și a trăi confortabil atât în această lume, cât și în lumea de apoi. I-a distins pe aceștia de ceilalți oameni, oferindu-le ranguri înalte. Acestor profeți ”aleyhimusselam” le-a transmis poruncile și interdicțiile prin intermediul unui înger, numit Jebrail aleyhisselam. Iar aceștia la rândul lor au transmis aceste porunci comunităților lor, așa cum le-au primit de la Jebrail aleyhisselam. Primul dintre profeți este Adem aleyhisselam, iar ultimul este Muhammed Mustafa ”aleyhissalatu vesselam”. Între aceștia au venit mulți alți profeți. Doar Allahu teala cunoaște cu exactitate numărul lor. Următorii sunt cei ale căror nume sunt cunoscute:

Adem, Șis [Șit]**, Idris, Nuh, Hud, Salih, Ibrahim, Isma'il, Ishak, Ya'kub, Yusuf, Eyyub, Lut, Șu'ayb, Musa, Yușa', Harun, Davud, Suleyman, Yunus, Ilyas, Elyesa', Zulkifl, Zekeriyya, Yahya, Isa** și **Muhammed Mustafa** ”aleyhimussalatu vesselam”. Douăzeci și cinci dintre aceștia, cu excepția lui Șit și Yușa' sunt menționați în Coran. De asemenea în Coran sunt menționați și **Uzeyr, Lokman** și **Zulkarneyn**. Însă, unii dintre învățați afirmă că aceștia trei, cât și Tubba' și Hîdîr au fost profeți, iar unii au afirmat că au fost evliya.

Muhammed aleyhisselam este Habibullah. **Ibrahim** aleyhisselam este Halilullah. **Musa** aleyhisselam este Kelimullah. **Isa** aleyhisselam este Ruhullah. **Adem** aleyhisselam este Safiyyullah. **Nuh** aleyhisselam este Nejiyullah. Acești șase profeți le sunt superiori celorlalți profeți și sunt numiți **Ulul'azm**. Muhammed aleyhisselam le este superior tuturor.

Allahu teala a coborât pe pământ patru cărți divine și 100 de pagini (suhuf). Toate acestea au fost trimise prin intermediul lui Jebrail aleyhisselam. Ne-a fost transmis prin hadis-i șerif că zece suhuf au fost trimise lui Adem aleyhisselam; cincizeci de suhuf au fost trimise lui Șit aleyhisselam; treizeci de suhuf au fost trimise lui Idris aleyhisselam; zece suhuf lui Ibrahim aleyhisselam, [în acest context suhuf înseamnă carte mică, epistolă și nu pagina pe care o știm noi, parte a unei file.] Din cele patru cărți, Tevrat-i șerif (Tora) i-a fost trimisă lui Musa aleyhisselam, Zebur-i șerif (Psalmii) i-a fost trimisă lui Davud aleyhisselam, Injil-i șerif (Biblia) i-a fost trimisă lui Isa aleyhisselam și Kur'an-i kerim i-a fost trimisă lui Muhammed aleyhisselam, ultimul profet.

În vremea lui Nuh aleyhisselam a avut loc un potop și tot pământul a fost acoperit de ape. Toți oamenii și toate animalele de pe fața pământului s-au înecat. Însă, dreptcredincioșii ce se aflau împreună cu Nuh aleyhisselam pe corabie au fost salvați. Urcând pe corabie, Nuh aleyhisselam a luat și câte o pereche din fiecare animal, astfel animalele s-au înmulțit din acestea.

Nuh aleyhisselam avea pe corabie pe trei dintre fii săi; Sam, Yafes și Ham. Oamenii ce se află în prezent pe fața pământului sunt descendenții acestora. De aceea Nuh aleyhisselam este numit al doilea tată al omenirii.

Isma'il și Ishak aleyhimesselam sunt fiii lui Ibrahim aleyhisselam. Fiul lui Ishak aleyhisselam este Ya'kub, al cărui fiu este Yusuf aleyhisselam. Ya'kub aleyhisselam este numit Israel. De aceea fiii și nepoții lui sunt numiți Beni Israil, adică fiii lui Israel. Aceștia s-au înmulțit și din rândurile lor au existat mulți profeți. Dintre aceștia sunt și Musa, Harun, Davud, Suleyman, Zekeriyya, Yahya și Isa ”aleyhimusselam” și hazreti Meryem, mama lui hazreti Isa. Suleyman aleyhisselam este fiul lui Davud aleyhisselam. Iar Yahya aleyhisselam este fiul lui Zekeriyya aleyhisselam. Hazreti Meryem este fiica lui Imran și Hunne (Ana). Hunne este sora soției lui Zekeriyya

aleyhisselam. Harun aleyhisselam este fratele lui Musa aleyhisselam. Iar Yuşa' aleyhisselam este fiul surorii lui Musa aleyhisselam. Neamul lui Isma'il aleyhisselam este arab, descendenţii săi fiind arabi, iar din aceştia s-a născut Muhammed aleyhisselam.

Aşa cum Hud aleyhisselam a fost trimis neamului Ad, Salih aleyhisselam a fost trimis neamului Semud, Musa aleyhisselam a fost trimis fiilor lui Israel. De asemenea, Yuşa', Harun, Davud, Suleyman, Zekeriyya şi Yahya ”aleyhimusselam” au fost trimişi tot către Beni Israil. Însă, ei nu au avut o religie diferită ci au propovăduit religia lui Musa aleyhisselam. Deşi lui Davud aleyhisselam i-a fost trimisă Zebur, aceasta nu cuprindea şeri'a, adică reguli, porunci sau acte de adorare, ci era plină de sfaturi şi predici. De aceea nu a anulat Tora. Ba mai mult chiar a întărit-o şi de aceea religia lui Musa aleyhisselam a durat până în timpul lui Isa aleyhisselam. Odată cu venirea lui Isa aleyhisselam, religia acestuia a abrogat religia lui Musa aleyhisselam. Adică autoritatea Torei a fost anulată, astfel că nu mai era permis să se urmeze religia lui Musa aleyhisselam. De atunci a fost necesar să se urmeze religia lui Isa aleyhisselam până la venirea religiei lui Muhammed aleyhisselam. Trebuia urmată religia lui Isa aleyhisselam, însă, majoritatea fiilor lui Israel s-au încăpăţânat să urmeze Tora şi nu au acceptat religia lui Isa aleyhisselam. Astfel s-au separat evreii [Iudaismul] şi nasara [Creştinismul]. Cei ce credeau în Isa aleyhisselam erau numiţi nasara. În zilele noastre sunt numiţi creştini. Iar cei ce nu au crezut în Isa aleyhisselam şi au rămas în necredinţă şi erezie au fost numiţi yehudi (evrei). Evreiiafirmă că urmează în continuare religia lui Musa aleyhisselam şi citesc Tora şi Zebur, iar creştinii afirmă că urmează religia lui Isa aleyhisselam şi citesc Injil. Cu toate acestea, stăpânul nostru, Muhammed aleyhissalatu vesselam, conducătorul cel două lumi şi profetul tuturor oamenilor şi al djinilor, a fost trimis ca profet pentru toate lumile şi religia sa, Islamul a anulat toate celelalte religii. Din moment ce această religie va rămâne valabilă până la sfârşitul lumii nu este permis, în orice parte a lumii, să se urmeze altă religie, decât Islamul. Nici un profet nu îi va urma. Noi, mulţumiri lui Allahu teala, facem parte din umma Sa, religia noastră este Islamul.

Profetul nostru, Muhammed aleyhisselam s-a născut în Mecca, în dimineaţa de luni, 12 Rebiul-evvel, ce coincide cu 20 aprilie, anul 571

miladi. A încetat din viață în Medina, în cel de-al 11-lea an al emigrării, în anul 632 miladi. La vârsta de patruzeci de ani, îngerul Jebrail a venit și i-a vestit că a fost ales Profet. În anul 622 miladi a emigrat din Mecca la Medina. Luni, pe 20 septembrie 622 miladi a ajuns în satul Kuba, din Medina. Această zi a devenit prima zi a anului musulman șemsi (solar). Anul solar al perșilor începea cu șase luni înainte. Deci anul nou al adoratorlor focului era pe 20 martie, în ziua de Nevruz. Prima zi a lunii Muharrem a aceluiași an a devenit și prima zi a anului musulman kameri (lunar).

Noi credem în toți profeții. Toți fiind trimișii lui Allahu teala. Însă, odată cu revelarea Coranului celelalte religii au fost anulate. De aceea în zilele noastre nu este permisă urmarea niciunuia dintre ei. Și creștinii cred în toți profeții trecuți. Însă, datorită faptului că nu cred că Muhammed aleyhisselam este profetul tuturor oamenilor, devin necredincioși, părăsind calea cea dreaptă. Iar evreii sunt mai îndepărtați de Islam, căci nu au crezut nici în Isa aleyhisselam.

Evreii și creștinii sunt numiți **ehl-i kitab** (necredincioși din neamul cărții) deoarece cred că actualele lor cărți interpolate sunt neschimbate, ca atunci când au fost trimise din cer. Este permis să iei în căsătorie fiicele acestora și să mănânci animalele sacrificate (spunând numele lui Allahu teala) de ei. [Însă, este mekruh. Nu le este permis fetelor musulmane să se căsătorească cu bărbații acestora. Dacă o fată intenționează să se căsătorească cu unul dintre ei sau cu un apostat înseamnă că nu acordă atenția cuvenită religiei lui Muhammed aleyhisselam. Iar musulmanul ce nu acordă atenție religie va deveni apostat și se astfel se vor căsători doi necredincioși.]

Apostații și cei ce nu cred în nici unul dintre profeți sau chiar dacă cred atribuie profeților sau unor ființe atribute divine și se închină acestora sunt necredincioși fără carte (**mușrik**). Tot astfel sunt și mulhid. Nu este permisă căsătoria cu fiicele acestora și nici consumarea cărnii animalelor sacrificate de ei.

Isa aleyhisselam a ales dintre companionii săi doisprezece persoane care să răspândească religia. Aceștia se nmeau apostoli (havari). Ei erau:

Șem'un [Petrus], Yuhanna [Ioan], bătrânul Ya'kub, Andreas fratele lui Petru, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, tânărul Ya'kub, Barnabas, Iuda și Tadeus [Yakobi]. În unele cărți în locul lui Barnabas este mnețíonat Simon. Iuda a devenit apostat și în locul său a fost ales Matei. Liderul apostolilor era Petrus. Aceşti doisprezece credincioși au răspândit religia lui Isa aleyhisselam, după ascensiunea la cer a acestuia, la vârsta de treizeci și trei de ani. Însă această religie a fost răspândită în forma în care a fost trimisă de Alalhu teala, doar optzeci de ani. După care, evreul Paulus și-a infiltrat doctrinele și reformele. Paulus a pretins că crede în Isa aleyhisselam și s-a autoprezentat ca fiind un savant religios. El a afirmat că Isa aleyhisselam este fiul lui Allah și că de aceea ar avea atribute divine. De asemenea a mai inventat și alte lucruri, afirmând că vinul și carnea de porc ar fi permise. A întors direcția de rugăciune a creștinilor de la Kaaba către răsărit. A afirmat de asemenea, că persoana lui Allahu teala este una, dar atributele Sale sunt de trei feluri. A numit aceste atribute ipostaze (uknum). Cuvintele acestui ipocrit evreu au fost inserate în primele patru cărți ale Bibliei (Evangheliile), în special în cartea lui Luca, astfel creștinii divizându-se în grupuri. Cei ce au crezut în faptul că Isa aleyhisselam deținea însușiri divine au devenit mușrik (politeiști). Astfel au apărut șaptezeci și două de secte și cărți ce nu coincid. În prezent există trei mari secte, iar majoritatea sunt politeiști.

[Abdullah ibni Abdullah-it-terjuman, ce a fost un preot în insula Majorca, în Insulele Baleare din Spania și care și-a schimbat numele după ce s-a convertit la Islam în Tunisia, a scris cartea **Tuhfet-ul-erib firredd-i ala ehlis-salib**, în limba arabă, în anul 1420 (823 hijri). Aceasta a fost tradusă în anul 1872 (1290 hijri) la Londra și în anul 1981 (1401 hijri) la Istanbul, a fost tipărită în limba arabă, la sfârșitul cărții **El-munkkiz-i aniddalal** și tradusă și în limba turcă, de către editura Hakikat. În această carte el scrie:

(Cele patru cărți (Evanghelii) au fost scrise de Matei, Luca, Marcu și Ioan. Ei au fost primii care au stricat Biblia și i-au făcut pe creștini politeiști. Matei, ce era palestinian, l-a văzut pe Isa aleyhisselam doar în anul în care a fost ridicat la cer și la opt ani după aceea a scris prima Evanghelie, în care a narat evenimentele extraordinare ce au avut loc la nașterea lui Isa aleyhisselam, în Palestina și modul în care mama sa, hazreti Meryem l-a dus

pe Isa aleyhisselam în Egipt, când regele evreu, Irod, a vrut sa îl omoare, în copilărie. Hazreti Meryem a încetat din viață la șase ani după ce fiul ei a fost ridicat la cer, iar mormântul ei se află în Ierusalim. Luca, ce era din Antiohia, nu l-a văzut niciodată pe Isa aleyhisselam, acesta fiind convertit la creștinism de către ipocritul Paulus, după asecensiunea la cer a lui Isa aleyhisselam. Acesta a scris o Evanghelie total diferită de catea lui Alalhu teala, fiind îmbibat cu ideile otrăvitoare ale lui Paulus. Marcu de asemenea s-a convertit la creștinism după ridicarea la cer a lui Isa aleyhisselam și a scris o carte, la Roma, pe care a numit-o Biblie, după cele auzite de la Petrus. Ioan era fiul mătușii materne a lui Isa aleyhisselam. Acesta l-a văzut de câteva ori pe Isa aleyhisselam. Aceste patru cărți cuprind multe scrieri ce se află în neconcordanță.) În cele două cărți **Diya-ul-kulub** și **Șems-ul-hakika** ale lui Harputlu Ishak efendi, ce a decedat în 1892 (1309 hijri), în cartea în limba arabă a lui Hayderizade Ibrahim Fasih (ce a decedat în 1299), **Essîrat-ul-mustekim**, în cartea **Mizan-ul-mevazin**, în limba persană, tipărită în 1288 în Istanbul, a lui Nejef Ali Tebrizi și în cartea în limba arabă, **Erreddul-Jemil**, a imamului Gazali, tipărită în 1959 în Beirut se dovedește că Evangheliile actuale sunt deviate și majoritatea celor ce cred în ele sunt politeiști. Aceste trei cărți au fost retipărite offset de către editura Hakikat, în anul 1986.

Evanghelia lui Barnabas, ce a scris exact ceea ce a văzut și ce a auzit de la Isa aleyhisselam a fost descoperită și retipărită în limba engleză, în anul 1973, în Pakistan. În **Kamus-ul-a'lam** se spune: (Barnabas este dintre vechii apostoli. Este vărul lui Marcus. Este din Cipru. După apariția lui Pavel i s-a alăturat acestuia și au călătorit împreună prin Anatolia și Grecia. El a fost martirizat în cel de-al 63-lea an miladi, în Cipru. Acesta a scris o Evanghelie și alte scrieri. El este comemorat de către creștini, în cea de-a unsprezecea zi a lunii iunie.)

Oficialii religioși ai creștinilor sunt numiți preoți sau clerici. Cel mai mare cleric ortodox este patriarhul. Clericii de un grad intermediar se numesc pastori. Cei care citesc Biblia se numesc evangheliști, iar evangheliștii de un rang superior sunt prezbiterii. Aceștia acționează precum muftii. Prezbiterii de rang superior sunt episcopii, iar cei mai înalți sunt arhiepiscopii și mitropoliții, care acționează precum judecătorii. Cei care

conduc ritualurile în biserici sunt clericii, sub care se află diaconii. Iar cei care slujesc în biserică se numesc eremiți, pustnici sau chinoviți. Aceștia le sunt de ajutor celor ce împlinesc ritualurile religioase. Cei ce se dedică doar ritualurilor religioase se numesc călugări. Conducătorul preoților catolici este Papa, adică tatăl taților. Acesta se află la Roma. Prelații săi consilieri sunt numiți cardinali.

Toți acești oamnei de religie au uitat unicitatea lui Allahu teala și au devenit politeiști afirmând că Isa este fiul lui Allah și crezând în trinitate. După ceva timp, în epoca împăratului Claudius al-II-lea (215-271 miladi), Yunus Șemmas, patriarhul Antiohiei, a declarat unicitatea lui Allahu teala și a călăuzit pe mulți pe calea cea dreaptă, aceștia devenind ehli kitab. Însă, preoții ce au urmat, au recidivat, închinându-se iar la trei zei. Constantin cel Mare (274-337) a introdus și idolatria în religia lui Isa aleyhisselam. În anul 325 el a convocat la Niceea (Iznik) 318 preoți, într-un consiliu spiritual și a instituit o nouă religie creștină. În acest consiliu, un prezbiter pe nume Arius a spus că Allahu teala este unul singur și Isa aleyhisselam este creatura Sa, însă cu toate acestea, Alexandrus, conducătorul consiliului și patriarhul Alexandriei l-a izgonit din biserică. Constantin cel Mare l-a proclamat pe Arius necredincios și a stabilit principiile sectei Melekiyye; acest lucru este scris în cartea Milel ve Nihal și într-o carte de istorie a istoricului bizantin Jirjis Ibnul'amidin (601-671, miladi 1205-1273, Damasc). În anul 381 s-a convocat la Istanbul al doilea consiliu, unde Makedonius a fost acuzat de blasfemie, căci afirmase că Isa aleyhisselam este o creatură și nu Ruhul-kuds (duhul sfânt). În anul 395 Imperiul Roman se divizează în două. În anul 421, la Constantinopol (Istanbul) are loc cel de-al treilea consiliu pentru a examina cartea lui Nestorius, patriarhul Constantinopolului, care a afirma; (Isa aleyhisselam a fost un om. El nu poate fi venerat. Există doar două ipostaze. Allah este unic. Dintre atributele Sale, existență, viață cunoaștere, atributul viață reprezintă Ruhul-kuds. Atributul cunoașterii (cuvântul) a pătruns în Isa aleyhisselam și el a devenit divinitate. Meryem este mama uni on nu a unui zeu. Isa este fiul lui Allah). Aceste idei ale sale au fost acceptate. Secta lui Nestorius s-a extins în țările orientale. Cei ce aparțin acestei secte sunt numiți nestorieni. În anul 431a fost convocat un al patrulea consiliu în Efes, unde au fost acceptate ideile lui Dioscor și Nestorius (decedat în 439

în Egipt) a fost acuzat de blasfemie. Douăzeci de ani mai târziu, 734 de preoți s-au adunat în cadrul celui de-al cincilea sinod în Kadikoy, în 451 și scrierile lui Dioscor, Patriarhul Alexandriei, au fost repudiate. Ideile lui Dioscor, care erau bazate pe afirmația că Isa aleyhisselam este o divinitate, au format monofizismul. Această sectă a fost numită Iacobită, derivată din numele real al lui Dioscor, Iacob. Marcian, împăratul bizantin din acele vremuri, a anunțat decizia repudierii peste tot. Dioscor a fugit și și-a răspândit secta în Egipt și Ierusalim. Majoritatea adepților săi sunt idolatrii și se închină lui Isa aleyhisselam. Maroniții și sirianii (creștinii vorbitori de limba siriacă) din zilele noastre, din Irak, Siria și Liban aparțin sectei Yakubiyya (iacobite).

Secta acceptată în cadrul sinodului de la Kadikoy și acredintată de împăratul Marcian se numește Melekaiyye (melchită). Aceasta este similară cu secta acceptată în primul sinod ecumenic, de la Niceea. Conducătorul lor este Patriarhul Antiohiei. Aceștia numesc atributul cunoașterii, cuvânt și atributul vieții, Ruhul-kuds (duhul sfânt). Când aceste atribute se contopesc cu ființa umană le numesc ipostaze (uknum). Au trei divinități. Una, reprezintă Tatăl, prin uknumul existenței. Isa este fiul acestuia. De asemenea Meryem a fost proclamată divinitate. Isa aleyhisselam este numit Isus Cristos.

Cele șaptezeci și două de secte ale creștinătății sunt descrise în detaliu în cărțile **Izhar-ul-hak**, în limba arabă, a lui Rahmetullah efendi și **Dîya-ul-kulub**, în limba turcă, a lui Ishak efendi din Harput. Această carte a fost tipărită în anul 1987, în Istanbul, sub numele de **Cevab Veremedi**, iar în anul 1990 a fost tipărită în limba engleză. **Izhar-ul-hak**, a fost tipărită în limba arabă la Istanbul, în anul 1864 (1280). Rahmetullahi efendi descrie în detaliu dezbaterile pe care le-a avut în anul 1270 cu preoții creștini, în India și apoi în Istanbul și cum i-a învins pe aceștia. În varianta tipărită în Istanbul a cărții **Seyf-ul-ebrar**, în limba persană, au fost adăugate informații în legătură cu aceste dezbateri. Cartea **Izhar-ul-hak** este formată din două părți. Nuzhet efendi a tradus prima parte în limba turcă, sub numele de Izah-ul-hak, ce a fost tipărită în Istanbul. Cea de-a doua parte a fost tradusă în anul 1292, de către Seyyid Omer Fehmi bin Hasen și a fost tipărită în Bosnia, sub numele de Ibraz-ul-hak, în anul 1293 (1876 miladi).

Toate aceste secte au fost loiale papei de la Roma, până în anul 446 (1054 miladi). Toate acestea erau catolice și majoritatea erau idolatrii. În anul 1054, patriarhul Istanbulului Mihail Cerularie, s-a desprins de papă și a preluat conducerea bisericilor orientale. Aceste biserici au fost numite **ortodoxe.** Acestea făceau parte din secta iacobită.

De asemenea în anul 1517 (923 hijri), preotul german, Luther s-a revoltat împotriva papei de la Roma, iar o parte dintre biserici l-au urmat. Acestea au fost numite bisericile **protestante**.]

După cum se vede, majoritatea creștinilor sunt idolatrii și sunt mai prejos decât evreii. Pedeapsa lor în lumea de apoi va fi mai aspră. Deoarece ei nu cred în Muhammed aleyhisselam, cred în trinitate și se împotrivesc divinității. Cei ce se închină lui hazreti Isa aleyhisselam și mamei sale, hazreti Meryem, ca fiind divinități, sunt idolatrii. Aceștia mănâncă și leșuri (carnea ce nu este sacrificată în maniera transmisă de Islam). Evreii nu au crezut în doi profeți, însă recunosc unicitatea lui Allahu teala și nuconsumă carnea animalelor nesacrificate în numele lui Allah. Cu toate acestea, evreii sunt mult mai ostili față de Islam. Deși unii dintre evrei au devenit idolatrii precum creștinii afirmând că Uzeyr (Ezra) este fiul lui Dumnezeu, totuși majoritatea nu sunt idolatrii. Ortodoxii, catolicii și protestanții citesc versiuni diferite ale Bibliei și susțin că îl urmează pe Isa aleyhisselam. Cu toate acestea, fiecare are multe principii contradictorii, în credință și practică. Toți sunt numiți creștini. Cei ce afirmă că Isa aleyhisselam este profet sunt numiți ehli kitab. În zilele noastre nu mai există creștini ehli kitab. Pentru că nu cred în Muhammed aleyhisselam toți sunt necredincioși. Evreii susțin despre ei că aparțin religiei mozaice. [În Enciclopedia religiilor, publicată în două volume, în Franța, în anul 1997 se spune: În anul 1995 populația globului era de 4 miliarde 550 milioane de oameni. 1miliard 60 milioane dintre aceștia sunt musulmani, 1 miliard 870 milioane sunt creștini (dintre care 1 miliard 42 milioane catolici, 505 milioane protestanți și 174 milioane ortodoxi), 14 milioane evrei, 1 miliard 606 milioane sunt necredincioși ce nu cred în vreun profet, adică sunt idolatrii.]

După ce Profetul Muhammed ”aleyhissalatu vesselam” a încetat din viață, în cel de-al unsprezecelea an al emigrării, Ebu Bekkr-i Sîddîk

”radiyallahu anh” a devenit calif. Acesta a încetat din viață în cel de-al treisprezecelea an al emigrării, la vârsta de 63 de ani. După el Omer-ul Faruk ”radiyallahu anh” a devenit calif. În cel de-al douăzeci și treilea an al emigrării, la vârsta de 63 de ani, acesta a fost martirizat. I-a urmat în fruntea califatului Osman Zinnureyn ”radiyallahu teala anh”. În cel de-al treizeci și cincilea an după emigrare, la vârsta de 82 de ani, acesta a fost martirizat. Apoi a fost ales calif Ali ”radiyallahu anh”. În anul 40 după emigrare, la vârsta de 63 de ani, acesta a fost martirizat. Acești patru califi poartă numele de **Hulefa-i rașidin**. Exact ca în Asr-i Seadet, regulile islamice (ahkam-i islamiyye) au fost respectate și peste tot domnea dreptatea, justiția și libertatea și în timpul califatelor. Regulile islamice erau aplicate fără cusur. Acești patru califi sunt superiori tuturor companionilor Profetului. Superioritatea în rândul lor este conform ordinii succesiunii califatelor lor.

În timpul califatului lui ebu Bekr-i Sîddîk ”radiyallahu teala anh”, musulmanii au ieșit din Peninsula Arabică. După ce Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a părăsit această lume, în peninsulă au apărut rebeliuni. Ebu Bekr ”radiyallahu anh” a înăbușit aceste rebeliuni și a luptat pentru a corecta actele de apostazie. În timpul califatului său a restabilit unitatea statului islamic, așa cum a fost ea în perioada Asr-i Seadet. Când Omer ”radiyallahu anh” a devenit calif a citit următorul discurs:

(O, voi, companioni ai Trimisului ”radiyallahu teala anhum ejmain”! Arabia poate furniza orzul necesar doar pentru caii voștri. Cu toate că Allahu teala i-a promis Preaiubitului Său că va da comunității lui Muhammed aleyhisselam terenuri și case în toate părțile lumii. Unde sunt soldații ce vor cuceri acele țări promise și vor obține prăzi în această lume și rangul de martir în lumea de apoi? Unde sunt eroii ce își vor sacrifica viețile și capetele, părăsindu-și patria, pentru a-i salva pe robii lui Alalhu teala din ghearele tiranilor?). Cu aceste cuvinte i-a încurajat pe companionii Profetului să pornească la lupte. Acest discurs al lui hazreti Omer radiyallahu anh a determinat extinderea cu repeziciune a țărilor islamice pe trei continente și salvarea a milioane de oameni de la necredință. În urma acestui discurs, Companionii Profetului aleyhimurridvan au jurat în unanimitate să lupte până la moarte. Cu forțe armate organizate, așa cum poruncise califul, Ehli islam au părăsit casele și Arabia, răspândindu-se peste

tot. Majoritatea nu s-au mai întors luptând și căzând martiri în acele locuri. Astfel au fost cucerite multe țări, într-un timp foarte scurt. În acele vremuri existau două mari imperii. Unul era Imperiul Roman și cel de-al doilea era Imperiul Persan. Ehli islam le-a cucerit pe ambele. Mai ales Imperiul Persan s-a prăbușit cu totul, iar țările sale au intrat în posesia musulmanilor. Astfel populația a fost onorată cu Islamul, primind liniștea în această lume și fericirea în lumea de apoi. Astfel de lupte s-au dus și în perioadele lui Osman și Ali ”radiyallahu anhuma”. Însă, în perioada lui hazreti Osman s-au înmulțit revoltele împotriva califului și acesta a fost martirizat. În timpul califatului lui Ali ”radiyallahu anh” au apărut tensiuni ale sectei harijite. Au apărut rupturi în cadrul comunității islamice. Și din moment ce cea mai mare sursă a cuceririlor și a victoriei era unitatea și unanimitatea, în timpul acestor doi califi nu au fost cucerite atât de multe țări, ca în timpul califatului lui Omer ”radiyallahu anh”.

Perioada Hulefa-i rașidin a durat 30 de ani. Acești treizeci de ani au trecut la fel de frumos ca perioada Profetului ”aleyhisselam”. După perioada acestor patru califi, au apărut în rândul comunității islamice multe reforme și căi greșite și mulți musulmani s-au îndepărtat de la calea cea dreaptă. Doar cei care au crezut precum Companionii Profetului și au urmat ahkam-i islamiyye precum aceștia, au fost salvați. Ei formează **Ehli sunnet vel-jemaat**. Un învățat ehli sunnet este un învățat ce aparține uneia dintre cele patru școli religioase. Aceasta este singura cale dreaptă. Calea Profetului aleyhisselam și a Companionilor săi ”radiyallahu teala anhum ejmain”, calea învățaților Ehli sunnet ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain”. În decursul timpului, căile și sectele greșite au fost uitate. În zilele noastre, majoritatea țărilor islamice urmează această cale dreaptă. Dintre cei ce nu urmau calea Ehli sunnet vel jemaat a mai rămas doar secta fondată de evreul Abdullah bin Sebe', secta șiită. Șiiții afirmă; (Califatul a fost dreptul lui Ali ”radiyallahu anh”, iar Ebu Bekr și Omer ”radiyallahu teala anhum ejmain” și-ar fi însușit acest drept cu forța). De asemenea aduc calomnii la adresa majorității companionilor Profetului.

[În zilele noastre, cei ce sunt cunoscuți ca musulmani și drept comunitatea ummet-i Muhammediyye, sunt ehli sunnet, șiiți și vehabiți. Sectele deviate Ahmediyye sau Kadiyani, întemeiate de englezi în India și

Teblig-i jemaat și Behaii nu au nici o legătură cu Islamul. Aceștia s-au despărțit de Ehli sunnet.]

Ramura Ehli sunnet se împarte din punct de vedere al practicii religioase și al acțiunilor, în patru școli religioase: Prima este școala **Hanefi** a imamului a'zam Ebu Hanife Nu'man bin Sabit ”rahmetullahi aleyh”. Hanif înseamnă o persoană care crede în mod corect, care îmbrățișează Islamul. Ebu Hanife, înseamnă tatăl adevăraților musulmani. Imam-i a'zam nu a avut o fiică pe nume Hanife. Cea de-a doua școală religioasă din cele patru este școala **Maliki**, mezheb-ul imamului Malik bin Enes ”rahmetullahi aleyh”. Cel de-al treilea mezheb este **Șafi'i**, orientarea imamului Muhammed bin Idris Șafi'i ”rametullahi aleyh”.Deoarece bunicul său, hazreti Șafi', făcea parte dintre Companionii Profetului, el și mezhebul său au primit acest nume. Cea de-a patra orientare religioasă este școala **Hanbeli**, a lui Ahmed bin Hanbel ”rahmetullahi aleyh”. După cum este scris în prefața cărții lui Ibni Abidin, Imam-i a'zam s-a născut în anul 80 hijri, imamul Malik în anul 90, imamul Șafi'i în anul 150 și Ahmed bin Hanbel în 164 și au încetat din viață în 150, 179, 204 și 241 hijri.

Cel ce dorește să învețe calea Ehli sunnet, trebuie să studieze cărțile uneia dintre cele patru orientări religioase.

Acestea patru orientări nu sunt diferite una de alta în ceea ce privește ideologia. Toate fac parte din Ehli sunnet și credințele și bazele religiei sunt aceleași. În lumea islamică acești patru mari imami au fost recunoscuți ca mari mujtehid, acceptați și crezuți de către toată lumea. Au existat mici diferențe doar în ceea ce privește ahkam-i islamiyye, adică în practică. Astfel:

Arătând milă pentru musulmani, Allahu teala și Trimisul Său ”sallallahu aleyhi ve sellem” nu au declarat în mod clar în Coran și în hadisuri, cum ar trebui împlinite unele acțiuni. [Dacă s-ar fi declarat în mod clar, ar fi devenit farz sau sunnet împlinirea lor conform declarației. Cei ce nu ar împlini obligațiile ar păcătui, cei ce nu acordă importanță obligațiilor și tradițiilor ar deveni necredincioși. Astfel situația musulmanilor devenind grea.] Aceste acțiuni trebuie împlinite în comparație cu cele transmise în mod clar. Printre oamenii de știință religioși, cei care sunt capabili de a

înțelege modul în care astfel de acțiuni prin compararea acestora, se numesc **Mujtehid**. Este vajib pentru un mujtehid să depună toate eforturile pentru a înțelege cum trebuie împlinită o acțiune și pentru el și pentru cei ce îl urmează să acționeze în conformitate cu deducerea sau alegerea lui, pe care o crede cea mai apropiată de soluția potrivită. Adică, versetele și hadisurile poruncesc să se procedeze astfel. Dacă un mujtehid greșește în încercarea de a înțelege cum trebuie să procedeze, nu va fi păcat, ci va fi un act demn de răsplată. Va primi răsplata pentru strădania sa. Deoarece omului i s-a poruncit să muncească cu toată puterea sa. Companionii Profetului ”radiyallahu teala anhum ejmain” erau toți mari învățați, adică mujtehid. În perioada ce le-a urmat au existat mulți învățați mari capabili de ijtihad și fiecare dintre aceștia era urmat de mulți oameni. Cu timpul, cele mai multe dintre ele au fost uitate, doar aceste patru mezheb-uri supraviețuind dintre orientările Ehli sunnet. Ulterior, ca nu cumva să apară persoane care pretind că sunt mujtehid și să ia naștere grupări eretice, Ehli sunnet nu a urmat nici o altă cale decât aceste patru orientări. Milioane de oameni ce aparțin căii Ehli sunnet au urmat una din aceste orientări. Deoarece convingerile acestor patru mezheb-uri sunt aceleași, grupările nu se consideră greșite între ele și nici n se privesc unele pe altele ca fiind eretice saureformatoare. După ce afirmă că aceste patru orientări reprezintă calea cea dreaptă, un musulman poate crede că propriul mezheb este mai probabil să fie corect. Deoarece Islamul nu dezvăluie în mod clar felul în care ar trebui procedat în cazul acțiunilor stabilite prin ijtihad, este posibil ca propriul mezheb să fie greșit și celelalte trei orientări să fie corecte și este mai bine pentru toată lumea să afirme; ”Mezhebul urmat de mine este corect, dar poate la fel de bine fi și greșit; celelalte mezheburi sunt greșite dar totodată pot fi și corecte.” Astfel, dacă nu există un haraj (o necesitate, o greutate) nu este permis de a amesteca cele patru orientări, de a face un lucru în conformitate cu un mezheb și un altul în conformitate cu alt mezheb. O persoană trebuie să se adapteze în toate privințele cu orientarea pe care o urmează, învățând învățăturile sale, când nu există nici un haraj.

[Este permisă urmarea unui alt mezheb decât mezhebul pe care îl urmează, doar în cazul în care există o necesitate, o dificultate, pe care nu o poate face în conformitate cu propriul mezheb. Însă, acest lucru impune

anumite condiții. El trebuie să respecte condițiile celui de-al doilea mezheb, adică obligațiile și interdicțiile, când face uz de această opțiune. În cartea lui Ibni Abidin, în capitolul Nikah-i rij'i, se menționează că învățații orientării Hanefi au emis fatwa, care permite imitarea orientării Maliki, în astfel de cazuri.]

Majoritatea savanților au declarat că orientarea Hanefi este mai corectă. Prin urmare acest mezheb s-a stabilit în majoritatea țărilor musulmane. Majoritatea musumanilor din Turkistan, India și Anatolia sunt Hanefi. Partea vestică a Africii este în întregime Maliki, ca și unele regiuni de coastă din India. Șafi'i sunt răspândiți în Egipt, Arabia, Daghestan și printre kurzi. Hanbeli sunt puțini; la un moment dat erau mulți în Damasc și Bagdad.

Edille-i șer'iyye, (adică sursele Islamului, documente) sunt formate din patru părți: **Kur'an-i kerim, Hadis-i șerif, Ijma'i umma, Kîyas al-fukaha**.

Când mujtehizii nu puteau vedea în Coran, în mod clar cum ar trebui să acționeze într-un caz, ei apelau la hadisuri. Dacă nici în acest caz nu găseau o soluție clară, declarau ca acțiunea să se facă în conformitate cu Ijma'. [Ijma' însemană consens, unanimitate. Adică, afirmarea sau procedarea în unanimitate a companionilor profetului, într-o anumită chestiune. Și tabi'in, învățații ce au urmat după companioni, sunt surse de urmat. Spusele celor ce le-au urmat și cu precădere ale oamenilor din zilele noastre, reformatori ai religiei, ignoranți religioși, nu pot fi sub nici o formă acceptate ca ijma'.]

Dacă nu se putea găsi o soluție într-o situație, prin ijma', se proceda conform kîyas al mujtehid. Imamul Malik ”rahmetullahi aleyh” a declarat că în afara acestor surse și consensul locuitorilor Medinei era un document. Căci tradiția acestora provenea de la părinții, bunicii și în final de la Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem”. El a afirmat că acest document este mai de încredere decât kîyas. Cu toate acestea imamii celorlalte trei mezheburi nu au folosit ca sursă de documentație, consensul populației medinite.

Există două metode de ijtihad. Prima este cea a învățaților din Irak, numită **calea Re'y** (alegere). Adică metoda kîyas. Dacă procedeul unei anumite acțiuni nu a fost explicat în mod clar în Coran sau hadisuri, se va căuta modul în care s-a procedat în cazul unei acțiuni asemănătoare. Astfel și acțiunea în cauză se va împlini la fel. Liderul mujtehizilor ce au urmat această cale, după Companionii Profetului ”radiyallahu teala anhum ejma'in” este Imam-i a'zam Ebu Hanife ”rahmetullahi aleyh”.

Cea de-a doua metodă este a învățaților din Hidjaz, numită **calea Rivayet** (tradițiilor). Ei au considerat tradițiile populației medinite, din acea perioadă, mai presus decât kîyas. Cel mai mare dintre mjtehizii aflați pe această cale este Imam-i Malik ”rahmetullahi aleyh”, care locuia în Medina. Imam-i Șafi'i și Ahmed bin Hanbel ”rahmetullahi teala aleyhima” au luat parte la prelegerile imamului Malik. După ce a învățat calea imamului Malik, imam-i Șafi'i a mers la Bagdad, unde a învățat calea imamului a'zam de la discipolul acestuia, unind aceste două căi. El a stabilit o nouă abordare pentru ijtihad. Fiind un om foarte elocvent și literar, el a înțeles contextul versetelor coranice și al hadisurilor și a decis asupra fiecărei acțiuni în conformitate cu o alternativă pe care a considerat-o mai puternică. Dacă nu găsea o alternativă suficient de puternică, atunci folosea metoda kîyas. Și Ahmed bin Hanbel a mers în regiunea Bagdadului, după ce a învățat calea imamului Malik și deși a preluat calea kîyas de la discipolul imamului a'zam, cunoscând foarte multe hadisuri, se angaja într-un ijtihad întâi prin examinarea modului în care hadisurile se confirmau unul pe altul și abia apoi recurgea la kîyas. Astfel, în majoritatea punctelor de vedere cu privire la ahkam-i islamiyye, el se desparte de celelalte trei orientări.

Cazul acestor patru orientări religioase este similar cu situația populației unui oraș, care dacă nu găsesc în legi metoda de realizare a unui lucru, convoacă o adunare cu oamenii de seamă ai orașului și vor alege să rezolve acea problemă prin compararea cu un paragraf concordant al legii. Uneori nu vor ajunge la un consens. Unii dintre ei vor afirma că scopul statului este de întreținere a orașelor pentru confortul cetățenilor. Prin raționament și observare vor rezolva problema prin analogia dintre acest caz și un caz similar, care este definit în mod clar printr-un articol al legii. Aceștia sunt ca membrii școlii Hanefi. Alții vor observa comportamentul

oficialilor veniți din capitală și îi vor imita în acest sens. Ei spun că comportamentul lor indică intenția statului. Aceștia procedează ca membrii școlii Maliki. Alții găsesc soluția prin studierea expresiilor și contextului legii. Aceștia sunt precum orientarea Șafi'i. Iar alții vor căuta calea corectă a rezolvării problemei adunând și celelalte articole ale legii și comparându-le între ele. Aceștia sunt precum Hanbeli. Iată astfel, fiecare din oamenii de seamă ai orașului va găsi o cale și toți vor afirma că această metodă este conformă legilor și corectă. Dar legea aprobă doar una dintre cele patru metode, deci celelalte trei sunt greșite. Cu toate acestea, dezacordul cu legea nu provine din necunoașterea legii și nici cu intenția de a se opune acesteia. Toți trebuie considerați nevinovați căci intenția fiecăruia este de a respecta legea și de a respecta porunca statului. Poate că vor fi apreciați pentru eforturile lor. Dar cei care vor afla metoda corectă vor fi apreciați mai mult și vor fi recompensați. Aceasta este și situația celor patru orientări religioase. Calea plăcută de Alalhu teala este una singură, bineînțeles. Într-o situație în care cele patru mezheburi nu sunt de acord unele cu altele, trebuie ca unul să fie corect și celelalte trei să fie greșite. Însă, din moment ce fiecare imam al mezhebului s-a străduit să găsească calea corectă, cei ce se vor înșela vor fi iertați. Ba chiar vor primi recompensă. Căci Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a spus; (**Nu există nici o pedeapsă pentru Umma mea din cauza erorii sau uitării**). Aceste diferențe între mezheburi apar doar în anumite chestiuni. Din moment ce au fost în completă înțelegere în majoritatea actelor de adorare, adică în chestiunile explicate clar de Coran și hadisuri, ei nu s-au criticat unii pe alții.

[**Întrebare:** Vehabiții ce aparțin sectei deviate create de englezi în Arabia și cei ce citesc cărțile lor, afirmă că mezheburile au apărut în secolul II, după emigrare. Companionii Profetului și Tabi'in din ce mezheb făceau parte?

Răspuns: Un imam al unui mezheb este un mare învățat ce a adunat cunoștințe religioase, dobândite de la Companionii Profetului și care au fost declarate în mod clar în Coran și hadisuri, pe care le-a transpus în cărți. În ceea ce privește învățăturile ce nu au fost transmise clar, le-a examinat prin comparare cu cele declarate în mod clar. În cartea Hadika, la pagina 318 se menționează; (În vremea celor patru imami cunoscuți, existau și alți imami

ai altor mezheburi. Aceștia veau mezheburile lor. Însă, în timp numărul celor ce îi urmau scăzând, nu au mai rămas adepți ale acestor orientări.) Fiecare companion al Profeului era mujtehid. Și fiecare erau mari învățați și imam al unui mezheb. Fiecare avea un mezheb propriu. Și fiecare era mai presus și mai învățat decât imamii celor patru mezheburi. Orientările lor religioase erau mai corecte și mai valoroase. Însă, deoarece nu au avut cărți scrise, mezheburile lor au fost date uitării. Iar nouă nu ne-a rămas altă alternativă decât să urmăm aceste patru mezheburi. Întrebarea, ”Cărui mezheb au aparținut Companionii Profetului?” este precum întrebarea, ”Cărei escadrile aparține colonelul?”. Sau cum ar fi să întrebi elevul cărei clase este profesorul de fizică.]

Este scris în multe cărți că după patru sute de ani de la emigrare nu vor exista savanți atât de învățați care să poată realiza un ijtihad absolut. Tot în cartea Hadika, la pagina 318, se spune într-un hadis șerif că oamenii de religie mincinoși, eretici, se vor înmulți. De aceea fiecare musulman Ehli sunnet va trebui să aleagă un mezheb pe care să îl urmeze. Adică să studieze cărțile de ilmihal (ghid) ale acelui mezheb și să creadă și să acționeze în conformitate cu învățăturile acestuia. Astfel, va intra în acel mezheb. O persoană ce nu urmează unul dintre cele patru mezheburi nu va putea fi un sunnit, ci va fi o persoană fără mezheb sau va aparține uneia din cele 72 de secte eretice. Ori va deveni necredincios. Acest lucru este declarat în cărțile **Bahr**, **Hindiyye** și în capitolul Zebayih al lui **Tahtavi**, cât și în capitolul Bagiler, a lui **Ibni Abidin**. Și la pagina 50 a cărții El-besair, cât și în comentariul surei Kehf a lui Ahmed Savi ”rahmetullahi aleyh” se afirmă la fel.

Autorul cărții Mizan-ul kubra, scrie în prefața acesteia, (Toate orientările religioase ce au fost date uitării și cele patru orientări religioase prezente în zilele noastre sunt drepte și valide. Nici una nu are o superioritate față de cealaltă. Căci toate au aceeași sursă religioasă. Toate orientările religioase prezintă lucruri ușor de împlinit [**Ruhsat**], cât și lucruri greu de împlinit [**Azimet**]. Dacă o persoană poate împlini ceea ce este azimet, în schimb încearcă să facă ceea ce este ruhsat, înseamnă că se joacă cu rleigia. Celui ce are o scuză, se află în imposibilitatea de a împlini azimet, îi este permis să recurgă la împlinirea unui ruhsat. Împlinirea unei acțiuni ruhsat de

către cineva într-o astfel de situație este demn de răsplată ca și împlinirea unei acțiuni azimet. Este vajib pentru o persoană în măsură să facă azimet în loc de ruhsat al propriului mezheb. Mai mult, în cazul în care anumite acțiuni sunt ruhsat doar în propriul mezheb, dar azimet în alte orientări, este vajib să le împlinească în acest fel. Trebuie să se evite să displacă cuvintele unui imam al unui mezheb sau să considere propriile idei mai presus de spusele acestuia. Deoarece cunoștințele și puterea de înțelegere a altora sunt aproape nimic în comparație cu cele ale unui mujtehid). Din moment ce nu este permis pentru o persoană care nu are nici o scuză pentru a acționa în conformitate cu ruhsat al propriului mezheb, se înțelege că nu va fi permis nici să caute modurile ruhsat ale altor mezheburi, ceea ce se numește **Telfik**.

În prefața cărții **Durr-ul-muhtar** și în **Redd-ul-muhtar**, o adnotare a cărții lui Ibni Abidin se spune: (Nu este sahih să se caute modalitățile ușoare ale mezheburilor în împlinirea anumitor acțiuni sau acte de adorare. Spre exemplu în cazul în care pielea unui Șafii cu abluțiune sângerează, abluțiunea nu i se va anula. În schimb unui Hanefi i se va anula abluțiunea. Pe de altă parte abluțiunea unui Șafii se va anula dacă pielea sa va atinge pielea unei femei nepermise, în schimb la Hanefi nu se va anula. Prin urmare, în cazul în care pielea unei persoane sângerează și atinge pielea unei femei nepermise, după ce a făcut abluțiune, rugăciunea relizată cu o astfel de abluțiune nu va fi sahih. De asemenea este acceptat în unanimitate cafiind batîl (greșit, invalid) să se urmeze un alt mezheb în timp ce se împlinește o acțiune conform unui mezheb. Astfel, dacă un câine atinge un Șafii, care conform mezhebului său freacă mâinile ude pe o porțiune mică a capului atunci când efectuează abluțiunea, nu va fi sahih să își împlinească rugăciunea [fără a-și spăla porțiunea unde a fost atins de câine] chiar urmând mezhebul Maliki. Chiar dacă conform Maliki câinele nu este nejs (impur, murdar), trebuie să facă mesh pe tot capul atunci când efectuează abluțiunea. În mod similar, divorțul dat sub presiune este valabil în Hanefi, însă nu este valabil în celelalte trei mezheburi. Prin urmare, nu-i este permis unei persoane, să fie căsătorit cu soția de care a divorțat, urmând orientarea Șafii și în același timp cu sora soției sale, urmând orientarea Hanefi. Deoarece, învățații au convenit în unanimitate că nu este permis să caute doar acțiunile ruhsat și să acționeze doar în conformitate cu acestea. De asemenea nu este

permis nici să acționezi în neconcordanță cu unul din mezheburi.) În legătură cu timpurile de rugăciune sfirmă, (Conform orientării Șafii este permisă împlinirea rugăciunilor de amiază și după-amiază împreună și la fel cele de apus și seară, atunci când există o scuză cum ar fi călătoria și ploaia puternică. Conform orientării Hanefi acest lucru nu este permis. Este interzis pentru un Hanefi ce se află în călătorie să împlinească rugăciunea de amiază la timpul celei de după-amiază împreună, atât timp cât nu există o dificultate. Și nu este sahih sa împlinească rugăciunea de după-amiază în timpul rugăciunii de amiază. În orientarea Șafii, însă, ambele cazuri sunt valide. Atunci când există o dificultate mare (haraj) în efectuarea unei acțiuni conform propriului mezheb, îi este permis să aleagă modalitatea ușoară proprie mezhebului său. Dacă există dificultăți în împlinirea acțiunii în modul ușor, atunci este permis să urmeze alt mezheb, special pentru acel act de adorare. Dar atunci el va trebui să împlinească obligațiile și necesitățile (farz și vajib) referitoare la acel act de adorare, conform celui de-al doilea mezheb.) Atunci când se urmează un alt mezheb în împlinirea unei acțiuni, nu se consideră că persoana în cauză ar fi ieșit din propriul mezheb. Și nici că și-ar fi schimbat mezhebul. Trebuie să urmeze condițiile acelui mezheb doar în timpul acelei acțiuni.

În cel de-al doilea volum al cărții Redd-ul-muhtar, la pagina 540, Ibni Abdini ”rahmetullahi teala aleyh” spune, (În cazul în care un Hanefi, care a efectuat abluțiunea fără a-și mărturisi intenția formal, poate împlini rugăciunea de amiază cu această abluțiune. Dacă el devine Șafii după intrarea timpului rugăciunii de după-amiază și împlinește această rugăciune, aceasta nu va fi validă. Va trebui să efectueze abluțiunea din nou, mărturisindu-și intenția). În capitolul despre ta'zir spune, (Dacă o persoană își schimbă orientarea religioasă pentru considerente lumești, fără nici o necesitate religioasă, consideră Islamul o jucărie și va trebui pedepsit. De asemenea este posibil să moară în necredință. În traducerea unui verset din Coran, se spune, (**Întrebați-i pe cei ce cunosc!**). De aceea este vajib să întrebi un mujtehid, să urmezi un mezheb. Urmarea unui mezheb este posibilă prin declararea apartenenței la acel mezheb sau intenționând cu inima. Urmarea unui mezheb înseamnă să citești, să înveți și să acționezi în conformitate cu învățăturile imamului acelei orientări religioase. Nu poți

intra într-un mezheb doar declarând ”Eu sunt Hanefi, eu sunt Șafii” fără a învăța, fără a cunoaște. Astfel de persoane ar trebui să își împlinească actele de adorare întrebând imamii și învățând din cărțile de ilmihal). Explicând chestiunea mărturiei, a spus, (Mărturia persoanei ce nu acordă importanță mezhebului, sau care își schimbă mezhebul pentru a împlini doar ce este ușor [și cei ce amestecă mezheburile, alegând din ele doar ceea ce este ușor] nu va fi acceptată).

În prefața cărâii lui Ibni Abidin se afirmă, (Califul Harun-ur-reșid i-a spus imamului Malik că dorește să poruncească răspândirea cărților acestuia în toate colțurile țării și ca toți oamenii să urmeze doar aceste cărți. Imamul Malik i-a răpsuns, (O, califule! Nu proceda astfel! Orientările religioase diferite ale învățaților sunt din mila lui Allahu teala asupra oamenilor. Fiecare putând urma mezhebul dorit. Toate orientările fiind corecte).

Un **mu'min, muslim** sau **musulman** este o persoană care are credință și acceptă învățăturile religioase trimise de Allahu teala prin intermediul lui Muhammed aleyhisselam, către oameni și care au fost răspândite în țările islamice. Aceste învățături au fost transmise în Coran și în mii de hadisuri. Acestea au fost auzite de Companionii Profetului de la Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Iar Selef-i salihin, adică cei ce au urmat după Companionii Profetului și învățații ce au urmat în cel de-al doilea și cel de-al treilea secol le-au scris în cărți auzindu-le de la companioni sau de la cei ce le-au auzit de la ei. Învățații ce au urmat au explicat învățăturile din cărțile selef-i salihin în mod diferit și diferit unul de altul, astfel au luat ființă 73 de secte diferite. Dintre acestea doar o singură sectă nu a adăugat învățăturilor propriile gânduri și păreri și nu a adus nici o modificare sau o adăugare. Acest grup cu credință dreaptă este grupul musulmanilor **Ehli sunnet** sau **Sunni**. Cele 72 de grupuri ce au deviat ca urmare a interpretării greșite a versetelor neclare și a hadisurilor sunt numite grupuri de bid'at (eretici), ori fără mezheb; aceștia sunt de asemenea musulmani, dar sunt eretici.

Persoanele care atribuie sensuri lucrurilor ce au fost explicate clar, Coranului și hadisurilor, conform minții și opiniilor lor, abătându-se complet în crezul lor, devenind necredincioși, se numesc **Mulhid**. Mulhid crede despre sine că este un musulman adevărat și membru al comunității

Profetului. **Munafîk** (ipocrit) se prezintă ca fiind musulman, însă aparține altei religii. **Zîndîk** este persoana ce nu crede în nici o religie, însă pretinde a fi musulman pentru a-i face pe musulmani necredincioși, atei. Este un dușman al Islamului ce se străduiește să distrugă Islamul prin schimbări și reforme. Este foarte periculos. Astfel sunt și masonii și spionii englezi.

Învățăturile care trebuie crezute pentru a fi **musulman** nu sunt doar cele șase principii ale credinței. Pentru a fi musulman este de asemenea obligatoriu să crezi că este necesar să împlinești obligațiile (**Farz**) și să eviți interdicțiile (**Haram**). Cel ce nu acceptă faptul că este prima obligație a unui musulman să împlinească obligațiile și să evite interdicțiile, își va pierde credința. Va deveni apostat (**Murted**). Cel ce crede însă, nu împlinește una sau mai multe obligații sau face ceea ce este interzis, urmându-și nefsul sau anturajul dăunător, este musulman. Însă este un musulman păcătos. Acest musulman este numit **Fasîk**. Împlinirea obligațiilor și evitarea celor interzise reprezintă **Ibadet** (acte de adorare). Musulmanul ce se străduiește să împlinească actele de adorare și se căiește imediat ce greșește se numește **Salih** (dreptcredincios).

Astăzi, nu este scuzabil pentru o persoană din lumea liberă să nu cunoască cele șase principii ale credinței și obligațiile și interdicțiile bine cunoscute. Este un mare păcat neînvățarea lor. Trebuie să se învețe pe scurt și de asemenea să își învețe și copiii. Neglijarea învățării, din neacordarea atenției cuvenite, duce la necredință. Orice non-musulman ce rostește Eșhedu en la ilahe illallah ve eșhedu enne Muhammeden abduhu ve Resuluh și cunoaște și crede sensul acestei expresii devine musulman, cu toate acestea, el trebuie să învețe treptat cele țase principii ale credinței și toate învățăturile bine-cunoscute, ce sunt obligatorii și ce sunt interzise, pentru orice musulman. Și cei ce cunosc, adică musulmanii trebuie să îl învețe. Dacă nu învață aceste cunoștințe va ieși din Islam și va deveni apostat. Aceste cunoștințe trebuie învățate din cărțile de ilmihal ale savanților ehli sunnet. [Nu ar trebui să ne lăsăm înșelați de conferințele și cărțile profesorilor ce nu au habar de învățăturile ehli sunnet.]

DIVERSE INFORMAȚII

Orientări greșite, Dezbinători

Musulmanii se împart în două categorii. Prima dintre ele este grupul Ehli sunnet. Musulmanii din acest grup drept și corect al Ehli sunnet se împart în patru orientări religioase. Credința și ideologia lor este aceeași, neexistând nici o diferență între ei în această privință. Cea de-a doua grupă este a celor ce nu cred în convingerile Ehli sunnet. Aceștia sunt numiți ehli bidat sau persoane ce nu aparțin nici unui mezheb. Șiiții și vehabiții fac parte dintre aceștia. În zilele noastre cei ce îi urmează pe Ibni Teymiyye, Jemaleddini Efgani, Muhammed Abduh, Seyyid Kutb,Mevdudi și vehabiții, cât și Teblig-i Jemaat fac parte dintre acești eretici. Vehabiții susțin că fac parte din cel de-al cincilea mezheb. Însă vorbele lor nu sunt corecte, căci nu există un astfel de lucru, ca al cincilea mezheb. În zilele noastre nu există altă soluție pentru învățarea cunoștințelor religioase, decât din cărțile de ilmihal ale unuia dintre aceste mezheburi. Fiecare va alege mezhebul cel mai ușor de urmat pentru el și va învăța citind cărțile acestuia. Își va face toate acțiunile în conformitate cu prevederile acestui mezheb, îl va urma și astfel va face parte din acel mezheb. Deoarece este ușor pentru fiecare om să învețe ceea ce aude și ceea ce vede de la părinții săi, musulmanii fac parte din mezhebul părinților lor. Faptul că acestea sunt patru și nu unul singur sunt o ușurință pentru musulmani. Deși este permis ca o persoană să își părăsească mezhebul și să urmeze un altul, va fi nevoie de ani de zile pentru a studia și a învăța prevederile noului mezheb, iar munca depusă pentru învățarea vechiului mezheb va fi în van. Ba chiar, se poate provoca confuzie în privința multor acțiuni. Nu este permisă sub nici o formă părăsirea unui mezheb doar pentru că acesta îi displace. Deoarece s-a declarat că ar însemna necredință să îți displacă selef-i salihin sau să îi consideri ignoranți.

În zilele noastre, persoane fără mezheb, precum Mevdudi, Hamidullah și cei ce fac parte din Teblig-i jemaat, în Pakistan, Jemaleddin-i Efgani și Muhammed Abduh, muftiul din Cairo și discipolii acestuia, Seyyid Kutb și Reșid Rîza, în Egipt și cei ce se înșeală citind cărțile acestora, spun că cele patru mezheburi ar trebui unite. De asemenea afirmă că Islamul ar trebui

simplificat prin alegerea și colectarea părților facile ale fiecărui mezheb. Ei susțin această idee cu mințile lor scurte și cunoștințele lor deficitare. Aruncând o privire asupra cărților lor vom observa că nu cunosc nimic despre tefsir, hadisuri, jurisprudență și usul și că ele dezvăluie ignoranța lor prin logica nesănătoasă și scrierile înșelătoare. Deoarece:

1-Învățații celor patru orientări religioase au afirmat „Deducerile celor mulfik sunt invalide”.Adică, un act de adorare împlinit urmând mai multe mezheburi, nu va fi valid în același timp, în nici unul dintre acestea, amestecarea mezheburilor nefiind validă. Persoana ce nu ascultă de unanimitatea învățaților celor patru mezheburi ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain” nu va aparține nici unui mezheb. Iar acțiunile unei astfel de persoane nu vor fi conforme Islamului, ci vor fi lipsite de valoare. Va fi ca și cum ar considera Islamul un joc.

2.-Limitarea musulmanilor și a actelor lor de adorare la o singură cale, ar însemna îngreunarea Islamului. Dacă ar fi dorit, Allahu teala și Trimisul Său ”sallallahu aleyhi ve sellem” ar fi transmis totul într-un mod clar și astfel toate actele ar fi fost împlinite urmându-se o singură cale. Dar în mila Sa pentru ființele umane, Allahu teala și Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” nu au declarat totul în mod clar. Astfel conform înțelegerii savanților ehli sunnet ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain” au luat ființă diferite mezheburi. Când cineva întâmpină o dificultate va căuta o facilitate în cadrul propriului mezheb. Dacă întâmpină o dificultate mai mare va urma un alt mezheb, în împlinirea acelei acțiuni, ușurându-și astfel acțiunea. Dacă s-ar face un singur mezheb, nu ar exista astfel de facilități. Ereticii, care cred că adunând toate facilitățile la un loc, vor inventa dificultăți pentru musulmani, fără ca măcar să își dea seama.

3.-Încercarea de a face o parte conform unui mezheb și o altă parte conform unui alt mezheb, înseamnă să desplaci învățăturile imamului primului mezheb. Mai sus am menționat că este un act de necedință să displaci sau să consideri ignorant pe selefi salihin ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain”.

De-a lungul istoriei au existat multe persoane care au încercat să schimbe actele de adorare, care i-au insultat pe învățații ehli sunnet

”rahmetullahi teala aleyhim ejmain”. Este evident că cei ce spun că este necesar să se aleagă facilitățile mezheburilor și acestea să fie eliminate, nu au citit și nu au înțeles corect nici măcar o pagină din cărțile imamilor acestor orientări religioase. Deoarece, pentru a putea înțelege mezheburile și valoarea imamilor acestora, trebuie să fi savant. Cel ce este savant nu va duce la ruină oamenii prin deschiderea unui drum ignorant, prost. De-a lungul timpului, cei ce i-au urmat pe acești ignoranți și eretici, au fost duși la pierzanie. Cei ce i-au urmat pe învățații ehli sunnet, ce au venit în fiecare secol, de 1400 de ani și care au fost lăudați în hadisuri, au fost ghidați către fericire. Și noi, precum strămoșii noștri, trebuie să îmbrățișăm calea acelor musulmani pioși, puri, a martirilor, ce și-au jertfit viețile pentru Allah, pentru răspândirea Islamului și să nu ne lăsăm înșelați de scrierile otrăvite și dăunătoare ale reformatorilor în religie!

Însă, din păcate, ideile otrăvite ale liderului lojei masonice din Cairo, Abduh, s-au răspândit în școala Jami-ul-ezher, din Egipt. Astfel, pe de o parte în Egipt au apărut reformatorii în religie, precum Reșid Rîza și Mustafa Meraghi, rectorul universității El-Ezher, muftiul Cairoului, Abdulmejid Selim și Mahmud Șeltut, Tantavi Jevheri, Abdurrazîk Pașa, Zeki Mubarek, Ferid Vejdi, Abbas Akkad, Ahmed Emin, doctorul Taha Huseyn pașa, Kasîm Emin și Hasan Benna. Pe de altă parte, așa cum s-a întâmplat cu liderul lor, Abduh, cărțile acestora au fost traduse în turcă, ei fiind considerați savanți islamici moderni. Astfel au cauzat îndepărtarea de calea cea dreaptă a multor tineri și a oamenilor de religie ignoranți.

Seyyid Abdulhakim Efendi ”rahmetullahi aleyh”, mare savant musulman, mujeddid al secolului XIV (după hejira) a declarat, (Abduh, muftiul din Cairo, nu a putut înțelege măreția învățaților islamici, s-a vândut dușmanilor Islamului și într-un final a devenit mason, necredincios încercând să distrugă Islamul din interior).

Cei care au căzut în necredință sau erezie, precum Abduh, s-au întrecut parcă, în devierea de la calea cea dreaptă a tinerilor oameni de religie și au fost pionierii nenorocirilor descrise în hadisuri, (Ruinarea Ummei mele va veni prin oamenii de religie eretici).

După moartea lui Abduh, în Egipt, în anul 1905 (1323 hijri), discipolii săi nu au rămas pasivi, ci au publicat numeroase cărți dăunătoare, ce atrag blestemul și mânia divină. Una dintre acestea este cartea Muhaverat, a lui Reșid Rîza. În această carte și acesta, precum mentorul său, a atacat cele patru mezheburi ale ehli sunnet și considerând mezheburile ca diferențe de idei și arătând metodele de ijtihad și condițiile denaturat, a mers atât de departe în erezie încât a afirmat că acestea au rupt unitatea islamică. Pur și simplu a făcut haz de milioane de musulmani adevărați, ce au urmat unul dintre cele patru mezheburi, de mai mult de o mie de ani. S-aîndepărtat atât de mult de Islam în căutarea metodelor de satisfacere a nevoilor contemporane în schimbarea religiei, a credinței. Singurul punct comun al reformatorilor în religie este că fiecare se prezintă ca fiind un adevărat musulman și un mare savant islamic, cu o cultură vastă, ce a înțeles foarte bine Islamul și nevoile contemporane. Ei îi descriu pe adevărații musulmani pioși, ce urmează calea savanților ehli sunnet, ce au fost lăudați în hadisuri, (**Timpul lor este cel mai binecuvântat dintre timpuri**) și cărora li s-a vestit că sunt urmașii Profetului, ca fiind imitatori ce gândesc precum oamenii de rând. Vorbele și scrierile lor arată clar că nu cunosc nimic despre regulile Islamului, despre cunoștințele de jurisprudență islamică, adică sunt lipsiți de cunoștințe religioase și extrem de ignoranți. Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” în hadisurile sale, **(Cei mai superiori dintre oameni sunt învățații a căror credință este dreaptă**), (**Învățații religioși sunt urmașii Profeților**), (**Cunoștințele inimii sunt o taină din misterele lui Allahu teala**), (**Somnul învățaților este act de adorare**), (**Fiți respectuoși față de învățații Ummei mele! Ei sunt stelele de pe fața pământului**), (**Învățații vor fi mijlocitori în ziua judecății de apoi**), (**Savanții în fikh sunt valoroși. Să te afli în preajma lor este un act de adorare**) și (**Învățatul printre discipolii săi este precum Profetul în cadrul Ummei sale**) îi laudă pe învățații ehli sunnet de 1300 de ani sau pe Abduh și novicii săi ce au apărut după aceștia? La această întrebare răspunde tot Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” prin următoarele hadisuri: (**Fiecare secol va fi mai rău decât cel anterior. Astfel, se va înrăutăți până la Judecata de Apoi!**) și (**Cu cât se apropie Ziua Judecății de Apoi, oamenii de religie vor fi mai putrezi și mai împuțiți decât hoitul de măgar**). Aceste hadisuri sunt scrise în Tezkire-i Kurtubi muhtasarî. Toți învățații islamici și mii de

evliya, lăudați de Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” declară în unanimitate că grupul binevestit că va fi salvat de Iad este grupul aflat pe calea învățaților Ehli sunnet vel jemaat. Cei ce nu urmează calea ehli sunnet vor merge în Iad. De asemenea ei declară în unanimitate că telfîk al orientărilor religioase (colectarea facilităților celor patru mezheburi și unificarea într-un singur mezheb)este greșit și absurd.

Un om înțelept va urma gruparea Ehli sunnet lăudată de învățații islamici ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain”, ce au venit de mii de ani, sau va crede ignoranții religioși, pregresiști, culți (!)ce au răsărit în timpul ultimului secol?

Liderii celor 72 de grupuri eretice, declarate prin hadis-i șerif că vor merge în Iad, cei foarte vorbăreți au atacat întotdeauna învățații ehli sunnet ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain” și au încercat să păteze acești musulmani binecuvântați, dar nu au reușit decât să se facă de râs în fața răspunsurilor consolidate de versetele din Coran și hadisurile Profetului. Văzând că nu pot avea câștig de cauză prin știință, în fața ehli sunnet, s-au dedat la acte de violență și crimă, provocând uciderea a mii de musulmani în fiecare secol. Adevărații musulmani din cele patru mezheburi ehli sunnet au nutrit întotdeauna sentimente fraterne unii față de ceilalți.

Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” spune; (**Despărțirea musulmanilor în mezheburi, în viața de zi cu zi, este din mila lui Allahu teala pentru ei**). Iar reformatorii precum Reșid Rîza, care s-a născut în 1865 (1282 hijri) și a murit subit, la Cairo în 1935 (1354), afirmă că vor stabili unitatea islamică, prin unirea mezheburilor. Însă, Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a poruncit ca toți musulmanii din lume să se unească pe o singură cale a credinței, pe calea cea dreaptă a celor patru califi. Învățații islamici ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain” au lucrat împreună pentru a transcrie în cărți calea credinței celor patru califi. Au numit această cale poruncită de Resulullah, **Ehli sunnet vel-jemaat**. Toți musulmanii ar trebui să se unească pe această cale, a Ehli sunnet. Cei ce își doresc unitate în Islam, dacă sunt sinceri în afirmațiile lor, ar trebui să adere la această unitate stabilită. Însă, din păcate, masonii, englezii, ce încearcă să distrugă Islamul

din interior, au înșelat musulmanii mereu cu vorbe meșteșugite și sub masca unității și cooperării au distrus credința.

Dușmanii Islamului se străduiesc să distrugă Islamul, încă din timpul primului secol după hejira. Și în zilele noastre masonii, comuniștii, evreii, creștinii atacă Islamul prin diferite planuri. Și musulmanii eretici, care așa cum s-a declarat, vor merge în Iad, se folosesc de trucuri și calomnii pentru a-i ponegri pe musulmanii aflați pe calea cea dreaptă și a-i îndepărta de calea ehli sunnet. Astfel, în cooperare cu dușmanii Islamului, se străduiesc să îl distrugă din interior. Premergătorii acestor atacuri au fost englezii, care și-au folosit toate resursele imperiale, averile, forțele armate și navale, mijloacele tehnice, politicienii și scriitorii în acest război meschin. Astfel a distrus două mari state islamice, gardiani ai ehli sunnet, Imperiul Mogul, în India și Imperiul Otoman ce se întindea pe trei continente. A distrus toate cărțile islamice valoroase în toate țările. A șters și a distrus informațiile islamice din multe locuri. În cel de-al doilea război mondial, când comuniștii erau pe cale de a dispărea, au primit sprijin britanic, ceea ce i-a ajutat să își recâștige puterea și să se răspândească peste tot în lume. În 1917, James Balfour, primul-ministru britanic a stabilit organizația sionistă (Sihyuniyye), care a lucrat pentru crearea unui stat evreu în Palestina, un loc sfânt pentru musulmani. Guvernul englez a sprijinit acest demers de-a lungul anilor și în anul 1947 (1366 hijri) a fost stabilit statul Israel. Din nou, guvernul britanic este cel ce a dus la formarea statului eretic vehabit, în anul 1932 (1351), prin oferirea Peninsulei Arabice fiilor lui Su'ud, pe care o luaseră de la otomani. Astfel au dat cea mai mare lovitură Islamului. Opresiunile vehabiților asupra musulmanilor din Hijaz, în urma ordinelor primite de la englezi sunt descrise detaliat în finalul cărții ”**Kıyâmet ve Âhıret**” .

Abdurreșid Ibrahim efendi spune într-un pasaj, intitulat ”Ura englezilor față de Islam”, din cel de-al doilea volum al cărții **Alem-i islam**, tipărită în anul 1910 (1328) la Istanbul, în limba turcă: ”Primul obiectiv al englezilor a fost abrogarea califatului islamic, cât mai curând posibil. Provocarea războiului Crimeei și ajutorul acordat turcilor a fost un complot, un truc al englezilorpentru a distruge califatul. Tratatul de la Paris arată clar planul lor. [Prin propunerile pe care le-au făcut în cadrul Tratatului de la Lausanne, semnat în 1923, englezii și-au arătat în mod deschis ostilitatea.] Toate

dezastrele ce au venit pe capul musulmanilor, indiferent de acoperire, au venit din partea englezilor. Scopul principal al politicii engleze este distrugerea Islamului, iar motivul este teama acestora de Islam. Pentru a-și atinge scopul se folosesc de persoanele lipsite de scrupule, prezentându-i ca mari învățați islamici. Pe scurt, englezii sunt cei mai mari dușmani ai Islamului." Abdurreșid efendi a încetat din viață în anul 1944 (1363 hijri), în Japonia.

Englezii nu numai că au însângerat țările musulmane de-a lungul secolelor, dar și francmasonii scoțieni au înșelat mii de musulmani și oameni de religie, atrăgându-i către masonerie, în numele fraternității, al întrajutorării umane, provocând ieșirea voluntară a acestora din Islam și apostazia lor. De asemenea i-au folosit pe acești masoni apostați pentru distrugerea totală a Islamului. Astfel, francmasoni precum Mustafa Reșid pașa, Ali pașa, Fuad pașa, Midhad pașa, Talat pașa, Jemal pașa și Enver pașa au fost folosiți pentru demolarea statului islamic. Iar francmaonii precum Jemaleddin-i Efgani și muhammed Abduh și novicii pe care i-au instruit au fost folosiți pentru anihilarea cunoștințelor islamice. Dintre sutele de cărți distructive ale acestor oameni de religie masoni, cartea **Muhaverat**, a egipteanului Reșid Rîza a fost tradusă din arabă în numeroase limbi și răspândită în țările islamice, pentru a distruge credința și religia musulmanilor. Observăm că unii oameni de religie tineri, ce nu au citit, nu au înțeles cărțile învățaților Ehli sunnet "rahmetullahi teala aleyhim ejmain" s-au lăsat purtați de acest val și au fost atrași către distrugere, fiind în același timp motiv de nenorocire și pentru alți musulmani.

În pagina 88 a cărții Muhaverat se declară. Această carte atacă cele patru orientări religioase, neagă Ijma-i ummet, una dintre cele patru surse ale învățăturilor islamice și afirmă că toată lumea ar trebui acționeze conform propriilor deduceri din Coran și Sunna. Astfel se încearcă distrugerea învățăturilor islamice din rădăcină. Pentru a le explica, a le arăta fraților noștri musulmani daunele acestei cărți, am pregătit cartea **Din adamı bölücü olmaz** (Omul de religie nu va fi un dezbinător), pe care am publicat-o în limbile turcă, engleză și arabă. De asemenea, am reprodus prin metoda offset și am publicat cărțile **Hulasat-ut-tahkik fi-beyan-i hukm-ittaklid vettelfik**, a marelui savant islamic Abdulgani Nablusi

”rahmetullahi teala aleyh”, **Hujjetullahi alel'alemin** a lui Yusuf Nebhani ”rahmetullahi teala aleyh”, culegerea **Gayet-ut-tahkik** a lui Muhammed Hayat Sindi și cartea **Seyf-ul-ebrar** a învățatului indian, Muhammed Abdurrahman Silheti ”rahmetullahi teala aleyh”, ca răspuns exact pentru această carte dăunătoare.

În finalul cărții **Hulasat-ut-tahkik** se afirmă, (musulmanii vor fi ori mujtehid, ori nu au atins gradul de ijtihad. Un mujtehid este ori Mutlak mujtehid (mujtehid absolut), ori Mukayyed mujtehid (aparține unui mezheb). Unui mujtehid absolut nu îi este permis să urmeze un alt mujtehid, ci va urma propriul ijtihad. Pentru un mukayyed mujtehid este vajib să urmeze metodele mezhebului unui mutlak mujtehid. Va urma propriul ijtihad pe care îl va face în conformitate cu aceste metode.

O persoană ce nu este mujtehid poate urma mezhebul pe care îl dorește, din cele patru. Cu toate acestea, atunci când face un act în conformitate cu un mezheb, el trebuie să respecte toate condițiile impuse de mezheb ca acest act să fie valid. Dacă nu îndeplinește una din condiții, acel act nu va fi valid. Faptul că acest act va fi invalid a fost declarat în unanimitate. Deși nu este obligatoriu pentru el să considere mezhebul său superior celorlalte, ar fi bine să creadă astfel. Telfik, înseamnă împlinirea unui act de adorare sau a unei acțiuni conform normelor mai multor mezheburi ce contravin unul altuia, ceea ce înseamnă să ieși din cele patru mezheburi și să fondezi un al cincilea. Acest act de adorare nu va fi valid în nici unul dintre cele patru mezheburi pe care le-a amestecat și se va considera că a făcut un joc din Islam. Spre exemplu, dacă unele murdării au picat într-o cantitate de apă, mai mică decât havz-i kebir (un bazin mare de celpuțin 25 de metri pătrați) și mai mare decât cantitatea numită kulleteyn (217,75 kg), iar apa nu își schimbă culoarea, mirosul sau gustul și dacă o persoană care face abluțiunea cu această apă nu își mărturisește intenția și nu își spală membrele în ordinea prevăzută, nu le freacă și nu le spală imediat unul după altul și dacă nu începe cu Besmele, abluțiunea acesteia nu va fi validă conform nici unuia dintre imamii celor patru mezheburi. Nici măcar unui singur mujtehid nu îi este permis să afirme o a cincea părere ce nu este în unanimitate cu cele patru mezheburi. [Cantitatea de apă **kulleteyn**, menționată mai sus a fost

explicată în detaliu în cartea **Seadet-i Ebediyye**.] În cartea **Tavdih**, Sadr-us-șeri'a scrie, (Când două puncte de vedere diferite asupra unui act au fost transmise de Eshab-i kiram, s-a convenit în unanimitate că învățaților ce le-au urmat nu le este permis să adauge un al treilea punct de vedere. Există de asemenea învățați care au afirmat că savanții fiecărui secol sunt precum companionii profetului). Molla Husrev ”rahmetullahi teala aleyh” afirmă în cartea **Mir'at-ul-usul**, (Când două puncte de vedere diferite cu privire la un act au fost transmise de savanții islamici din primul secol după emigrare, s-a convenit în unanimitate că nu este permis să se emită o a treia părere. Este sahih să afirmi că învățații fiecărui secol sunt precum companionii profetului). Primul autor al cărții de tefsir Jelaleyn, Jelaleddin-i Mihalli, spune în comentariul la Jem'ul Jevami, a lui Suyuti, (Este haram să fii în dezacord cu ijma' (unanimitatea). Acest lucru a fost interzis prin verset în Coran. De aceea este haram să exprimi o a treia opinie în legătură cu ceva asupra căreia Selef-i salihin nu au fost de comun acord).

Împlinirea unui act conform condițiilor a două, trei sau patru mezheburi, care nu sunt unanime, va strica unanimitatea mezheburilor. Astfel acest act nu va fi valabil conform nici unuia dintre mezheburi. Adică telfik nu este permis. În cartea **Tashih**, Kasîm bin Katlubega afirmă, (S-a declarat în unanimitate că actul de adorare împlinit, urmând două ijtihad-uri diferite, nu va fi valabil. De aceea, dacă o persoană nu își trece mâinile umede pe toată suprafața capului, își împlinește rugăciunea după ce atinge un câine, rugăciunea sa nu va fi sahih. Faptul că această rugăciune nu va fi acceptată în unanimitate, ca fiind valabilă este scris și în cartea savantului Șafii, Șihabuddin Ahmed bin Imad ”rahmetullahi teala aleyh”, **Tevfikul-hukkam)**. Imamul Malik ”rahmetullahi aleyh” a declarat că rugăciunea și abluțiunea persoanei menționate mai sus nu vor fi valabile deoarece nu și-a trecut mâinile umede pe toată suprafața capului, iar imamul Șafii ”rahmetullahi teala aleyh” a declarat același lucru deoarece acesta s-a atins de câine.

Muhammed Bagdadi ”rahmetullahi teala aleyh” unul dintre învățații Hanefi, afirmă în **Taklid**, (Există trei condiții pentru a putea imita un mezheb: prima condiție, după cum scrie Ibni Humam în **Tahrir**,

cel ce a început un act conform mezhebului său, nu poate să îl termine urmând alt mezheb. Spre exemplu, nu se poate împlini o rugăciune conform orientării Șafii cu o abluțiune împlinită conform orientării Hanefi. Cea de-a doua prevedere citată de Ibni Humam în cartea Tahrir, din Ahmed bin Idris Karafi, spune că acțiunea sa trebuie să fie considerată sahih conform ambelor orientări, pe care le imită. Dacă în timp ce efectuează abluțiunea urmează orientarea Șafii și nu își freacă membrele, ce trebuie spălate în cadrul abluțiunii, iar apoi atinge o femeie cu care îi este permis să se căsătorească, gândindu-se că nu i se va anula abluțiunea, conform orientării Maliki, rugăciunea împlinită cu această abluțiune nu va fi sahih conform nici unuia din cele două mezheburi.Cea de-a treia condiție este să nu caute doar facilitățile din fiecare mezheb. Imam-i Navavi și mulți alți învățați acordă o mare atenție acestei condiții. Ibni Humam nu a menționat această condiție. Hasan Șernblali scrie în cartea Ikd-ul-ferid, (Căsătoria realizată în lipsa părintelui, tutorelui, conform orientării Hanefi sau fără martor, conform orientării Maliki, va fi valabilă și acceptată. Însă căsătoria realizată în lipsa tutorelui, cât și a martorilor nu va fi valabilă). Deoarece ar fi foarte dificil pentru oamenii de rând să respecte această prevedere, le-a fost interzis celor ignoranți să urmeze un altmezheb, fără a exista o necesitate presantă. S-a declarat că nu va fi sahih să imite un alt mezheb fără a consulta un învățat). Aici ia sfârșit scrierea lui Muhammed Bagdadi.

Ismail Nablusi ”rahmetullahi teala aleyh”, în adnotarea sa la comentariul pentru **Durer**, face referință la **Ikd-ul-ferid** și spune, (Nu este obligatoriu ca o persoană să rămână atașat unui singur mezheb. Își va putea împlini acțiunile imitând și alt mezheb. Însă, pentru aceasta va trebui să îndeplinească toate condițiile acelui mezheb. Poate efectua două acte de adorare, ce nu au legătură unul cu altul, în două moduri diferite, urmând două orientări diferite). Necesitatea respectării tuturor condițiilor, atunci când se imită un alt mezheb, ne arată că telfik nu este sahih.

Abdurrahman Imadi ”rahmetullahi teala aleyh”, unul dintre învățații Hanefi, spune în cartea sa **Mukaddime**, (O persoană poate urma unul dintre celelalte trei mezheburi, în cazul întâmpinării unei

necesităţi presante (zaruret). Însă, va trebui de asemenea să respecte şi toate condiţiile acelui mezheb în privinţa acelui act. Spre exemplu, o persoană ce urmează orientarea hanefi, care efectuează abluţiunea dintr-o cantitate de apă kulleteyn în care se află nejaset, urmând orientarea şafii, va trebui să mărturisească intenţia pentru abluţiune, să respecte ordinea, să recite sura Fatiha atunci când împlineşte rugăciunea urmând imamul şi să respecte cu atenţie tadil-i erkan. S-a declarat în unanimitate că nerespectarea acestor condiţii vor face ca rugăciunea sa să fie invalidă). Nu este nevoie să se menţioneze că imitarea unui alt mezheb se face în cazul unui zaruret. Prin zaruret, aici s-a înţeles necesitatea de a urma acel mezheb. Deoarece, conform majorităţii învăţaţilor, nu este nevoie ca oamenii să urmeze în mod continuu acelaşi mezheb. În timp ce urmează propriul mezheb, în cazul în care întâmpină o dificultate, poate imita un alt mezheb. Tot ceea ce s-a scris până acum n arată că telfik (unificarea facilităţilor tuturor orientărilor religioase) nu este sahih.

Lucrarea lui Ibni Humam, **Tahrir**, nu cuprinde nici o scriere care să ne demonstreze că telfik este sahih. Muhammed Bagdadi şi Imam-i Munavi scriu că Ibni Humam declară în cartea sa, **Feth-ul-kadir**, (Este păcat să te transferi (nakl) într-un alt mezheb utilizând un ijtihad sau document, ca dovadă. O astfel de persoană ar trebui pedepsită. Iar transferarea, fără a exista un ijtihad sau un document, este chiar mai rea. Nakl, reprezintă efectuarea actelor de adorare şi a acţiunilor, conform unui alt mezheb. Acesta nu se poate realiza doar prin simplă afirmaţie, doar spunând că s-a transferat în cutare mezheb. Aceasta se numeşte va'ad (promisiune) nu nakl (transfer). Nu este vajib să se urmeze acel mezheb, chiar dacă acea persoană a făcut o astfel de afirmaţie. Versetul ”**Întrebaţi-i pe cei ce ştiu, ceea ce nu cunoaşteţi!**” ne porunceşte să cerem unei persoane cunoscute ca învăţat, să ne înveţe regula. Interdicţia învăţaţilor de a schimba mezhebul cuiva este destinată să împiedice colectarea facilităţilor orientărilor religioase. Conform majorităţii învăţaţilor, fiecare musulman, poate urma ijtihadul care i se pare mai uşor, în diferite probleme). Dacă un ignorant va spune că afirmaţia lui Ibni Humam (Fiecare musulman poate urma ijtihadul care îi este mai

ușor, în diferite probleme) arată că unificarea facilităților mezheburilor este sahih, raționamentul său este greșit. Deoarece această declarație arată că o acțiune se face în întregime în conformitate cu un singur mezheb, nu urmând mai multe. Reformatorii religioși și persoanele fără mezheb, neînțelegând acest lucru îl invocă pe Ibni Humam ca martor fals, pentru ei. Cu toate că Ibni Humam declară clar în cartea sa Tahrir, că unificarea facilităților mezheburilor nu este permisă.

Reformatorii în religie indică declarația lui Ibni Nujeym ”rahmetullahi teala aleyh”, ca un exemplu pentru permisiunea pentru telfik; (Într-o fatwa emisă de Kadihan se spune că dacă o bucată de teren vakf (adică menit actelor de caritate) este vândut la un preț gaben-i fahiș (în cadrul unei tranzacții comerciale una din părți să se înșele fără măsură, asupra prețului), conform lui Ebu Yusuf, nu va fi permis datorită prețului gaben-i fahiş. Pe de altă parte,conform lui Imma-i azam, îi este permis împuternicitului să vândă la un preț gaben-i fahiş; unind cele două ijtihaduri vânzarea devine sahih). Cu toate acestea, telfik, în acest exemplu are loc în cadrul aceleuiași mezheb. Ambele hotărâri sunt rezultatul aceleiași metode. Însă telfik pentru două mezheburi nu este astfel. O altă dovadă care arată că Ibni Nujeym nu a afirmat că telfik este permis este declarația sa din **Bahr-ur-raîk**, un comentariu pregătit pentru cartea **Kenz**; (Persoana ce este imam pentru un jemaat ce face parte dintr-un alt mezheb, va trebui să respecte și condițiile acelui mezheb). Aici ia sfârșit traducerea din **Hulasat-ut-tahkik**.

Muhammed Abdurrahman Silheti ”rahmetullahi teala aleyh”, unul dintre învățații indieni, spune în cartea sa, în limba persană, **Seyf-ul-ebrar-ilmeslul alel-fujjar**, că allame hafîz Hasan bin Muhammed Tayyîbi afirmă atunci când explică hadisul ”**Ușurați! Nu îngreunați!**”în explicația cărții Mișkat, (Cel ce adună facilitățile mezheburilor devine zîndîk). Tayyîbi a încetat din viață în anul 1343 (hijri 743) în Damasc. Prima ediție a cărții **Seyf-ul-ebrar** a fost publicată în India, în anul 1882 (hijri 1300). În anul 1994 (hijri 1415) aceasta a fost retipărită de către editura Hakikat. Deci, pe scurt:

1.-Fiecare musulman trebuie să urmeze unul din cele patru mezheburi în efectuarea actelor de adorare sau a altor acte. Nu este permisă urmarea altor învățați, în afara învățaților celor patru orientări religioase.

2.-Fiecare musulman poate urma oricare dintre mezheburile care îi place sau care îi vine mai ușor. Poate împlini un act conform unui mezheb și un alt act diferit conform altui mezheb.

3.-În ceea ce privește împlinirea unui act de adorare în conformitate cu mai mult de un mezheb, va fi necesară respectarea tuturor cerințelor unuia dintre acete mezheburi pentru valabilitatea actului de adorare în cadrul acelui mezheb. Aceasta se numește takva și este foarte bună. Astfel va fi imitat acel mezheb și va fi respectat și condițiile celorlalte orientări. Imitarea unui mezheb este permisă cu condiția respectării tuturor condițiilor acestuia. Dacă actul de adorare al unei persoane nu este sahih conform nici unuia dintre mezheburi, aceasta se numește telfik, ce nu este permis sub nici o formă.

4.-Omul nu este obligat să rămână continuu în mahebul ales. Se pate transfera oricând dorește în alt mezheb. Pentru a urma un mezheb trebuie să se cunoască foarte bine cunoștințele de fîkh ale acelui mezheb, care se pot învăța din cărțile de ilmihal. De aceea va fi mai ușor să se rămână atașat unui singur mezheb, tot timpul. Este dificil să te transferi dintr-un mezheb în altul sau să imiți un alt mezheb, într-o anumită situație. Un alt mezheb poate fi imitat atunci când se întâmpină o dificultate, în caz de necesitate și respectând toate condițiile acelui mezheb.

Deoarece este dificil să se învețe și cunoștințele de fîkh ale altui mezheb, învățații au interzis ignoranților (persoane care nu dețin cunoștințe de fîkh) să imite alt mezheb. Spre exemplu, în Bahr-ul-fetava se afirmă, (Dacă o persoană din orientarea hanefi are o rană ce îi sângerează continuu și este dificil să efectueze abluțiunea la fiecare rugăciune, nu îi este permis să împlinească rugăciunea urmând orientarea șafii). Deoarece dacă nu respectă prevederile orientării șafii, rugăciunea sa nu va fi sahih. Ibni Abidin explică detaliat această

problemă în capitolul despre ta'zir. Învățații ehli sunnet ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain” nu au permis ignoranților să imite un alt mezheb, atât timp cât nu există o dificultate (haraj).

Tahtavi scrie în comentariul la **Durr-ul-muhtar**, în capitolul Zebayîh, (Unii dintre savanții în tefsir declară că versetul 103, din sura Al-i Imran, ”**Îmbrățișați strâns coarda lui Allah!**” înseamnă îmbrățișați strâns ceea ce vă învață savanții în fîkh. Cei ce nu urmează cărțile de fîkh vor cădea în erezie, vor fi privați de ajutorul lui Allahu teala și vor arde în focul Iadului. O, voi, credincioși! Reflectați asupra acestui verset și îmbrățișați strâns grupul **Ehli sunnet vel jemaat**, ce au fost vestiți cu salvarea de Iad! Căci mulțumirea lui Allahu teala și ajutorul Său este pentru cei ce aparțin acestui grup. Pe cei ce nu fac parte din acest grup, Allahu teala îi va primi cu mânie și îi va pedepsi în Iad. Pentru a face parte din Ehli sunnet vel jemaat trebuie să urmeze unul din cele patru mezheburi. Dacă nu urmează unul din aceste patru mezheburi nu se consideră că este ehli sunnet. Din cele 73 de grupuri doar unul este ehli sunnet, celelalte 72 de grupuri fiind eretice. Cei ce aparțin acestor grupuri vor merge în Iad, ei fiind cunoscuți sub numele de reformatori în religie. Pentru a te proteja de a deveni zîndîk trebuie să aparți unui mezheb, adică să fi ehli sunnet). O persoană ce a adunat căile ușoare ale celor patru orientări religioase, nu va fi urmat nici un mezheb și se va fi depărtat de calea ehli sunnet, devenind o persoană fără mezheb. Observăm că orice persoană care nu urmează unul din cele patru mezheburi este o persoană fără mezheb, la fel ca și cel ce face telfik, adică amestecă mezheburile. De asemenea, cel care urmează unul din cele patru mezheburi dar crede în ceva ce nu este conform credinței ehli sunnet, este tot fără mezheb. Aceste trei categorii de persoane nu sunt Ehli sunnet. Sunt eretici. Ei urmează calea ereziei. Pe când, adevărații musulmani urmează una dintre cele patru orientări religioase, adică calea adevărată a Ehli sunnet. Învățăturile de credință ale celor patru orientări religioase sunt identice. Chiar dacă există mici diferențe între ele în ceea ce privește practica actelor de adorare, acestea sunt din mila lui Allahu teala. Fiecare este liber să aîși aleagă orientarea pe care o consideră mai facilă pentru el.

CREDINȚA EHL-I SUNNET

Scriu următoarele rânduri aducându-i mulțumiri lui Allahu teala. Mulțumiri înseamnă să crezi și să rostești faptul că toate binecuvântările sunt create și trimise de Allahu teala. Binecuvântări reprezintă lucrurile utile. Șukr înseamnă să folosești toate acest binecuvântări în concordanță cu ahkam-i islamiyye. Binecuvântările sunt scrise în cărțile savanților Ehli sunet. Aceștia sunt învățații celor patru orientări religioase binecunoscute.

Imam-i Muhammed Gazali ”rahmetullahi teala aleyh” declară în cartea sa Kimya-i se'adet, că prima obligație pentru orice persoană ce devine musulman este să cunoască și să creadă semnificația frazei, **La ilahe illallah, Muhammedun resulullah**. Această frază poartă numele de Kelime-i tevhid. Este suficient pentru fiecare musulman să creadă fără nici o îndoială semnificația acestei expresii. Nu este obligatoriu pentru el să dovedească acest lucru cu vreo probă. Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” nu le-a poruncit arabilor să știe sau să menționeze dovezi relevante sau să caute și să clarifice vreo îndoială. Le-a poruncit doar să creadă, să nu se îndoiască. Este suficient pentru fiecare să creadă astfel, pe scurt. Însă este farz-i kifaye ca în fiecare oraș să existe câțiva învățați religioși. Este vajib pentru acești învățați să cunoască dovezile, să elimine îndoielile și să răspundă la întrebări. Aceștia sunt precum păstorii musulmanilor. Pe de o parte îi învață pe aceștia cunoștințele despre credință, le apără credința. Pe de altă parte răspunde calomniilor dușmanilor religiei.

În Kur'an-i kerim se declară sensul Kelime-i tevhid, iar Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a explicat această declarație. Eshab-i kiram au învățat aceste explicații și le-au transmis celor ce au urmat după ei. Marii învățați ce au preluat aceste învățături, fără a schimba ceva și le-au scris în cărți, care au ajuns până la noi, se numesc **savanți ehli sunnet**. Toată lumea trebuie să învețe credința ehli sunnet, să se unească și să se iubească în această credință comună. Sămânța fericirii este această credința și unitatea în această credință.

Savanții ehli sunnet transmit astfel semnificația kelime-i tevhid: Oamenii nu existau. Au fost creați mai târziu. Există un creator al oamenilor. El a creat toate ființele. Acest creator este unic. Nu are partener sau asemănare. Nu există nici un al doilea El. Existența Sa este atemporală și nu are un început. Existența Sa nu are sfârșit, existența Sa fiind veșnică. El nu va înceta să existe, existența Sa fiind necesară. Nonexistența Sa este imposibilă, căci existența Sa este de la sine. Nu are nevoie de nici un mijloc. Nu există nimic care să nu aibă nevoie de El. Acesta este cel ce crează totul, cel ce face să existe totul, în fiecare moment. El nu este materie, sau un lucru. De asemenea nu se află într-un loc și nu se găsește într-o substanță. Nu are formă și nu poate fi măsurat. Nu ne putem întreba cum este. Nu este nimic din ceea ce ne vine în minte sau în imaginație, când ne gândim la El. El nu seamănă cu acestea, ce sunt doar creaturile Sale. El nu se aseamănă cu creaturile Sale. El este creatorul a tot ceea ce ne vine în minte, a oricărei iluzii. Nu se află sus, jos sau într-o parte, El fiind aspațial. Fiecare ființă se află sub Arș, iar acesta se află sub puterea Sa. El se află deasupra Arșului, dar asta nu înseamnă că Arșul îl poartă. Arșul există prin favoarea și omnipotența Sa. El nu a suferit nici o schimbare, fiind și acum așa cum a fost în trecutul veșnic. Va fi în veșnicie tot așa cum era și înainte de a crea Arșul. El are propriile atribute. Atributele Sale existențiale (sîfatî subutiyye) sunt în număr de opt: **hayat, ilm, sem', kudret, irade, kelam, tekvin**. Nici aceste atribute ale Sale nu suferă vreo modificare. Schimbarea ar presupune un defect, iar El nu are vreun defect. Deși nu seamănă cu nici una din creaturile Sale, este posibil să fie cunoscut, atât cât se face El cunoscut, în această lume și văzut în lumea de apoi. În această lume este cunoscut fără a putea realiza cum este El. Iar în lumea de apoi va putea fi văzut într-un mod pe care nu îl putem percepe.

Kulluma hatara bi-balike, Allahu gayru zalike.

(Închide ochii și spune Allah. Ceea ce îți vine în minte când spui Allah, aceea nu este Allah). Adică Allahu teala nu seamănă cu nimic altceva.

Allahu teala le-a trimis profeți ”aleyhimusselam”, robilor Săi. Prin intermediul acestor oameni aleși le-a transmis robilor Săi lucrurile ce

aduc fericirea și pe cele ce cauzează nenorocirea. Cel mai de seamă dintre profeți este ultimul dintre ei, Muhammed aleyhisselam. El a fost trimis ca profet tuturor oamenilor de pe acest pământ, pioși sau necredincioși, indiferent de neamul sau locul în care sunt. El este profetul tuturor oamenilor, al djinilor și al îngerilor. Toată lumea, din toate colțurile lumii trebuie să îl urmeze pe acest măreț profet. Aici se încheie scrierea lui Imam-i Gazali. Acesta este unul dintre cei mai mari savanți islamici ai lumii. A scris sute de cărți foarte valoroase. S-a născut în anul 450 după Hejira, în orașul Tus, adică Maşhad, în Iran și a încetat din viață în anul 505 hijri (1111 miladi) în același oraș.

Marele savant islamic și murșid-i kamil, Seyyid Abdulhakim Arvasi ” rahmetullahi aleyh” spune: ”Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” avea trei sarcini diferite: Prima sa îndatorire era de a face cunoscute oamenilor (teblig) ahkam-i Kur'aniyye (cunoștințele de credință) și ahkam-i fîkhîyye (lucrurile ce au fost poruncite și cele ce au fost interzise). Aceste cunoștințe poartă numele de **Ahkam-î islamiyye**. Cea de-a doua sa sarcină era aceea de a transmite în inimile celor mai aleși din cadrul comunității sale a regulilor spirituale ale Coranului cel Sfânt, adică cunoștințele despre Allahu teala Însuși și despre atributele Sale. Această sarcină a sa nu ar trebui confundată cu prima.Persoanele fără mezheb resping ideea acestei a doua sarcini. Cu toate că Ebu Hureyre ”radiyallahu anh” spune, (Am învățat de la Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” două tipuri de cunoștințe. Unul dintre acestea vi l-am transmis vouă. Dacă vi l-aș spune pe cel de-al doilea, m-ați ucide). Aceste cuvinte ale lui Ebu Hureyre sunt menționate în cărțile lui **Buhari**, în **Mişkat**, **Hadika** și în cea de-a 267-a scrisoare din volumul **Mektubat Tercemesi**. Cea de-a treia sarcină este îndreptată către musulmanii care nu ascultă sfaturile și predicile, privind ahkam-î fîkhiyye. S-a folosit chiar și forța pentru a-i face pe aceștia să asculte.

După Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” fiecare din cei patru califi ”radiyallahu anhum” au reușit cu succes să realizeze aceste sarcini. În timpul când hazreti Hasan ”radiyallahu anh” a fost imam, erezia și sedițiunea s-au înmulțit. Islamul s-a răspândit pe trei continente. Lumina divină a lui Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” s-a îndepărtat de

pământ. Sahabe-i kiram ”radiyallahu anhum” s-au împuținat. Nu a mai rămas nici un singur om care să poate realiza aceste trei sarcini, împreună. Aceste trei sarcini s-au divizat în alte trei ramuri diferite. Sarcina de a face cunoscute oamenilor cunoștințele despre credință și lucrurile ce au fost poruncite și cele ce au fost interzise le-a revenit liderilor religioși, numiți mujtehid. Dintre aceștia cei ce făceau cunoscute învățăturile de credință erau numiți **mutekellimin**, iar cei ce făceau cunoscute învățăturile de fîkh erau numiți **fukaha**. Cea de-a doua sarcină, aceea de a transmite musulmanilor doritori tainele spirituale ale Coranului cel Sfânt le-a revenit celor doisprezece imami ai ehl-i beyt și liderilor spirituali mistici. Juneyd-i Bagdadi și Sîrri-yi Sekati fac parte dintre aceștia. Juneyd-i Bagdadi s-a născut în anul 207 după emigrare și a părăsit această lume în anul 298 (911 miladi), în Bagdad. Sîrri-yi Sekati ”rahmetullahi teala aleyh” a încetat din viață în anul 251 hijri, la Bagdad.

[Învățații Ehli sunnet au învățat această a doua sarcină a Trimisului lui Allah de la cei doisprezece imami, apărând astfel știința tasavvuf. Unii nu cred în misticism, evliya și miracole.Acest lucru arată că nu au nici o legătură cu cei doisprezece imami. Dacă ar fi urmat calea Ehli beyt, ar fi învățat această a doua sarcină a Profetului de la cei doisprezece imami și ar fi apărut în rândurile lor învățați tasavvuf sau evliya. Așa cum nu au fost educați în rândurile lor astfel de învățați, nici nu cred în existența lor. Observăm că cei doisprezece imami erau imamii căii Ehli sunnet. Cei ce nutresc afecțiune față de Ehli beyt și urmează calea celor doisprezece imami sunt pe calea Ehli sunnet. Pentru a putea fi un savant islamic, trebuie să fi un urmaș al Trimisului lui Allah, în aceste două sarcini. Adică trebuie să fi un cunoscător, un expert în aceste două științe. Abdulgani Nablusi, ce era unul dintre marii învățați de acest fel, a scris în pagina 233 și următoarele și în pagina 649 a cărții Hadikat-un-nediyye, prezentând hadisurile despre regulile spirituale ale Coranului cel Sfânt, că este un semn de igoranță să nu crezi în acestea.]

Cea de-a treia sarcină, aceea de a implementa religia prin forță și autoritate a fost repartizată sultanilor și conducătorilor, adică statului. Secțiunile primei clase au fost numite **mezheb**, cele ale celei de-a doua clase, **tarikat** și secțiunile ultimei clase, **kanun**. Mezheburile ce transmit

cunoștințele de credință se numesc **mezheb de i'tikad**. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” ne-a transmis că aceste mezheburi de i'tikad se vor diviza în 73 de grupuri, dintre care doar unul va fi drept, celelalte fiind eretice. Și astfel s-a și întâmplat. Grupul căruia i s-a binevestit că este pe calea cea dreaptă este mezhebul **Ehli sunnet veljemaat**. Celelalte 72 de grupuri, ce au fost declarate a fi greșite, sunt numite grupuri eretice. Nici unul dintre aceștia nu sunt necredincioși. Toți sunt numiți musulmani. Dar, în cazul în care un musulman ce aparține unuia dintre aceste 72 de grupuri eretice nu crede într-o singură învățătură, ce a fost transmisă clar în Coranul cel Sfânt sau hadisuri și în învățăturile ce s-au răspândit în rândul musulmanilor, devine necredincios. În zilele noastre există multe persoane care poartă numele de musulmani, dar au exprimat o opinie separată de mezhebul Ehli sunnet, devenind eretici sau necredincioși.” Aici încheiem citatul din scrierea lui Abdulhakim Efendi. Acesta s-a născut în anul 1281 hijri, în Bașkale, Van și a încetat din viață în anul 1943 (1362 hijri) în Ankara. Mormântul său se află în orașul Baglum.

Musulmanii trebuie să continue să studieze de la naștere până în mormânt. Cunoștințele pe care trebuie să le învețe un musulman se numesc **Ulum-i Islamiyye**. Acestea se împart în două:

1.-Ulum-i Nakliyye, 2-Ulum-i akliyye.

1-**Ulum-i nakliyye**. Acestea se numesc și cunoștințe religioase. Ele pot fi învățate din cărțile scrise de savanții Ehli sunnet, care le-au cules din patru surse, numite **edille-i șer'iyye**. Aceste patru curse sunt Kur'an-i kerim, hadis-i șerif, ijma'i umma și kîyas-i fukaha.

Cunoștințele religioase se împart la rândul lor în două categorii: **Ulum-i aliyye**, adică științele religioase înalte și **Ulum-i ibtidaiyye**. Științele religioase înalte se împart la rândul lor în opt categorii:

I: Ilm-i tefsir (știința interpretării Coranului). Experții în acestă știință poartă numele de mufessir, ei fiind savanți profund învățați să înțeleagă sensul cuvântului lui Allahu teala.

II. Ilm-i usul-i hadis. Această ştiinţă se ocupă cu clasificarea hadisurilor.

III. Ilm-i hadis. Această ramură studiază cuvintele, comportamentul și manierele Profetului ”sallallahu aleyhi ve sellem”.

IV. Ilm-i usul-i kelam. Această ştiinţă se ocupă cu studiul metodelor prin care știința cuvântului este derivată din Coran și din hadisuri.

V. Ilm-i kelam. Această ramură cuprinde studiul a Kelime-i tevhid și kelime-i șehadet și a celor șase fundamente ale Islamului. Acestea sunt cunoştinţe care trebuie crezute cu inima. Savanţii în kelam obișnuiesc să scrie învăţăturile kelam și usul-i kelam împreună. De aceea cei ignoranţi cred că aceste două ramuri separate sunt una singură.

VI.Ilm-i usul-i fîkh. Această ramură studiază derivarea metodelor de fîkh din Kur'an-i kerim și hadisuri.

VII. Ilm-i fîkh. Această ramură a cunoașterii studiază **ef'al-i mukellefin**, adică modul de împlinire al actelor de adorare de către cei ce posedă raţiune și au ajuns la vârsta pubertății. Cunoștințele necesare corpului, se împart în opt secțiuni: farz, vajib, sunnet, mustehab, mubah, haram, mekruh și mufsid. De asemenea pe scurt se pot împărți în trei secțiuni: lucruri poruncite, lucruri interzise și cele mubah.

VIII. Ilm-i tesavvuf. Această ramură mai poartă și numele de **Ilm-i ahlak (**etica). Aceasta explică nu numai lucrurile pe care ar trebui să le facem cu inima și cele ce ne sunt interzise, dar ne și ajută să simțim conștiința în inimă, uşurează musulmanilor îndeplinirea sarcinilor lor aşa cum sunt prevăzute de ilm-i fîkh și ajută la atingerea ma'rifet.

În prefaţa cărţii lui Ibni Abidin și la pagina 323 a cărţii Hadika, autorul ”rahmetullahi teala aleyh” acesteia declară că este obligatoriu (farz-i ayn) pentru fiecare musulman, bărbat sau femeie să învețe din aceste opt științe, cunoștințele de kelam, fîkh și tesavvuf, atât cât îi este necesar, iar neînvățarea acestora este un păcat.

2.-Ulum-i akliyye (numite de asemenea științe experimentale). Acestea se împart în două categorii; științe tehnice și științe literare. Pentru musulmani este o obligație de grup, învățarea acestor cunoștințe. Învățarea cunoștințelor religioase și a armelor ce sunt necesare în luptă reprezintă obligații personale. Învățarea a mai mult decât ceea ce este necesar reprezintă farz-i kifaye (obligație de grup). Dacă într-un oraș nu există un învățat care să cunoască aceste cunoștințe, atunci toți locuitorii, cât și autoritățile împlinesc un păcat.

Învățăturile religioase nu se schimbă în timp. Să faci o greșeală în timp ce emiți ipoteze în științele kelam, gândirea greșită, nu reprezintă o scuză ci o crimă. În chestiunile de fîkh, variațiile și facilitățile arătate de Islam pot fi utilizate atunci când cineva întâmpină scuzele prezentate de Islam. Nu este permisă sub nici o formă modificarea sau reforma în religie, în urma propriei opinii, a propriului punct de vedere. Aceasta ar duce la căderea în necredință. Modificările, progresele și inovațiile sunt permise în științele experimentale. Este necesar să ne dezvoltăm din acest punct de vedere, căutând, învățând și aplicând metode chiar și de la non-musulmani. Esseyyid Ahmed Zuhdu pașa ”rahmetullahi teala aleyh” fost ministru al educației, spune într-un articol de la începutul cărții **Mejmu'a-i Zuhdiyye**:

Cuvântul fîkh, utilizat sub forma fakîha yefkahu, când este în cea de-a patra formă, înseamnă a ști, a înțelege. Când este folosit în cea de-a cincea formă, înseamnă a cunoaște, a înțelege Islamul. Un savant în cunoașterea ahkam-i islamiyye este numit **fakih**. Ramura fîkh a științei le transmite oamenilor lucrurile care le sunt permise și cele care le sunt interzise. Această știință mai este numită și **Ahkam-i islamiyye**. Cunoștințele de fîkh provin din Coranul cel Sfânt, hadisuri, ijma-i umma și kîyas. Consesnul companionilor Profetului și a mujtehizilor ce le-au urmat poartă numele de **Ijma-i umma**. Ahkam-i islamiyye derivate din Coran sau hadisuri ori ijma-i umma sunt numite **kîyas-i fukaha**. În cazul în care nu reiese clar din Coran sau hadisuri, dacă un lucru este helal sau haram, această situație se va compara cu o alta cunoscută. Această comparație este numită **kîyas**. Aplicarea kîyas necesită ca acțiunea din urmă să cuprindă același factor ca prima acțiune permisă sau interzisă.

Iar acest lucru poate fi înțeles de către savanții care s-au ridicat la gradul de ijtihad.

Știința fîkh este foarte vastă. Se împarte în patru mari categorii.

1.-Ibadet, care se împarte în cinci subdivizii: rugăciunea, postul, dania, pelerinajul, lupta pe calea lui Allah. Ramurile fiecăreia sunt numeroase. Observăm că pregătirea pentru jihad este ibadet. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a afirmat că jihadul împotriva dușmanilor religiei este de două feluri, prin acțiune și prin vorbe și scrieri.Este farz să înveți să fabrici și să folosești arme noi în pregătirea pentru jihadul prin acțiune. Acesta este întreprins de către stat. Este farz ca oamenii să participe la jihad prin respectarea legilor și ordinelor statului în ceea ce privește jihadul. În zilele noastre , cel de-al doilea război îl reprezintă atacurile necredincioșilor prin scrieri, prin filme, radio și diferite metode de propagandă. Riposta la atacurile acestora este considerată de asemenea jihad.

2.-Munakehat, compusă din subdivizii precum căsătoria, divorțul, pensia alimentară și multe altele.

3.-Mu'amelat, cuprinde subdivizii precum tranzacțiile comerciale, chiriile, firmele, dobânzile, moștenirile și altele.

4.-Ukubat, adică codul penal, se împarte în cinci subdiviziuni principale: legea talionului, furtul, adulterul, acuzarea unei femei virtuoase de adulter și apostazia.

Este farz pentru fiecare musulman să învețe partea de ibadet a științei fîkh, suficient. Învățarea cunoștințelor de mu'amelat și munakehat reprezintă farz-i kifaye. Adică este obligatoriu să învețe pentru cei ce se confruntă cu o astfel de situație. Cea mai onorabilă știință după științele tefsir, hadis și kelam este știința fîkh. Următoarele șase hadisuri ne arată onoarea științei fîkh și a savanților în fîkh ”rahmetullahi teala aleyhim ejma'in”:

Dacă Allahu teala dorește să își reverse binecuvântarea asupra unui rob al Său, îl va face pe acesta fakih.

Dacă o persoană devine fakih, Allahu teala îi trimite ceea ce dorește și hrana lui, prin surse neașteptate.

Persoana despre care Allahu teala spune ”cel mai superior” este un fakih în religie.

Un fakih este mai puternic în fața diavolului decât o mie de abid (persoane ce împlinesc multe acte de adorare).

Orice lucru are un stâlp de sprijin. Stâlpul de bază al religiei este știința fìkh.

Cel mai bun și valoros dintre actele de adorare este să înveți fìkh și să îi înveți și pe alții.

Superioritatea lui Imam-i azam Ebu Hanife ”rahmetullahi teala aleyh” este înțeleasă și din aceste hadisuri.

Regulile islamice ale orientării religioase Hanefi au fost transmise printr-un lanț, începând de la Abdullah ibni Mes'ud ”radiyallahu anh”, unul dintre companionii Profetului. Adică imam-i azam Ebu Hanife ”rahmetullahi teala aleyh”, liderul acestei orientări, a preluat știința fìkh de la Hammad, care la rândul său a preluat-o de la Ibrahim Neha'i. Acesta a preluat învățăturile de la Alkama, iar el de la Abdullah ibni Mes'ud, care la rândul său a învățat de la Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem”.

Ebu Yusuf, Imam-i Muhammed Șeybani, Zufer bin Huzeyl și Hasan bin Ziyad au fost de asemenea discipolii lui Imam-i azam ”rahimehumullah”. Dintre aceștia, imam-i Muhammed a scris aproximativ o mie de cărți despre învățăturile islamice. El s-a născut în anul 135 după Hegira și a încetat din viață în anul 189 după Hegira (805 miladi), în Rey, Iran. Deoarece a fost căsătorit cu mama imamului Șafii, care i-a fost discipol, toate cărțile acestuia i-au rămas moștenire după moartea sa imamului Șafi'i, sporind cunoștințele acestuia. Din acest motiv, imam-i Șafi'i ”rahmetullahi teala aleyh” a spus, ”Jur că cunoștințele mele au sporit prin cititrea cărților imamului Muhammed. Cel ce dorește să aprofundeze știința fìkh să se afle împreună cu discipolul lui Ebu Hanife”. Și odată a afirmat, ”Toți musulmanii sunt

precum copiii, familia imamului a'zam”. Adică, așa cum un om câștigă traiul pentru copiii și soția sa, imamul a'zam și-a asumat sarcina de a afla și a scoate la lumină cunoștințele religioase de care oamenii au nevoie, astfel salvând oamenii de la o muncă grea.

Imam-i a'zam Ebu Hanife ”rahmetullahi aleyh”a adunat cunoștințele de fîkh, le-a clasificat în ramuri și subramuri, a stabilit metode și a cules de asemenea cunoștințele de i'tikad așa cum au fost transmise de Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” și Eshab-i kiram ”rîdvanullahi aleyhim ejmain”, pe care le-a transmis mai departe sutelor de discipoli ai săi. Unii din învățăceii săi au devenit experți în ilm-i kelam, adică în cunoștințele de credință. Dintre aceștia, Ebu Bekr-i Jurjani, unul din discipolii imamului Muhammed Șeybani a devenit foarte cunoscut. De asemenea Ebu Nasr-i Iyad, unul dintre discipolii acestuia, l-a pregătit pe Ebu mansur Maturidi în știința kelam. Ebu Mansur a transcris în cărți învățăturile provenite de la imam-i a'zam. S-a luptat cu cei ce au deviat, consolidând credința ehli sunnet. A răspândit această credință peste tot. Ebu Mansur Maturidi a încetat din viață în Samarkand în anul 944, (333 hijri). Mormântul său a fost cumpărat de la ruși, de un evreu, care l-a transformat într-un loc de distracție. În anul 1996 (1416 hijri) reprezentanți ai firmai Ihlas, din Istanbul, văzând această urâtă situație, au cumpărat de la acel evreu în schimbul sumei de 30.000 de dolari acel mormânt și l-au restaurat aducându-l la starea actuală. Acest mare învățat împreună cu Ebul Hasan Eş'ari reprezintă imamii mezheburilor în i'tikad.

Savanții fîkh sunt grupați în șapte clase. În cartea Vakfunniyyat, Kemal pașa zade Ahmed bin Suleyman efendi ”rahmetullahi teala aleyh” descrie aceste clase astfel:

1.-Învățații ce sunt mutlak mutehid. Aceștia au construit metodele și regulile pentru a extrage principiile ce provin din Edille-i erbe'a (cele patru surse ale religiei) și au derivat reguli conform principiilor stabilite. Imamii celor patru mezheburi sunt dintre aceștia.

2.-Sunt învățații mujtehid într-un mezheb, care au derivat reguli din cele patru surse ale Islamului, în conformitate cu principiile impuse

de liderul mezhebului. Dintre aceștia sunt imam-i Ebu Yusuf, imam-i Muhammed și alții ”rahmetullahi aleyhim ejmain”.

3.-Învățații ce sunt mujtehid în probleme (mes'ele). Aceștia derivă reguli utilizând metode și principii ale mezhebului, în chestiuni care nu au fost transmise de liderul orientării religioase. În acest sens este obligatoriu să urmeze imamul. Dintre aceștia amintim pe Tahtavi (238-321 în Egipt), Hassaf Ahmed bin Omer (261 Bagdad), Abdullah bin Huseyn Kerhi (340), Șems-ul-eimme Halvani (456 Buhara), Șems-ul-eimme Serahsi (483), Fahr-ul islam Ali bin Muhammed Pezdevi (400-482 Samarkand), Kadihan Hasan bin Mensur Fergani (592) și alții asemenea ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain”.

4.-Eshab-i tahrij, care nu au atins gradul de ijtihad, ci erau învățați ce explicau pe scurt regulile scurte, neclare ale învățaților mujtehid. Ahmed bin Ali bin Ebi Bekr Razi era unul dintre aceștia. A fost binecunoscut sub numele de Jessas. A încetat din viață în anul 370 hijri.

5.- Erbab-i terjih, cei care au ales unul dintre cele câteva relatări venite de la savanții mujtehid. Dintre aceștia amintim pe Ebulhasen Kuduri (362-428, Bagdad), Burhaneddin Ali Mergînani, autorul cărții **Hidaye**, (a fost martirizat în masacrul din Buhara din 593, miladi 1198, de către soldații lui Genghiz).

6.-Învățații mukallid, cei ce au scris diferite relatări asupra unei chestiuni, în ordinea fiabilității lor. Nu au inclus nici o relatare refuzată în cărțile lor. Dintre aceștia amintim pe Ebulberekat Abdullah bin Ahmed Nesefi (710), autorul cărții **Kenz-ud-dekaik** și Abdullah bin Mahmud Musuli (683) autorul cărții **Muhtar**, Burhanușșeri'a Mahmud bin Sadrușșer'a Ubeydullah (673) autorul cărții **Vikaye** și Ibnussa'ati Ahmed bin Ali Bagdadi (694) autorul cărții **Mejma'ul-bahreyn**.

7.-Există de asemenea și mukallid ce nu pot distinge relatările slabe de cele puternice. (Aceștia au fost numărați printre savanții fîkh deoarece puteau înțelege bine ceea ce citeau și puteau explica învățaților mukallid ce nu înțelegeau).

IMAM-I A'ZAM EBU HANIFE

”rahmetullahi teala aleyh”

În Kamus-ul-a'lam se spune:

”Numele lui Ebu Hanife este Nu'man. Numele tatălui său este Sabit, iar al bunicului său este tot Nu'man. Este primul dintre cei patru mari imami ai Ehli sunnet. Imam, reprezintă un savant profund. Este unul dintre marii stâlpi ai religiei luminoase a lui Muhammed aleyhisselam. A fost descendent al unui notabil persan. Bunicul său îmbrățișase Islamul. S-a născut în anul 80 după Hegira, în orașul Kufa. A trăit în timpul următorilor companioni ai Profetului ”aleyhimurrîdvan”, Enes bin Malik, Abdullah bin Ebi Evfa, Sehl bin Sa'd șu Ebuttufeyl Amir bin Vasile. A învățat cunoștințele de fîkh de la Hammad bin Ebi Suleyman. S-a aflat în tovărășia multor persoane alese dintre tabi'in și a participat la discuții cu imam-i Jafer-i Sadîk. A memorat multe hadisuri. Dacă nu ar fi fost un mare învățat, a fost educat să devină un mare judecător. Poseda o inteligență superioară și uimitor de pătrunzătoare. S-a remearcat în știința fîkh, atingând în scurt timp un nivel de neegalat. Renumele său a fost recunoscut în întreaga lume.

Mervan bin Muhammed , cel de-al paisprezecelea calif și cel din urmă al dinastiei omeiazilor, nepotul lui Mervan bin Hakem, a fost ucis în Egipt în anul 132 (750 miladi). Acesta a fost calif timp de cinci ani. Deși Yezid bin Amr, guvernatorul Irakului, i-a propus lui Ebu Hanife postul de judecător al Kufei, acesta a refuzat căci poseda tot atât de mult zuhd, takva, vera'cât inteligența și știința sa. Se temea că nu va putea proteja drepturile umane, din cauza slăbiciunilor omului. Din porunca lui Yezid a primit 11 lovituri de bici, în cap. Capul și fața i s-au umflat. Ziua următoare, Yezid l-a scos pe imam afară și l-a asuprit, repetându-și oferta. Imamul a spus ”Lasă-mă sămă consult” și a primit permisiunea să plece. A mers la Mecca, unde a rămas pentru cinci, șase ani.

În anii 150 (767 miladi), califul abbasid Ebu Ja'fer Mansur i-a poruncit să preia conducerea Curții Supreme de Apel, dar imamul nu a

acceptat. Astfel califul l-a întemnițat și l-a biciuit, crescând în fiecare zi cu zece numărul loviturilor. În ziua când numărul loviturilor a ajuns la 100, imamul Ebu Hanife a căzut martir. Ebu Sa'd Muhammed bin Mensur Harezmi ”rahmetullahi teala aleyh” , dregătorul sultanului selgiucid, Melikșah, a construit un dom (turbe) deasupra mormântului lui Ebu Hanife.Mai târziu, sultanii otomani au restaurat și înfrumusețat mormântul mai multe ori. Melikșah ”rahmetullahi teala aleyh”a fost cel de-al treilea sultan selgiucid și fiul lui Alparslan (447-485).

Ebu Hanife ”rahmetullahi teala aleyh” a fost primul care a clasificat știința fîkh și a adunat informații pentru fiecare ramură a cunoașterii. El a scris cărțile **Feraiz** și **Șurut**. Sunt nenumărate cărțile ce descriu cunoștințele sale vaste în fîkh, abilitatea sa extraordinară în kîyas, superioritatea lui extraordinară în zuhd, takva, hilm și salah. A avut mulți discipoli, iar dintre aceștia unii au devenit mari mujtehid.

În timpul Imperiului Otoman, orientarea religioasă Hanefi s-a extins peste tot, aproape devenind mezhebul oficial al statului. În ziua de azi, mai mult de jumătate a populației islamice de pe glob și majoritatea Ehli sunnet își împlinesc actele de adorare conform mezhebului Hanefi”. Aici se încheie citatul din **Kamus-ul a'lam**.

În cartea **Mir'at-ul-kainat** se spune:

”Strămoșii lui Imam-i a'zam erau din Iran, din orașul Faris. Tatăl său, Sabit, s-a întâlnit în Kufa cu imamul Ali ”radiyallahu anh”, iar acesta s-a rugat pentru binecuvântarea sa și a urmașilor săi. Imam-i a'zam este dintre mai marii tabi'in și i-a văzut pe Enes bin Malik ”radiyallahu teala anh” și încă 3 sau 7 dintre companioni, de la care a învățat hadisuri.

Într-un hadis-i șerif pe care Imam-i Harizmi l-a transmis de la Ebu Hureyre, prin isnad-î muttasîl (un lanț neîntrerupt de persoane care au relatat) se relatează: ”**Din cadrul ummei mele, va veni o persoană numită Ebu Hanife. În ziua de apoi, acesta va fi lumina ummei mele.**” Într-un alt hadis-i șerif se relatează: ”**Va veni o persoană numită Nu'man bin Sabit și Ebu Hanife, care va revigora religia lui Allahu teala și Sunna mea**”. ”**În fiecare secol vor exista persoane care se vor**

înălța din cadrul comunității mele. Ebu Hanife va fi cel mai mare în timpul său” este un alt hadis-i şerif. Aceste trei hadisuri sunt menționate în cărțile **Mevdu'at-ul-ulum** și **Durr-ul-muhtar**. Hadisul, ”**Din cadrul ummei mele va veni un om pe nume Ebu Hanife. Acesta are o aluniță între omoplați. Religia lui Allahu teala se va revigora prin mâna sa**” este binecunoscut.

[În prefața cărții Durr-ul-muhtar se spune, ” În hadis-i şerif se relatează; ”**Așa cum Adem aleyhisselam a fost mândru de mine, tot astfel și eu mă mândresc cu cineva din comunitatea mea, al cărui nume este Nu'man și căruia i se spune Ebu Hanife. El este lumina ummei mele**”. Un alt hadis-i şerif relatează, ”**Profeții se mândresc cu mine. Iar eu mă mândresc cu Ebu Hanife. Cel ce nutreşte afecțiune față de el, mă va iubi pe mine. Cel ce îl duşmăneşte pe el, mă va duşmăni pe mine**”. Aceste hadisuri sunt menționate în cartea **Mukaddime**, a marelui învățat Ebulleys-i Semerkandi și în **Tekaddume**, care este un comentariu al acesteia. În prefața cărții de fikh, **Mukaddime**, scrisă de Gaznevi, sunt citate hadisuri ce îl laudă pe Imam-i a'zam. În Diya-i ma'nevi, un comentariu la această carte, kadi Ebulbeka declară că Ebulferej Abdurrahman Ibnul-jevzi, în baza cuvintelor lui Hatib-i Bagdadi, a spus că aceste hadisuri au fost mevdu'. Cu toate acestea, această remarcă a sa reprezintă antipatie, căci aceste hadisuri au fost transmise printr-un lanț neîntrerupt de relatări”. Ibni Abidin în comentariul la **Durr-ul-muhtar** dovedeşte că aceste hadisuri nu sunt mevdu'. Și totodată citează următorul hadis-i şerif, în cartea **Hayrat-ul-hisan**, a lui Ibni Hajer-i Mekki, ”**Podoaba acestei lumi va fi ridicată în anul 150**”. Mareleînvățat în fikh, Şems-ul-eimme Abdulgaffar Kerderi, ce a încetat din viață în anul 562 după Hegira (1166 miladi) a afirmat, (Acest hadis-i şerif se referă, în mod evident, la Imam-i a'zam Ebu Hanife. Căci el a murit în anul 150). În hadisul relatat de Buhari şi Muslim se relatează, ”**Dacă credința va pleca pe planeta Venus, unul din fiii lui Faris (un persan), o va aduce înapoi**”. Imam-i Suyuti, unul dintre savanții orientării Şafi'i afirmă, (S-a acceptat în unanimitate că acest hadis-i şerif se referă la Imam-i a'zam). Nu'man Alusi scrie în cartea **Galiyye** că acest hadis se referă la Imam-i a'zam, ai

cărui strămoși erau din Faris. Allame Yusuf, unul dintre savanții Hanbeli afirmă în cartea sa **Tenvir-us-sahife** citând din hafîz allame Yusuf ibni Abdulberr, cadiul Lisabonei, (Nu clevetiți despre Ebu Hanife și nu-i credeți pe cei ce clevetesc pe seama sa! Jur pe Allah că, nu există cineva mai presus, mai învățat și care să posede mai multă vera', decât el. Nu vă lăsați influențați de spusele lui Hatib-i Bagdadi! El are o antipatie față de învățați. A adus calomnii la adresa lui Ebu Hanife, a imamului Ahmed și a discipolilor lor. Învățații islamici i-au răspuns acestuia în scris și l-au făcut de rușine. Allame Yusuf Șemseddin Bagdadi, nepotul lui Ibnul Jevzi scrie în cartea cartea sa de patruzeci de volume, **Mir'at-uz-zeman**, că este foarte uimit că bunicul său l-a urmat pe Hatib). Ibni Abdulberr s-a născut în anul 368 (978 miladi) și a murit în anul 463 (1071 miladi) la Jativa, Valencia. Imam-i Gazali ”rahmetullahi teala aleyh” folosește cuvinte de laudă la adresa imamului a'zam în cartea sa Ihya, spunând că acesta este abid, zahid, arif-i billah. Dacă Eshab-i kiram și învățații islamici aveau puncte de vedere diferite în anumite chestiuni nu era din cauza faptului că nu aprobau unii cuvintele celorlalți ori pentru că s-ar fi displăcut unii pe alții. Savanții mujtehid ”rahmetullahi teala aleyhim ejmain” s-au despărțit în ijtihadurile lor pentru a servi Islamul și de dragul lui Allahu teala. Până aici am tradus din Ibni Abidin. În cartea **Se'adet-i ebediyye** se explică detaliat că în știința **usul-i hadis**, un **hadis mevdu'** nu înseamnă fals sau contrafăcut.]

Un învățat l-a întrebat în vis pe Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem”, ”Ce ați putea spune despre cunoștințele lui Ebu Hanife?”. Resulullah i-a răspuns, ”Toată lumea are nevoie de știința sa!”. Un alt învățat l-a întrebat în vis, ”O, Resulullah! Ce puteți spune despre știința lui Nu'man bin Sabit, din Kufa?”. Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” i-a răspuns, ”Învață de la el și acționează conform învățăturilor sale! El este o persoană foarte bună”. Imam-i Ali ”radiyallahu anh” a spus, ”Să vă informez despre Ebu Hanife, din Kufa. Inima sa va fi plină de știință, de înțelepciune. În zilele de apoi foarte mulți oameni vor fi nenorociți necunoscând valoarea sa. Așa cum șiiții vor fi nenorociți neapreciindu-i pe Ebu Bekr și Omer”. Imam-i Muhammed Bakîr bin Zeynel-abidin Ali bin bin Huseyn ”rahmetullahi aleyhim” a spus

privindu-l pe Ebu Hanife, ”În vremea când se vor înmulți cei ce vor strica religia strămoșului meu, tu o vei revigora. Tu vei fi salvatorul celor ce se tem, adăpost pentru cei ce vor devia! Tu îi vei aduce pe eretici pe calea cea dreaptă! Allahu teala îți va veni în ajutor!”. Muhammed Bakîr s-a născut în Medina în anul 57 după Hegira și a încetat din viață în anul 113, tot în Medina.Se află înmormântat lângă hazreti Abbas ”radiyallahu teala anh”.

În tinerețe, imam-i a'zam a studiat știința kelam și ma'rifet și a devenit foarte competent. Apoi l-a slujit pe imam-i Hammad pentru optsprezece ani. După moartea lui Hammad, el a devenit mujtehid și mufti în locul acestuia. Știința și superioritatea sa au devenit cunoscute în toată lumea. Era superior tuturor în ceea ce privește virtutea, inteligența, perspicacitatea, zuhd și takva, încrederea, rapiditatea în răspunsuri, devotamentul față de religie și în desăvârșirea sa ca ființă umană. Toți savanții mujtehid ai timpului său, cât și cei ce i-au urmat, toate persoanele alese, chiar și creștinii, l-au lăudat. Imam-i Șafii ”rahmetullahi teala aleyh” a afirmat, ”În știința fîkh, toți, sunt copiii lui Ebu Hanife”. Odată a spus, ”Primesc binecuvântări de la Ebu Hanife. Zilnic îi vizitez mormântul. Când mă aflu într-o situație dificilă, merg la mormântul lui și împlinesc două unități de rugăciune. Mă rog lui Allahu teala. El îmi împlinește ruga”. Imam-i Șafii era discipolul imamului Muhammed. Acesta a declarat, (Allahu teala mi-a oferit știința prin două persoane. Am învățat hadisurile de la Sufyan bin Uyeyne și fîkh de la Muhammed Șeybani). Altă dată a afirmat, (Îi sunt recunoscător unei persoane în cunoștințele religioase și în chestiunile lumești. Acesta este imamul Muhammed). Tot imamul Șafii a afirmat, (Am scris cărți cât povara unui animal cu cele învățate de la imamul Muhammed. Dacă nu ar fi fost el nu aș fi dobândit nici o cunoștință. În știință, toți suntem copiii savanților din Irak. Iar savanții din Irak sunt discipolii savanților din Kufa. Iar savanții din Kufa sunt învățăceii lui Ebu Hanife).

Imam-i a'zam a dobândit cunoștințe de la patru mii de învățați.

Pentru a descrie superioritatea imamului a'zam, savanții ce au venit în fiecare secol au scris numeroase cărți.

În orientarea Hanefi au fost rezolvate cinci sute de mii de chestiuni religioase, toate au primit răspuns.

Hafîz-i kebir Ebu Bekr Ahmed Harizmi spune în cartea sa **Musned**, (Seyf-ul-eimme a afirmat că atunci când imamul a'zam Ebu Hanife deducea o chestiune din Coranul cel Sfânt și din hadisuri, o transmitea maeștrilor săi. Până nu primea aprobarea unanimă nu comunica acest răspuns celui ce adresase întrebarea). Când preda în moscheea din Kufa, la fiecare lecție a sa participau o mie de discipoli. Dintre aceștia patruzeci erau mujtehid. Când găsea răspuns la o chestiune, o expunea și discipolilor săi. O analizau împreună și atunci când toți erau de acord că este în conformitate cu Coranul, hadisurile și spusele companionilor Profetului, Ebu Hanife exclama bucuros, ”Elhamdulillah vallahu ekber”. Toți cei ce participau la lecție repetau cuvintele sale. După care le cerea să consemneze în scris.

[În cartea Redd-i vehhabi, în limba persană se afirmă că, a fi un **mujtehid** necesită în primul rând să fi specializat în limba arabă, în diferite științe lingvistice cum ar fi evda', sahih, mervi, mutevatir, modalitățile de negare, vocabularul mevdu', cunoașterea formelor fasih, redi și mezmum și cunoștințele lingvistice de mufred, șaz, nadir, musta'mel, muhmel, mu'reb, ma'rife, iștikak, hakikat, mejaz, mușterek, îzbad, mutlak, mukayyed, ibdal, kalb. Apoi trebuie să fie specializat în științele sarf, nahv, me'ani, beyan, bedi', belagat, usul-i fîkh, usul-i hadis și usul-i tefsir și de asemenea să memoreze cuvintele imamilor în jerh și ta'dil. Pentru a fi **fakih** trebuie, în plus față de acestea, să cunoști dovezi în fiecare chestiune, să studiezi sensul, scopul și interpretarea fiecărei dovezi. A fi un **muhaddis**, ceea ce reprezintă un savant în știința hadisului, necesită memorarea hadisurilor așa cum au fost auzite, nefiind obligatoriu să se cunoască sensuri, scopuri, interpretări sau să se înțeleagă dovezile regulilor islamice. Dacă un fakih va afirma despre un hadis că este sahih, iar un savant în hadisuri va afirma că același hadis este da'if, afirmația fakihului va fi valabilă. De aceea vorbele și deciziile imamului a'zam, primul dintre mujtehid și cel mai ales dintre fakihi, sunt mai valoroase decât ale tuturor celorlalți. Căci a auzit foarte multe hadisuri direct de la Companionii Profetului, fără un alt intermediar.

Orice hadis acceptat ca sahih de acest mare Imam, a fost acceptat ca sahih de toți savanții islamici. Un muhaddis nu poate fi pe aceeași treaptă cu un fakih. Și nu va putea atinge niciodată gradul unui imam al unui mezheb.

Abdulahk-î Dehlevi, un savant în hadis, spune în cartea sa, **Sîrat-î mustekim**, (Unele hadisuri pe care imamul Șafii le-a luat ca dovezi, nu au fost folosite ca dovezi de imam-i a'zam Ebu Hanife. Văzând acestea persoanele fără mezheb au folosit această ocazie pentru a-l denigra pe Ebu Hanife și au susținut că Ebu Hanife nu a urmat hadisurile. Cu toate acestea, imam-i a'zam Ebu Hanife a folosit ca dovadă pentru acea chestiune alte hadisuri mult mai sahih și mult mai de încredere).

Un hadis-i șerif prevede, ”**Cei mai buni dintre membrii comunității mele sunt cei ce trăiesc în timpul meu. Cei mai buni după ei sunt cei care le urmează. Iar cei mai buni după aceștia sunt cei ce le urmează lor**”. Acest hadis-i șerif ne arată că Tabi'in sunt mai binecuvântați, superior față de Tebe'i tabi'in. Savanții islamici au declarat în unanimitate că imamul a'zam Ebu Hanife a văzut unii dintre companionii Profetului și a auzit hadisuri de la ei, astfel că el era unul dintre Tabi'in. Spre exemplu, Ebu Hanife a auzit hadisul ” **Celui ce va construi o moschee pentru voia lui Allah i se va da un palat în Paradis**” de la Abdullah bin Ebi Evfa, unul dintre companioni. Jelaluddin-i Suyuti, unul dintre savanții Șafii afirmă în cartea sa **Tebyid-us-sahife** că imam-i Abdulkerim, unul dintre savanții Șafii a scris o carte în care a descris detaliat toți companionii pe care i-a văzut Imam-i a'zam. În cartea Durr-ul-muhtar se menționează că Imam-i a'am a văzut șapte companioni. Dintre imamii celor patru mezheburi, doar Imam-i a'zam a avut onoarea de a fi dintre tabi'in. Există o regulă în ilm-i usul care spune că punctul de vedere al celor ce acceptă ceva va fi preferat față de punctul de vedere al celor care refuză. Observăm că Imam-i a'zam este superior celorlalți imami ai mezheburilor și datorită faptului că face parte din tabi'in. Negarea superiorității imamului a'zam de către cei fără mezheb, afirmând că a fost slab în cunoașterea hadisurilor, încercarea lor de a-l calomnia este precum negarea superiorității lui hazreti Ebu Bekr și a lui hazreti Omer. Această negare și încăpățânare a lor nu este o boală ce ar

putea fi lecuită prin predici și sfaturi. Allahu teala să le hărăzească lecuire! Pe când citea o predică, califul musulmanilor, Omer ”radiyallahu anh” a spus, ”O, musulmani! Așa cum vă spun eu vouă, tot astfel ne spunea și Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” nouă, (**Cei mai buni dintre oameni sunt Companionii mei. După ei, cei mai buni sunt cei ce vin după ei. Iar după aceștia, cei mai buni sunt cei ce urmează după ei. Printre cei ce vor urma după aceștia vor exista persoane care mint**)”. Cele patru mezheburi pe care musulmanii le urmează și le imită în zilele noastre sunt mezheburile acelor oameni binecuvântați despre care Resulullah a afirmat că sunt buni. Învățații islamici au declarat în unanimitate că în zilele noastre nu este permis să se adopte o altă orientare religioasă în afara acestor patru mezheburi.

Ibnu Nujeym-i Mîsri ”rahmetullahi teala aleyh”, autorul cărții **Bahr-ur-raîk**, a scris în lucrarea sa **Eşbah**, (Imam-i Șafii a spus că o persoană care vreasă devină expert în fîkh trebuie să citească lucrările luiEbu Hanife). Abdullah ibni Mubarek declară, (Nu am văzut un alt specialist atât de doct în știința fîkh, cum este Ebu Hanife. Marele savant Mis'ar trecea în fața lui Ebu Hanife, în genunchi și învăța ceea ce nu cunoștea, adresându-i întrebări. Am luat lecții de la o mie de savanți. Însă, dacă nu l-aș fi întâlnit pe Ebu Hanife, aș fi alunecat în mocirla filozofiei grecești). Ebu Yusuf afirmă, (Nu am văzut pe nimeni cu o cunoaștere mai profundă a științei hadisului decât Ebu Hanife. Nu există un alt savant în explicarea sensurilor hadisurilor precum acesta). Marele savant și mujtehid Sufyan-i Sevri afirmă, (Noi eram față de Ebu Hanife, precum vrăbiile față de un șoim. Ebu Hanife era liderul învățaților). Ali bin Asîm spune, (Dacă s-ar cântări știința lui Ebu Hanife și cele ale tuturor învățaților contemporani lui, la un loc, cunoștințele lui Ebu Hanife ar atârna mai greu). Yezid bin Harun afirmă, (Am luat lecții de la o mie de învățați. Nu am întâlnit printre aceștia unul înzestrat cu vera' și cu o înțelepciune la fel de mare ca a lui Ebu Hanife ”rahmetullahi teala aleyh”). Muhammed bin Yusuf Șafii, unul dintre învățații din Damasc, îl laudă pe Ebu Hanife, în cartea sa, **Ukud-ul-juman fi-menakîb-in-Nu'man**, descriind detaliat superioritatea acestuia și faptul că Ebu Hanife înseamnă liderul mujtehizilor. Ebu Hanife a spus, (Hadisurile

Trimisului lui Allah sunt lumina ochilor noştri şi coroana capului nostru. Căutăm cuvintele Companionilor Profetului, le alegem și le urmăm. În ceea ce privește cuvintele Tabi'in, acelea sunt precum spusele noastre). Aici se încheie traducerea din cartea Redd-i Vehhabi. Această carte a fost tipărită în India, în anul 1264 (1848 miladi) și în Istanbul în anul 1401 (1981 miladi).

Mevlana Muhammed Abduljelil declară în cartea sa, în limba persană, **Seyf-ul-mukallidin ala a'nak-il-munkiri** că cei fără mezheb afirmă că cunoştinţele lui Ebu Hanife în ştiinţa hadisurilor ar fi slabe. Aceste vorbe nu arată decât faptul că sunt ignoranți sau invidioși. Imam-i Zehebi și Ibni Hajer-i Mekki declară că imam-i a'zam Ebu Hanife era un savant în știința hadisului, care a preluat hadisuri de la 4000 de învățați. Dintre aceștia 300 erau savanți în hadis, Tabi'in. Imam-i Şarani spune în primul volum al cărții sale **Mizan**, (Am analizat trei dintre hadisurile musned ale imamului a'zam. Toate erau relatate de la bine-cunoscuți savanți Tabi'in). Dușmănia pe care cei fără mezheb o nutresc față de Selef-i salihin și invidia față de imamii mujtehid și în special față de liderul acestora, Imam-ul-muslimin Ebu Hanife, le-a oribit inimile și conștiințele astfel încât să nege superioritatea și frumusețea acestor imami ai Islamului. Sunt intoleranți față de calitățile dreptcredincioșilor pe care nu le regăsesc la ei. De aceea neagă superioritatea imamilor religiei. Astfel lăsându-se atrași în politeismul invidiei. În cartea **Hadaîk** se declară că Imam-i a'zam Ebu Hanife scria hadisurile pe care le memora și păstra în lăzi cărțile de hadisuri, pe care le scria, astfel păstrând la îndemână câteva lăzi, pe care le pregătise și pe care le lua cu sine oriunde mergea. Faptul că a relatat un număr mic de hadisuri nu arată că numărul hadisurilor memorate de el era mic. Acest lucru poate fi afirmat doar de dușmanii religiei. Iar această dușmănie a lor este dovada perfecțiunii imamului a'zam. Căci defăimarea celor răi dovedește perfecțiunea învățaților. Fondarea unui mare mezheb și oferirea de răspunsuri la sute de mii de întrebări, prin documentarea din versete și hadisuri nu poate fi realizată de o persoană ce nu are profunde cunoștințe în științele tefsir și hadis. De fapt, fondarea unui nou mezheb, unic, fără a avea un model sau un exemplu, este o dovadă excelentă pentru

expertiza imamului a'zam în științele tefsir și hadis. Faptul că a lucrat cu o forță supraomenească pentru a fonda acest mezheb și nu a avut timp pentru a relata hadisuri sau pentru a menționa transmițătorii acestora, nu poate fi un motiv pentru a denigra acest mare imam, afirmând că cunoștințele sale în știința hadisului ar fi fost slabe.

Este un fapt bine-cunoscut că relatarea hadisurilor fără a poseda abilitatea de a face acest lucru, nu are nici o valoare. Spre exemplu, Ibnu Abdilberr a afirmat, (Dacă relatarea hadisurilor ar fi avut vreo valoare fără înțelepciune (dirayet), atunci relatarea unui gunoier ar fi fost superioară inteligenței lui Lokman). Ibni Hajer-i Mekki, deși era un savant al orientării Șafii, spune în cartea sa Kalaid, marele învățat în știința hadisului, A'meș, l-a consultat pe imam-i a'zam Ebu Hanife în multe chestiuni. Imam-i a'zam i-a răspuns la fiecare dintre întrebări citând hadisuri. Văzând cunoștințele vaste ale imamului a'zam în hadisuri, A'meș a afirmat, (O, voi, savanți în fikh! Voi sunteți precum doctorii specializați! Noi, savanții în hadisuri suntem precum farmaciștii! Noi cităm hadisurile și pe cei ce le-au relatat și voi le înțelegeți sensul!). În cartea Ukud-ul-jevahir-il-munife se menționează că Ubeydullah bin Amr se afla lângă marele savant în hadis, A'meș. A venit o persoană și a adresat o întrebare, iar A'meș a început să reflecteze asupra răspunsului. În acel timp a venit imam-i a'zam Ebu Hanife. A'meș i-a adresat acea întrebare imamului. Acesta i-a oferit imediat un răspuns detaliat. A'meș cuprins de admirație, a zis, (O,imamule! Din ce hadis ai obținut acest răspuns?). Imam-i a'zam i-a relatat hadisul și a adăugat că îl auzise de la el. Imam-i Buhari memorase 300 de mii de hadisuri. Dintre acestea doar aproximativ 12 mii au fost consemnate în cărți. Deoarece se temea foarte tare de amenințarea din următorul hadis-i șerif, " **Dacă o persoană relatează ca hadis, vorbe pe care nu le-am rostit, va fi aspru pedepsit în Iad**". Imam-i a'zam Ebu Hanife, posedând mai multă vera' și takva, a impus condiții grele de transmitere a hadisurilor. Astfel că transmitea doar hadisurile care îndeplineau aceste condiții. Unii învățați în hadisuri au transmis numeroase hadisuri căci ramura lor a fost mai extinsă și condițiile mai ușoare. Niciun savant în hadisuri nu au minimalizat pe un altul pe seama condițiilor diferite. Dacă nu ar fi fost

astfel, Imam-i Muslim arfi spus ceva care să îl ofenseze pe Imam-i Buhari ”rahmetullahi teala aleyhima”.Faptul că Ebu Hanife a citat un număr mic de hadisuri, datorită evlaviei sale, nu este decât un motiv de a-l lăuda. Aici se încheie traducerea din cartea Seyf-ul-mukallidin.]

Imam-i a'zam Ebu Hanife ”rahmetullahi aleyh” își împlinea în fiecare zi rugăciunea de dimineață la moschee și până la rugăciunea de amiază răspundea celor ce îi adresau întrebări. După rugăciunea de amiază până la rugăciunea de noapte oferea lecții discipolilor săi. După rugăciunea de noapte venea acasă, unde se odihnea puțin, după care mergea iar la moschee, unde împlinea acte de adorare până la rugăciunea de dimineață. Mis'ar bin Kedam-
i Kufi, unul dintre Selef-i salihin, care a decedat în anul 115 (733 miladi) precum și alți oameni aleși au relatat aceste fapte ale sale.

Și-a câștigat existența cinstit, ocupându-se cu comerțul. Trimitea marfă în alte părți și din câștigul obținut cumpăra ceea ce le era necesar discipolilor săi. Cheltuia mult pentru întreținerea casei și oferea milostenie celor săraci tot atât cât folosea pentru întreținerea casei. În fiecare zi de vineri oferea în plus douăzeci de monede de aur ca milostenie pentru sufletele părinților săi. Din respect pentru învățătorul său, Hammad ”rahmetullahi teala aleyh” nu își întindea picioarele în direcția casei acestuia. Cu toate că între casele lor era o distanță de șapte străzi. Odată, aflând că unul dintre partenerii săi a vândut o mare cantitate de bunuri într-o manieră incompatibilă cu Islamul, a oferit săracilor toată suma de 90 de mii de akce obținută din acea vânzare, fără a accepta nici măcar zece bani. Când tâlharii au descins în satele din Kufa și i-au furat oile, gândindu-se că acele oi au fost tăiate și carnea lor s-ar fi putut vinde în oraș, timp de șapte ani nu a mai mâncat carne de oaie cumpărată. Căci învățase că o oaie poate trăi cel mult șapte ani. Atât de puternică era teama sa de haram, în fiecare acțiune a sa respecta regulile Islamului.

Timp de patruzeci de ani imam-i a'zam ”rahmetullahi teala aleyh” a împlinit rugăciunea de dimineață cu abluțiunea efectuată pentru rugăciunea de noapte. (Adică nu a dormit după rugăciunea de noapte,

petrecându-și nopțile în rugăciune). A împlinit pelerinajul de 55 de ori. În timpul ultimului pelerinaj a intrat în clădirea Kaabei și a împlinit două unități de rugăciune. În cadrul acestei rugăciuni a recitat Coranul în întregime. După care s-a rugat plângând, (O, Doamne! Nu mi-am împlinit actele de adorare într-un mod demn de Tine. Cu toate acestea, am înțeles foarte bine că Tu nu poți fi înțeles cu mintea. Pentru această înțelegere a mea, te rog iartă-mi defectele din slujirea mea). Atunci se auzi o voce, (O, Ebu Hanife! Tu M-ai cunoscut bine și M-ai slujit într-un mod frumos. V-am iertat și v-am izbăvit pe tine și pe cei ce vor face parte din mezhebul tău și te vor urma, până în Ziua de Apoi). Recita o dată pe zi și o dată pe noapte tot Coranul, de la început până la sfârșit.

Era atât de evlavios încât timp de treizeci de ani a postit în fiecare zi, cu excepția celor cinci zile interzise pentru post. De multe ori recita întreg Coranul în cadrul unei unități sau două de rugăciune. Iar uneori, în timpul rugăciunii sau în afara acesteia, citind un verset despre pedeapsă sau despre îndurare, în mod repetat, plângea în hohote și suspina. (În cadrul orientării Hanefi plânsul pentru Allah, nu anulează rugăciunea). Celor ce îl auzeau le era milă de el. În cadrul ummei Profetului Muhammed aleyhisselam le-a fost hărăzit să recite Coranul în întregime, în cadrul unei singure unități de rugăciune, doar lui Osman ibni Affan, Temim-i Dari, Said bin Jubeyr și imamului a'zam Ebu Hanife. Nu accepta daruri de la nimeni. Se îmbrăca precum cei nevoiași. Uneori însă, pentru a arăta binecuvântările lui Allahu teala, îmbrăca haine foarte valoroase. A împlinit pelerinajul de 55 de ori și a stat în Mecca pentru o perioadă de timp. Doar în locul unde i-a fost luat sufletul a citi Coranul în întregime de 7000 de ori. A afirmat, (Am râs o singură dată în viață și aceea o regret). Vorbea puțin și reflecta îndelung. În anumite chestiuni pe teme religioase purta discuții cu discipolii săi. Într-o noapte, după ce împlinise rugăciunea în grup, pe când ieșea s-a prins într-o discuție cu discipolul său, Zufer, având un picior în afara moscheii și pe celălalt înăuntru. Au continuat discuția, fără a-și muta piciorul până la rugăciunea de dimineață când a intrat din nou în moschee pentru rugăciune.

Asupra afirmației imamului Ali ”radiyallahu anh”, (Este permisă o alocație personală de până la 4000 de dirhemi) și-a împărțit nevoiașilor, tot ceea ce era peste 4000 de dirhemi din câștigul său.

Califul Mansur îl respecta foarte mult pe Imam-i a'zam. I-a dăruit acestuia 10 000 de akce și o jariye. Imamul nu a acceptat. În acele vremuri o akce valora echivalentul a unui dirhem de argint. În anul 145, Ibrahim bin Abdullahi bin hazreti Hasan aduna o armată pentru sprijinirea fratelui său Muhammed ”rahmetullahi teala aleyhi ejmain”, care își proclamase califatul în Medina. A venit în Kufa. Aici s-a lansat zvonul că Ebu Hanife i-a oferit ajutorul său. Mansur auzind a cerut ca imamul să fie adus de la Kufa la Bagdad și i-a cerut să spună tuturor că Mansur este calif pe drept. I-a oferit în schimb președenția Curții Supreme de Justiție. Deși califul a insistat foarte mult, imamul a refuzat. Mansur l-a întemnițat și a pus să fie lovit de treizeci de ori cu bățul. Picioarele sale binecuvântate au sângerat. Mansur și-a regretat fapta și i-a trimis 30 de mii de akce, dar darul i-a fost refuzat. Atunci l-a întemnițat din nou și l-a lovit cu bățul, crescând numărul loviturilor cu zece în fiecare zi.

Conform unor relatări, în cea de-a unsprezecea zi, temându-se că populația s-ar putea răscula, a fost forțat sa se întindă pe spate și i s-a dat să bea un șerbet otrăvit. În timpul morții s-a prosternat. La rugăciunea sa de înmormântare au participat aproximativ 50 de mii de persoane. Cu greu, rugăciunea s-a terminat până la timpul rugăciunii de după-amiază. Timp de douăzeci de zile, multe persoane au venit la mormântul său și au efectuat acolo rugăciunea sa de înmormântare.

A avut 730 de discipoli. Fiecare dintre ei a fost bine-cunoscut pentru virtuțile și faptele sale bune. Majoritatea au ocupat funcții de cadii sau muftii. Fiul său, Hammad ”rahmetullahi teala aleyh” era printre cei mai aleși discipoli ai săi. Aici se încheie citatul din **Mir'at-ul-kainat**.

Ei au fost lideri, ghidând ehl-i din,

Rahmetullahi aleyhim ejma'in.

Imam-i a'zam se temea foarte mult de Allahu teala și era foarte atent în respectarea și urmarea Coranului cel Sfânt. I-a spus unui discipol al său, (Dacă, într-o chestiune veți găsi un document ce nu este în concordanță cu spusele mele, renunțați la vorbele mele și urmați acel document!). Toți discipolii săi jură că, (Chiar și vorbele noastre în care nu l-am urmat, sunt bazate pe o dovadă auzită tot de la el).

Au existat unele neînțelegeri între imam-i a'zam și discipolii săi în privința cunoștințelor ce derivă dintr-un ijtihad. Hadisul, (**Dezacordul**, privind practicile , **între învățații ummei mele, reprezintă compasiunea lui Allahu teala**), ne arată că aceste dezacorduri sunt benefice.

Muftii din orientarea Hanefi trebuie să emită fatwa bazându-se pe spusele imamului a'zam. Dacă nu pot găsi cuvintele sale, atunci îl vor urma pe imamul Ebu Yusuf. Apoi, se vor urma cuvintele imamului Muhammed.

Dacă muftiul are de ales între cuvintele imamului a'zam și cele ale celorlalți doi imami, acesta poate oferi fatwa conform ambelor părți. În cazurile când există zaruret, muftiul poate da fatwa conform cuvintelor mujtehidului care a arătat cel mai simplu mod. El nu poate emite o fatwa care nu este bazată pe cuvintele unui mujtehid. O astfel de problemă nu poate fi numită fatwa.

În cel de-al doilea volum al cărții sale, în cadrul celei de-a 80-a scrisoare, Muhammed Ma'sum spune, (**Pe cel ce va persista în ruga istigfar, Allahu teala îl va feri de necazuri).**

Ruga este aceasta:

Estagfirullahel'azîim ellezi la ilahe illa huv elhayyel kayyume ve etubu ileyh.

Allahumme inneke afuvvun kerimun tuhîbbul afve fa'fu anni.

VEHABISMUL ȘI RĂSPUNSUL

EHL-I SUNNET

Deși afirmă că sunt musulmani, vehabiții, sau nejdiții cum se mai numesc, s-au îndepărtat de Ehl-i sunnet.

Dintre oamenii de stat din timpul celui de-al 33-lea sultan otoman, Sultan Abdulhamid han, [1258-1336 (1842-1918 miladi) al cărui mormânt se află în Istanbul la mausoleul sultanului Mahmud] ”rahmetullahi teala aleyh”,Ahmed Jevdet Pașa în cel de-al șaptelea volum al lucrării sale în 12 volume ”Tarih-i Osmani” și contraamiralul forțelor navale , Eyyub Sabri Pașa în cel de-al treilea volum al lucrării sale istorice, ”Mir'at-ul-haremeyn, începând de la pagina 99, au scris detaliat despre vehabism. Cartea istorică Mir'at-ul-haremeyn este scrisă în limba turcă și se găsește în biblioteca Suleymaniyye. Următoarele rânduri sunt preluate în mare parte din această carte. Acesta a tradus aceste informații din cartea Fitne-tul-vehhabiyye, a lui Ahmed Zeyni Dahla, care a decedat în anul 1308 (miladi 1890).

Fondatorul vehabismului este **Muhammed bin Abdulvehhab**. Acesta s-a născut în anul 1111 (miladi 1699) în orașul Huraymila, Nejd și a decedatîn anul 1206 (1792 miladi). La început el a călătorit în Basra, Bagdad, Iran, India și Damasc în scop comercial, iar în anul 1125 (1713 miladi) în Basra îl cunoaște pe spionul englez, Hempher, care îl atrage și îl păcălește folosindu-l ca unealtă în lupta sa pentru distrugerea Islamului. El a publicat absurditățile pregătite de spionul englez, sub numele de **vehabism**. În cartea ”**Mărturiile spionului englez**” se descrie detaliat fondarea vehabismului. Acolo, în Basra, el a găsit și a citit cărți scrise de Ahmed ibni Teymiyye din Harran [661-728 (miladi 1328) mort în Damasc] al căror conținut nu era în conformitate cu Ehli sunnet și a devenit cunoscut sub numele de Șeyh-i Nejdi. Cartea sa **Kitab-ut-tevhid**, scrisă împreună cu Hempher a fost respinsă prin dovezi puternice și i s-a pregătit un răspuns pe măsură din partea savanților din Mecca, în anul 1221. Această respingere a fost publicată sub numele de **Seyf-ul-Jebbar**, iar mai târziu aceasta a fost tipărită și în

Pakistan iar în anul 1395 (1975 miladi) a fost tipărită în Istanbul. Abdurrahman, nepotul lui Muhammed, fiul lui Abdulvehhab a comentat cartea **Kitab-ut-tevhid** și după ce un vehabi, pe nume Muhammed Hamid a făcut niște adăugiri, au publicat-o în Egipt sub numele **Feth-ul-mejid**. Ideile lui Muhammed ibni Abdulvehhab s-au răspândit printre săteni, populația din Diriyah și liderul acestora Muhammed bin Su'ud. Cei ce acceptă ideile vehabite se numesc vehabiți sau nejdiți. Acesta s-a impus drept cadiu, iar Muhammed bin Su'ud a fost proclamat conducător și judecător. Au decretat o lege ce le permite doar urmașilor lor să le urmeze în aceste funcții.

Abdulvehhab, tatăl lui Muhammed, era un musulman pios. El și învățații din Medina, înțelegând că fiul său se îndreaptă spre o cale greșită, i-au sfătuit pe oameni să nu vorbească cu el. Însă în anul 1150 (1737 miladi) el a proclamat vehabismul. A denigrat ijtihadul învățaților religioși, mergând chiar mai departe, numindu-i necredincioși pe cei din Ehl-i sunnet vel-jemaat. De asemenea a afirmat că cei ce merg la mormintele Profeților sau ale evliya și se adresează acestora spunând ”Ya Nebiyyallah!”, ”Ya Abdel-kadir!” vor deveni politeiști.

Conform vehabiților, dacă afirmi că oricine altcineva în afara lui Allahu teala a făcut ceva, devii politeist sau necredincios. Spre exemplu, dacă faci afirmații de genul, (Cutare medicament mi-a luat durerea) sau (Allahu teala mi-a acceptat ruga lângă mormântul unui anume profet sau evliya) devii politeist. Pentru a dovedi aceste afirmații ale lor folosesc drept dovadă versetul (Iyyake neste'in), adică (Noi căutăm ajutor doar la Tine), din sura Fatiha și versetele despre tevekkul. În cea de-a doua parte a cărții Seadet-i Ebediyye, în capitolul despre Tevekkul se explică detaliat chestiunile legate de tevekkul și tevhid și sensul corect atribuit de savanții Ehli-sunnet acestor versete. Cei ce vor consulta această carte vor înțelege corect sensul unicității lui Allah și faptul că deși vehabiții se consideră muvahhid (cei cecred în tevhid), aceștia nu sunt muvahhid.

Oglinda omului sunt faptele, nu vorbele.

Se va vedea gradul intelingenței sale în opera sa!

În cartea El-Usul-ul-erbe'a fi-terdid-il-vehhabiyye, la sfârșitul celei de-a doua părți, se spune, în limba persană: Vehabiții și persoanele fără mezheb, precum aceștia, nu înțeleg ce este **Mejaz** (metaforă) și **Isti'ane**. Ori de câte ori o persoană a firmă că a făcut ceva, i se spune că este politeist sau necredincios, deși expresia sa este mejaz. Cu toate că Allahu teala spune în mai multe locuri din Coran că El este adevăratul Creator al fiecărui act, iar robii săi sunt cei ce acționează în mod mejazi (metaforic). În versetul 57 al surei En`am și într-un verset din sura Yusuf se spune, ”**Hotărârea este doar a lui Allahu teala**”, adică Allahu teala este singurul judecător. În versetul 64 din sura Nisa se spune, ” **Nu vor crede ei cu adevărat până ce nu te vor lua pe tine ca judecător pentru certurile care se iscă între ei**...” Primul verset ne arată că doar Allahu teala este adevăratul judecător. Iar cel de-al doilea verset ne arată că omul poate fi numit judecător, în sens metaforic.

Fiecare musulman trebuie să știe că doar Allahu teala poate da și lua viața. Căci în versetul 56 al surei Yunus se spune, ”**El este cel care dă viață și Cel care dă moarte...**” iar în versetul 42 al surei Zumer se spune, ”**Allahu teala ia sufletele, la moartea lor...**”. Iar în sura Sejde, în versetul 11 se spune, cu sens metaforic, ”**Vă va lua îngerul morții, căruia i-au fost încredințate sufletele voastre...**”. [În sura Maide, versetul 30 se spune, ”Fiul lui Adem aleyhisselam și-a omorât fratele”. Acest verset îi umilește pe vehabiți.]

Doar Allahu teala este cel ce le dă sănătate celor bolnavi. Căci, în versetul 80 al surei Șu'ara se spune, ”**Iar când sunt bolnav, El mă tămăduiește**”. Însă, în versetul 49 din sura Al-i Imran se spune că Isa aleyhisselam a spus, ”**Și-i voi tămădui pe orb și pe lepros și-i voi învia pe morți, cu voia lui Allahu teala**”. Cel ce îi dăruiește un copil omului, este cu adevărat Allahu teala. Însă în sura Meryem, versetul 18, ni se transmite că Jebrail aleyhisselam spune, cu sens metaforic, ”**...Îți dau un prunc curat**”.

Adevăratul protector al omului este Allahu teala. În versetul 257 din sura Bakara se spune, ”**Allahu teala este ocrotitorul celor care cred**”. În sura Maide, versetul 56 se spune, ” **Ocrotitorul vostru este**

Allahu teala și Trimisul Său” și în sura Ahzab, versetul 6 se spune, ”**Profetul îi protejează pe dreptcredincioși, mai mult decât se protejează ei înșiși!**”, arătându-ne că în sens metaforic și robul poate fi protector, ocrotitor. În mod similar, Allahu teala este adevăratul protector și El îi numește de asemenea pe oameni, mu'in, cu sens metaforic. În versetul 2 al surei Maide se spune, ” **Întrajutorați-vă în împlinirea faptelor bune și în evlavie!**”. Vehabiții numesc mușrik (politeist) pe cei care numesc abd (rob) al cuiva, în afara lui Alalhu teala, spre exemplu Abdunnebi, Abdurresul. Deși în sura Nur, versetul 32 se spune, ”**Căsătoriți-i pe cei ce sunt singuri dintre voi, precum și pe cei virtuoși dintre robii și roabele voastre!**”. Allahu teala este adevăratul Stăpând, dar în sens metaforic și altcineva poate fi numit stăpân. În versetul 42 al surei Yusuf se spune, ”**Pomenește și de mine stăpânului tău!**”.

Istigase, este termenul căruia vehabiții i se opun cel mai ferm. Ei afirmă că reprezintă șirk (politeism) să ceri ajutorul sau protecția altcuiva decât Allahu teala. Este adevărat, așa cum toți musulmanii știu că adevărata istigase este doar pentru Allahu teala. Însă este permis să se afirme, în sens metaforic, că se așteaptă ajutor și de la altcineva. Deoarece în sura Kasa, versetul 15 se spune, ”**Cel din tabăra lui l-a chemat în ajutor împotriva celui dintre dușmanii lui**”. Într-un hadis-i șerif se relatează, ”**Ei vor face istigase pentru Adem aleyhisselam la locul adunării în Ziua de Apoi**”. Într-un hadis menționat în cartea Hîsn-ul-hasin se relatează, ”**Cei ce au nevoie de ajutor ar trebui să zică, O, robi ai lui Allahu teala, ajutați-ne!**” Acest hadis-i șerif ne poruncește să căutăm ajutor chemând pe cineva, care nu se află lângă noi. Aici se încheie traducerea din cartea **El-Usul-ul-erbe'a**. Această carte a fost scrisă în limba persană și a fost tipărită în anul 1346 (1928 miladi) în India, iar în anul 1395 (1975 miladi) o a doua ediție a fost tipărită offset în Istanbul. Autorul acestei cărți este unul dintre nepoții lui imam-i Rabbani, Muhammed Hasan Jan sahib ”rahmetullahi teala aleyhima”. Autorul, Jan sahib îi reneagă pe vehabiți și alte persoane fără mezheb și în lucrarea în limba arabă, **Tarik-un-nejat**. Această carte împreună cu

traducerea sa în limba urdu a fost tipărită în India, în anul 1350 și în anul 1396 (1976 miladi) a fost tipărită în Istanbul.

[Fiecare cuvânt are un anume sens, care este numit sensul real al cuvântului. Atunci când cuvântul nu este folosit cu sensul său real, ci într-o semnificație ce poate fi legată de acesta, se va numi mejaz. Atunci când un cuvânt specific lui Allahu teala este folosit în sens mejaz pentru oameni, vehabiții consideră că acesta a fost folosit cu sensul său real. Astfel îi numesc pe cei ce îl folosesc politeiști sau necredincioși. Dar ar trebui să acorde atenție faptului că aceste cuvinte sunt folosite în versete și hadisuri și pentru oameni, în sens mejaz.]

Cererea de ajutor, sau de mijlocire (șefa'at), isti'ane de la Resulullah aleyhisselam sau de la evliya, nu înseamnă că acea persoană uită cine este Creatorul, sau că se delasă de Allahu teala. Să aștepți ploaia prin intermediul norilor, să te aștepți la vindecare de la Alalhu teala, folosind medicamente sau să aștepți victoria de la Allahu teala folosind bombe, avioane, rachete, sunt toate isti'ane de la Allahu teala. Acestea sunt cauze. Allahu teala crează totul prin cauze. Nu înseamnă politeism lipirea de aceste cauze. Profeții ”aleyhimusselam” s-au lipit de aceste cauze. Așa cum mergem la fântână, pe care a creat-o Allahu teala, pentru a bea apă, sau la brutărie, pentru a mânca pâinea, pe care de asemenea a creat-o Allahu teala și așa cum fabricăm armament și ne antrenăm trupele pentru a obține victoria, pe care ne-o dăruiește Allahu teala, tot astfel ne conectăm inima cu sufletele profeților sau ale evliya pentru ca Allahu teala să ne accepte rugile. Pentru a folosi un radio pentru a asculta un sunet pe care Allahu teala l-a creat prin unde electromagnetice, nu înseamnă că uităm de Allahu teala și apelăm la o cutie, căci Allahu teala este cel ce a dat acele particularități, acele puteri instrumentelor din aparatul de radio. Allahu teala și-a ascuns puterea, în toate. Politeistul se va închina idolului său, fără a se gândi la Allahu teala. Musulmanul însă, atunci când folosește cauzele și mijloacele, se gândește la Allahu teala, cel care dă aceste particularități și efecte creaturilor. Oricare este dorința sa o va aștepta de la Allahu teala. El ştie că orice primește vine de la Allahu teala. Tot astfel ne arată și sensul versetului menționat mai sus. Adică atunci când rostește sura Fatiha la fiecare rugăciune, musulmanul

spune, (O, Doamne, pentru a-mi atinge dorințele și nevoile lumești, mă lipesc de cauzele materiale și științifice și îi rog pe preiubiții Tăi robi să mă ajute. Când fac acest lucru și întotdeauna cred că Tu ești singurul creator și cel care îndeplinește dorințele. Tu ești singurul de la care aștept ajutor!). Credincioșii ce rostesc astfel zilnic, nu pot fi numiți politeiști. Cererea de ajutor de la sufletele profeților și evliya înseamnă să adere la cauzele create de Allahu teala. Acest verset din sura Fatiha atestă în mod clar că acești dreptcredincioși nu sunt politeiști. Vehabiții aderă la cauzele științifice și materiale doar pentru a-și atinge dorințele sinelui, prin orice metodă. Dar numesc politeism recurgerea la profeți și evliya ca mijlocitori.

Deoarece vorbele lui Ibni Abdulvehhab sunt în concordanță cu dorințele sinelui, cei ce nu dețin cunoștințe religioase le vor adopta cu ușurință. Ei au afirmat că învățații și musulmanii ce se află pe calea Ehli sunnet ar fi necredincioși. Emirii (conducătorii) au folosit vehabismul pentru a-și consolida puterea. Ei au forțat triburile arabe să treacă la vehabism, iar pe cei ce au refuzat i-au ucis. Sătenii, de firca morții au ales să treacă în subordinea emirului de Diriyyah, Muhammed bin Su'ud. Devenind soldați ai emirului, au putut ataca bunurile, onoarea, viețile și femeile celor ce nu erau vehabi, după bunul plac.

Fratele lui Muhammed bin Abdulvehhab, șeyh Suleyman efendi, era un învățat Ehli sunnet. Acest învățat binecuvântat a renegat vehabismul în lucrarea sa, **Sava'ik-ul-ilahiyye firred-i alel-vehhabiyye**, împiedicând astfel răspândirea acestor credințe eretice. Această valoroasă carte a fost tipărită în anul 1395 (1975 miladi), în Istanbul. Și învățătorii lui Muhammed, observând că acesta a fondat un curent greșit, au formulat răspunsuri frumoase cărților sale deviate și au declarat că acesta a deviat de la calea cea dreaptă. Ei au demonstrat faptul că vehabiții au atribuit sensuri greșite versetelor și hadisurilor. Însă, toate acestea nu au făcut decât să crească ostilitatea sătenilor față de credincioși.

Vehabismul nu s-a răspândit prin cunoaștere, prin știință, ci prin cruzime și vărsare de sânge, prin intermediul ignoranților, cu banii și

armele englezilor. Dintre cei ce și-au mânjit mâinile cu sânge pe această cale, cel mai crud a fost emirul din Diriyyah, Muhammed bin Su'ud. Acesta făcea parte din tribul Bani Hanifa și era unul dintre descendenții acelor proști, care au crezut în profeția lui Museylemet-ul-kezzab. El a murit în anul 1178 (1765 miladi) și a fost urmat de către fiul său Abdulaziz, care a fost omorât în anul 1217, de către șiiți. În locul acestuia a urmat de fiul său Su'ud, care a murit în anul 1231. Acesta a fost urmat de Abdullah, fiul său, ce a fost executat în 1240, în Istanbul. Locul său a fost ocupat de un nepot al lui Abdulaziz, Terki bin Abdullah. În anul 1254 acesta a fost urmat de fiul său Faysal, care la rândul său a fost succedat de fiul său Abdullah, în anul 1282. Fratele său Abdurrahman și fiul săuAbdulaziz s-au stabilit în Kuweit. În 1319 Abdulaziz vine și se stabilește la Riyad, unde devine emir. Ajutat de englezi acesta atacă Mecca. În anul 1351 (1932 miladi) declară statul Arabia Saudită. În anul 1991 am putut citi în ziare că Fahd, emirulArabiei Saudite a trimis patru miliarde de dolari ca ajutor pentru necredincioșii ruși, care se luptau cu mujahidinii în Afganistan.

Vehabiții pretind că sunt pe calea credinței sincere în unicitatea lui Allahu teala și a salvării de la necredință. Ei consideră că toți musulmanii au fost politeiști de 600 de ani și ei se străduiesc să îi salveze de necredință și idolatrie. Pentru a dovedi că au dreptate se folosesc de versetul 5 al surei Ahkaf și versetul 106 al surei Yunus. Cu toate că cărțile de tefsir explică faptul că aceste versete au fost revelate pentru politeiști. Sensul primului verset este, (**Și cine este mai rătăcit decât acela care cheamă în locul lui Allahu teala pe cineva care nu-i va răspunde până în Ziua Învierii...**), iar sensul celui de-al doilea verset este următorul, (**Și nu chema în locul lui Allahu teala ceea ce nu-ți este spre folos și nici spre stricăciune, căci de vei face aceasta, vei fi tu dintre cei nelegiuiți!**)

Cartea vehabiților, Keșf-uș-șubuhat menționează și cel de-al treilea verset din sura Zumer, (**Iar aceia care și-au luat ocrotitori în locul lui Allah, zicând: ”Noi nu-i adorăm pe ei decât pentru ca ei să ne apropie de Allahu teala”**). Acest verset citează vorbele politeiștilor ce se închină idolilor. Cartea îi aseamănă pe musulmanii, care caută

mijlocire, cu acești politeiști și susține că și politeiștii ar crede că idolii lor nu sunt creatori ci doar Allahu teala este singurul creator. În cartea **Ruh-ul-beyan**, în comentariul acestui verset se declară, (Omul a fost creat cu abilitatea de a cunoaște pe cel ce l-a creat pe el și tot ceea ce există. Fiecare ființă umană posedă dorința de adorare și de apropiere față de Creator. Însă această abilitate și dorință sunt lipsite de valoare, căci sinele, diavolul și anturajul dăunător îl înșeală pe om, [anihilând această dorință, iar omul poate deveni necredincios, pierzându-și credința în creator și în Ziua de Apoi. Astfel sunt comuniștii și masonii. Sau] devine politeist. Un politeist nu se poate apropia de Allahu teala, nu îl poate cunoaște. Lucrul valoros este miracolul, cunoașterea ce rezultă după îndepărtarea de politeism și îmbrățișarea Unicității lui Allahu teala. Semnul acestuia este credința în profeți și cărți și urmarea lor. Aceasta este singura cale de a apropiere față de Allahu teala. Prosternarea exista în firea (în naturalețea sa) lui Iblis, dar și-a urmat sinele și nu a vrut să se prosterneze. Tot astfel, filozofii antici greci au devenit necredincioși căci au dorit să se apropie de Allahu teala, nu prin urmarea profeților, ci prin urmarea egourilor, propriilor rațiuni. Musulmanii urmează Islamul, pentru a se apropia de Allahu teala. Astfel inimile lor se umplu de lumină divină, iar sufletele lor reflectă atributul de Frumusețe (Jemal) al lui Allahu teala. Politeiștii nu urmează Islamul și profeții pentru a se apropia de Allahu teala, ci își urmează propriile egouri, rațiunile defectuoase și ereziile. Astfel inimile lor se înegresc, iar sufletele le sunt învăluite. Allahu teala declară în finalul acestui verset, că ei sunt mincinoși în afirmația lor că se închină idolilor pentru a mijloci pentru ei). Observăm că în versetul 25 al surei Lokman se spune, (**Însă dacă îi întrebi** (pe necredincioși)**: ”Cine a creat cerurile și pământul?, ei vor răspunde: Allah!”**) și în versetul87 din sura Zuhruf se spune, (**Și dacă îi întrebi** (pe cei ce se închină altcuiva în afara lui Allahu teala) **cine i-a creat pe ei, vor răspunde: ”Allah!”**). Este nedrept să folosească aceste versete ca dovezi pentru a-i apăra pe politeiști, spunând că și politeiștii cunosc faptul că Allah este unicul creator. Se închină idolilor pentru ca aceștia să mijlocească pentru ei în Ziua de Apoi și ei au devenit idolatrii și necredincioși deoarece s-au închinat acestora).

Musulmanii nu se închină Profeților și Evliya și nu afirmă că aceștia le sunt asociați lui Allahu teala. Ei cred că Profeții și Evliya sunt robi, creaturi și nu au dreptul ca cineva să se închine lor. Cred că aceștia sunt robii iubiți ai lui Allahu teala și că Allahu teala va arăta milă față de robii săi, de dragul celor pe care îi iubește. Allahu teala este singurul care crează beneficiul și prejudiciul. El este singurul ce este demn de adorare. Musulmanii spun că Allahu teala are milă față de robii Săi, de dragul celor pe care îi iubește. În ceea ce-i privește pe politeiști, deși afirmă că idolii nu sunt creatori, ca urmare a cunoștințelor inerente în crearea lor, consideră că idolii sunt demni de adorare și îi adoră, deoarece nu au dezvolatat acea cunoaștere latentă prin urmarea profeților. Deoarece afirmă că idolii sunt demni de adorare, ei devin politeiști. Altfel, nu ar deveni politeiști dacă ar afirma că doresc să fie doar mijlocitori pentru ei. [Așteptarea mijlocirii de la idoli este o credință deviată. O astfel de credință nu este permisă, dar nu este nici șirk. Idolatria înseamnă adorarea idolilor.] Observăm că este total greșit să îi asemănăm pe musulmanii Ehli sunnet cu necredincioșii idolatrii. Toate aceste versete au fost revelate pentru necredincioși și politeiști. În cartea Keșf-uș-șubuhat, vehabiții îi aseamănă pe musulmanii Ehli sunnet cu idolatrii, atribuind un sens greșit versetelor din Coran. În cartea El-fejr-us-sadik firredd-i ala munkiri-t-tevessuli-velkeramati-vel-havarik s-a dovedit că vehabiții au atribuit un sens grețit versetului 87 din sura Zuhruf, care a fost menționat mai sus. Această carte a fost scrisă de Jemil Sîdkî Zehavi ”rahmetullahi teala aleyh”, un savant irakian și a fost tipărită în anul 1323 (1905 miladi) în Egipt. În anul 1396 (1976 miladi) a fost retipărită offset în Istanbul. Jemil Sîdkî a predat Ilm-i kelam la Universitatea din Istanbul. El a încetat din viață în anul 1355 (1936). În cartea Munjid, tipărită în anul 1956 există o fotografie a acestuia.

În două dintre hadisurile relatate de Abdullah bin Omer ”radiyallahu teala anhuma” se spune, (**Aceștia s-au îndepărtat de calea cea dreaptă. Au atribuit musulmanilor, versetele ce au fost revelate pentru necredincioși**) și (**Cea mai înfricoșătoare temere pe care o am pentru comunitatea mea este atribuirea de înțelesuri Coranului, conform propriilor rațiuni și traducerea greșită**). Aceste două

hadisuri ne vestesc apariția celor fără mezheb și faptul că vor atribui musulmanilor versetele revelate pentru necredincioși, cât și faptul că interpretările lor asupra Coranului vor fi greșite.

O altă persoană care a realizat că Muhammed bin Abdulvehhab avea idei greșite și că acestea puteau dăuna, pe viitor, musulmanilor și l-a sfătuit pe acesta, a fost unul din marii învățați mediniți, șeyh Muhammed bin Suleyman Medeni ”rahime-hullahu teala”. Acest mare savant Șafii a scris numeroase cărți. Comentariul numit **Tufhet-ul-muhtaj** pe care l-a făcut cărții **Minhaj**, a lui Ibni Hajer-i Mekki ”rahime-hullahu teala” este bine-cunoscut. El s-a stins din viață în anul 1194 (1780 miladi) în Medina. În cartea sa în două volume, **El-fetava**, spune, (O, tu, fiu al lui Abdulvehhab! Nu calomnia musulmanii! Te sfătuiesc de dragul lui Allahu teala. Da, dacă cineva afirmă că un altul în afara lui Allahu teala crează acțiunile, spune-i adevărul! Însă, nu se poate afirma că cei care se agață de cauze și care cred că ambele și cauze și puterea efectivă în acestea sunt create de Allahu teala, sunt necredincioși. Și tu ești musulman. Ar fi mult mai corect să numești eretic un singur musulman decât să generalizezi, numindu-i pe toți astfel. Cel ce iese din comunitate se va rătăci mult mai ușor. Versetul 115 al surei Nisa dovedește spusele mele, ”**Însă pe acela care se împotrivește Trimisului, după ce i s-a arătat lui calea cea dreaptă, și care urmează un alt drum decât cel al dreptcredincioșilor îl vom pune Noi împreună cu aceia cu care s-a aliat și-l vom lăsa să ardă în Iad**”). Deși vehabiții au numeroase principii greșite, trei dintre acestea sunt esențiale:

1-Ei afirmă că (Faptele [amel], actele de adorare sunt parte ale credinței. Cel care nu împlinește o obligație-farz, din lene, deși crede că este obligatorie va deveni necredincios. Spre exemplu, o persoană care nu își împlinește o rugăciune, sau nu își plătește dania din zgârcenie, devine necredincios. Acesta trebuie ucis și bunurile sale împărțite între ceilalți vehabiți).

În pagina 63 a traducerii cărții **Milel ve nihal**, se spune: ” Învățații Ehli sunnet au afirmat în unanimitate că actele de adorare nu sunt incluse

în credință. Astfel, o persoană ce nu împlinește o obligație, din lene, deși știe că este obligatorie, nu devine necredincios. Însă, nu a existat o unanimitate în ceea ce privește persoanele care nu împlinesc rugăciunea. Conform orientării Hanbeli, persoana care nu își împlinește rugăciunea, din lene, va deveni necredincioasă). [Senaullah pani-puti ”rahmetullahi aleyh” spune la începutul cărții **Ma-la-budde**, (Musulmanul nu devine necredincios prin împlinirea păcatelor mari. Dacă va intra în Iad, va ieși după o perioadă lungă sau scurtă și va merge în Paradis, unde va rămâne veșnic.) Această carte a fost tipărită în limba persană în anul 1376 (1956), în Delhi și în 1410 (1990) în Istanbul, de către editura Hakikat. Ea se află în încheierea cărții **Hukuk-ul islam**.] În orientarea Hanbeli doar cel ce nu împlinește rugăciunea este considerat necredincios. Acest lucru nu a fost menționat și pentru celelalte acte de adorare. Atunci, este greșit să-i considerăm pe vehabiți ca fiind Hanbeli, din acest punct de vedere. Așa cum am explicat anterior, cei ce nu sunt Ehli sunnet nu pot fi nici Hanbeli. Cei ce nu aparțin nici unui mezheb, din cele patru, nu pot fi Ehli sunnet.

2- Ei afirmă că (Cei care cer mijlocire de la spiritele Profeților ”aleyhimusselam” și ale Evliya, cei ce vizitează mormintele acestora și cei ce se roagă considerându-i pe aceștia mediatori, sunt necredincioși. Căci morții nu simțuri.)

Dacă o persoană care ar spune ceva celui din mormânt ar fi devenit necredincios, atunci Profetul nostru ”sallallahu aleyhi ve sellem” și marii învățați, evliya nu s-ar fi rugat astfel. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” mergea să viziteze cimitirul Baki' din Medina și mormintele companionilor căzuți în lupta de la Uhud. Faptul că îi saluta și vorbea cu ei este menționat și în cartea vehabiților, **Feth-ul-mejid**, la pagina 485.

Profetul se ruga spunând, (**Allahumme inni es-eluke bi-hakkîssiline aleyke**), adică (Ya Rabbi! Îți cer de dragul celor care ți-au cerut și cărora le-ai oferit!) și ne-a recomandat și nouă să ne rugăm astfel. Atunci când a așezat-o în mormânt pe Fatima, mama lui hazreti Ali, a spus, (**Igfir li-ummi Fatîmate binti Esed ve vessi' aleyha medhaleha**

bi hakkî nebiyyike vel enbiyaillezine min kabli inneke erhamurrahimin). Sensul acestei rugi este, (Ya Rabbi! Iartă păcatele mamei mele Fatîma binti Esed! Lărgește locul în care se află! Acceptă-mi această rugă pentru dreptul [dragostea] Profetului Tău și a Profeților ce au venit înaintea mea! Tu ești cel mai Milostiv dintre milostivi). Într-un hadis relatat de Osman bin Huneyfin, unul dintre cei mai aleși ensari ni se spune cum Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” i-a poruncit unui orb ce îl rugase să se roage pentru vindecarea sa, să efectueze abluțiunea, după care să împlinească două unități de rugăciune și să se roage spunând, (**Allahumme inni es-eluke ve etevejjehu ileyke bi- Nebiyyike Muhammedin nebiyyirrahme, ya Muhammed inni etevejjehu bike ila Rabbi fi hajeti hazihi li-takdiye-li Allahumme șeffi'hu fiyye**). În această rugă orbului i s-a poruncit să recurgă la Muhammed aleyhisselam ca mijlocitor, ca ruga să-i fie acceptată. Eshab-i kiram recitau adeseori această rugă, menționată în cel de-al doilea volum al cărții **Eși'at-ul leme'at** și în **Hîsn-ul hasin**, cu mențiunea, interpretarea, (Mă întorc către Tine prin intermediul Profetului Tău).

Aceste rugi ne arată că este permis să ne rugăm lui Allahu teala prin intermediul celor iubiți de El, de dragul și din respect pentru ei.

Șeyh Ali Mafhuz, unul dintre învățații de la Jami'ul-ezher, ce a decedat în anul 1361 (1942 miladi), deși îi laudă mult pe Ibni Teymiye și Abduh în cartea sa El-ibda', tipărită în Egipt în 1375 (1956), spune în pagina 213, (Nu este corect să spunem că marii evliya ”rahimehumullahu teala” dispun de treburile lumești după moarte, precum vindecarea bolnavilor, salvarea celor ce se află în pericol de înec, ajutorarea celor ce se înfruntă cu inamicul și găsirea lucrurilor pierdute. Este greșit să spunem că Allahu teala a lăsat acestea sarcini în grija lor, deoarece se află pe o treaptă foarte înaltă. De asemenea este greșit să afirmăm că aceștia pot face ceea ce doresc. Însă, Allahu teala vindecă bolnavii, îi salvează pe cei aflați în pericol de înec, îi ajută pe cei aflați în luptă sau face să fie găsite lucrurile pierdute prin miracolul oferit acelora dintre evliya, pe care dorește el, fie acesta viu sau decedat. Așa este logic. Coranul de asemenea ne vestește astfel). Abdullah Desuki și Yusuf

Dejvi, doi dintre profesorii de la Jami'ul-ezher, au scris elogii, lăudând cartea în finalul cărții Ibda'.

Abdulgani Nablusi ”rahime-hullahu teala” scrie în pagina 182 a cărții Hadika, (Un hadis kudsi relatat de Buhari de la Ebu Hureyre ”radiyallahu teala anh” spune, ”**Allahu teala spune, robul nu se poate apropia de mine maimult, decât atunci când împlinește obligațiile** (farz)**. Îmi iubesc mult robul și atunci când împlinește acte de adorare opționale** (nafile)**. Astfel că aude cu Mine, vede cu Mine, face totul cu Mine, merge cu Mine. Îi ofer tot ceea ce îmi cere. Îl apăr când caută adăpost la Mine**” Actele de adorare opționale menționate aici sunt [conform cărții **Merakil-felah** și comentariului cărții **Tahtavi**] actele de adorare tradiționale (sunnet) și opționale (nafile), pe care le împlinesc cei ce împlinesc obligațiile. Acest hadis-i șerif ne arată că împlinirea actelor opționale după împlinirea celor obligatorii ne va atrage iubirea lui Allahu teala și acceptarea rugilor). Persoanele pentru care se roagă aceștia, fie ei în viață sau nu, vor obține ceea ce își doresc. După moarte aceștia aud. Și nu refuză pe cei ce cer, ci se roagă pentru ei. De aceea în hadis-i șerif se relatează, ”Atunci când întâmpinați probleme în treburile voastre, cereți-le ajutorul celor din morminte!” Sensul acestui hadis este clar. Iar interpretarea lui Alusi este fără rost.

În cartea Hadikat-un-nediyye, la pagina 290 se spune, (Dreptcredincioșii rămân dreptcredincioși și după moarte, tot așa cum sunt dreptcredincioși și în somn. Și profeții rământ profeți și după moarte, tot așa cum sunt profeți și în somn. Căci cel ce este musulman sau profet este sufletul, care nu se schimbă odată cu moartea omului. În cartea imamului Abdullah Nesefi, **Umdet-ul akaid**, se declară acest fapt. [Această carte a fost tipărită în Landra, în anul 1259 (1843 miladi).] Tot astfel și în cazul Evliya, ei rămân evliya și după moarte. Cei ce nu cred acest lucru sunt ignoranți și încăpățânați. Am dovedit într-o altă carte că evliya posedă keramet (miracol) și după moarte). Ahmed bin Seyyid Muhammed Mekki Hamevi, unul dintre învățații Hanefi și Ahmed bin Ahmed Șuja'i și Muhammed Șevberi Mîsri, învățați ai orientării Șafii au scris broșuri în care au dovedit că Evliya posedă keramet, că acestea continuă și după moarte și că tevessul și istigase la mormintele lor este

permis. Aceste trei broșuri au fost tipărite împreună cu cartea lui Ahmed Zeyni Dahla ”rahime-hullahu teala”, **Ed-durer-us-seniyye firreddi alel-vehabiyye**, în anul 1319 (1901) în Egipt și în anul 1396 (1976) în Istanbul.

Konyalî Muhammed Hadimi efendi ”rahime-hullahu teala” a încetat din viață în anul 1176 (1762) în Konya, în orașul Hadim. În pagina 269 a cărții **Berika** spune, (Miracolele înfăptuite de evliya sunt adevărate. Veli, evliya este un musulman care este arif-u billah (un musulman care cunoaște cât se poate de bine pe Allahu teala și însușirile Sale). El împlinește multe acte de adorare și urmează Islamul cu strictețe. Se străduiește foarte mult să evite ceea ce este haram și dorințele sinelui. Lucrurile create de Allahu teala, în afara legilor științifice și naturale, se numesc lucruri supranaturale. Acestea sunt în număr de opt: mu'jize, keramet, i'anet, ihanet, sihr, ibtila, isabet-i ayn (nazar) și irhas. Keramet reprezintă un eveniment extraordinar care se întâmplă prin intermediul unui credincios devotat, arif-i billah. Acesta este evliya și nu profet. Ebu Ishak Ibrahim Isferain, un învățat Șafii a negat unele keramet, iar cei ce aparțin grupului Mu'tezile neagă toate keramet, afirmând că acestea pot fi confundate cu mu'jize și prin urmare, credința în profeți ar deveni dificilă. Cu toate că atunci când se observă un keramet la un Veli, acesta nu pretinde că este Profet, nici nu dorește ca un keramet să se întâmple. Este permis ca și după moartea unui profet sau a unui evliya să te rogi lui Allahu teala prin ei, căci mu'jize și keramet ale acestora nu încetează după moarte. Acest tip de rugă se numește **tevessul** sau **istigase**. Și Remli a afirmat astfel. Imam-ul-haremeyn spune, (Doar șiiții neagă continuitatea keramet-ului, după moarte). Unul dintre liderii orientării maliki din Egipt, Ali Ejhuri declară, (Un veli în viață este precum sabia aflată în teacă. După ce moare, influența sa devine mai puternică, precum sabia care iese din teacă). Aceste cuvinte apar în cartea lui Ebu Ali Senji, **Nur-ul-hidaye**. Faptul că keramet există este certificat prin Coran, Sunnah Profetului și ijma-i umma. Sute, mii de miracole ale evliya au fost relatate în numeroase cărți valoroase). Aici se încheie traducerea din cartea **Berika**.

În cartea **Mirat-î Medine**, începând cu pagina 106, se spune: Ibni Huzeyme și Dar-î Kutni și Taberani, unii dintre savanții în hadisuri au relatat un hadis sahih transmis de Abdullah bin Omer, (**Mijlocirea mea este vajib pentru cei ce îmi vor vizita mormântul**). Acest hadis este menționat și în cartea lui imam-i Munavin, **Kunuz-ud-dekaîk**. De asemenea, sunt citate în carte și hadisul transmis de Ibni Hibban, (**Cel ce îmi va vizita mormântul, după moartea mea, va fi ca și cum m-ar fi vizitat în timpul vieții**) și hadisul transmis de Taberani, (**Voi fi mijlocitor pentru cel ce îmi vizitează mormântul**). Aproape fiecare musulman cunoaște următoarele două hadisuri, ce sunt merfu`, citate de Imam-i Bezzarîn de la Abdullah ibni Omer, (**Mijlocirea mea este permisă pentru cel ce îmi vizitează mormântul**) și cel citat în Sahih-i Muslim relatat tot de Abdullah ibni Omer, (**Celor ce vin în Medine-i Munevvere pentru a mă vizita, mijlocirea mea în Ziua de Apoi, le este dreaptă**).

Hadisul relatat de Taberani, Dar-î Kutni și Ibnul-Jevzi este o veste foarte bună pentru musulmani, (**Cel ce împlinește pelerinajul și apoi îmi vizitează mormântul, este ca și cum m-a vizitat în timpul vieții**). Iar hadisul relatat de Dar-î Kutni, (**Cel ce împlinește pelerinajul și nu mă vizitează, mă va întrista**), se referă la cei care neglijează vizitarea mormântului Profetului, după împlinirea pelerinajului, fără a avea un motiv.

Rectorul universității islamice din Medine-i munevvere, Abdul`aziz, afirmă în cartea sa **Tahkik ve izah**, că nici unul dintre hadisurile menționate mai sus, care încurajează vizitarea mormântului Profetului, nu au vreo bază solidă. El afirmă că seyh-ul islam Ibni Teymiye a declarat că toate aceste hadisuri sunt mevdu`. Cu toate că în cel de-al optulea volum al comentariilor lui Zerkani, **Mevahib** și în finalul celui de-al patrulea volum al cărții **Vefa-ul-vefa**, a lui Semhudi, sunt scrise detaliat sursele acestor hadisuri și se dovedește că sunt hadisuri hasen și că acest comentariu al lui Ibni Teymiye este neîntemeiat. Rectorul și profesorii universității din Medina, ce sunt vehabiți, încearcă astfel să umbrească lucrările savanților Ehli sunnet și să răspândească în lume propriile credințe și scrieri. Aceștia folosesc o

nouă politică pentru a înșela și a convinge oamenii din toată lumea, fie ei musulmani sau nu, de faptul că ei sunt adevărații musulmani; ei au fondat un centru islamic numit **Rabîtat-ul-alem il-islam**. Au ales oameni ignoranți și coruptibili din rândurile musulmanilor din toate țările și ia-u adunat în această fundație. Îi plătesc pe fiecare cu sume foarte mari și îi folosesc pe acești oameni, ce nu cunosc cărțile învățaților Ehli sunnet, ca pe niște marionete. Își răspândesc propriile credințe, pe care le numesc fatwa ale Uniunii Mondiale Islamice, prin intermediul acestei fundații. În una dintre aceste fatwa eronate, emise în luna Ramadan a anului 1395 (1975 miladi) se spune, (Este farz pentru femei să împlinească Rugăciunea de vineri. Hutbe pentru ziua de vineri și pentru sărbători se va citi în fiecare țară, în limba proprie acelei țări). Un deviat, pe nume Sabri, unul dintre oamenii lui Mevdudi, membru al acestui centru de sedițiune și răutate, va duce imediat această fatwa în India, unde oameni bine plătiți au forțat femeile să meargă la moschee și au început citirea hutbei în diferite limbi. Adevărații oameni de religie din India, savanții Ehli sunnet ”rahimehumullahu teala” au luat inițiativă și pentru a împiedica această acțiune au pregătit fatwa, documentându-se din surse valoroase și le-au răspândit. Vehabiții nu au putut răspunde acestor scrieri științifice, adevărului. Înțelegând că s-au înșelat sute de oameni de religie din regiunea Kerala, din sudul Indiei, s-au căit și s-au întors în rândurile musulmanilor Ehli sunnet. Patru dintre aceste valoroase fatwa ale savanților Ehli sunnet, bazate pe surse solide, au fost tipărite offset și răspândite în toate țările islamice. Toți adevărații învățați islamici din fiecare țară se străduiesc să avertizeze musulmanii asupra nenorocirii ce divizează și distruge Islamul, din interior. Elhamdulillah că peste tot în lume există tineri inocenți și vigilenți, ce pot distinge binele de rău.

În timp ce explică predica zilei de vineri, iftitah tekbiri și ruga din timpul rugăciunii, Ibni Abidin ”rahimehullahu teala” spune, (Recitarea predicii zilei de vineri într-o altă limbă decât limba arabă este precum rostirea tekbir-i iftitah, la începutul rugăciunii, într-o altă limbă. Și aceasta este precum celelalte pomeniri din cadrul rugăciunii. Este tahrimen mekruh ca pomenirile și rugile din cadrul rugăciunii să fie

rostite într-o altă limbă decât limba arabă. Hazreti Omer a interzis acest lucru). Explicând necesitățile rugăciunii, spune, (Este un mare păcat să împlinești o faptă ce este tahrimen mekruh. Cel ce va continua împlinirea acestui păcat își va pierde corectitudinea). În lucrarea **Tahtavi** se spune, (Cel ce continuă să comită păcate mici va deveni fasîk. Nu trebuie să ne împlinim rugăciunile urmând un imam ce este fasîk sau ce împlinește acte bid'at ci să ne împlinim rugăciunile la o altă moschee al cărei imam îndeplinește condițiile). Companionii Profetului, cât și Tabi'in-i izam ”rahimehumullahu teala” au recitat predica în totalitate în limba arabă și în Asia și în Africa, chiar dacă cei ce ascultau nu cunoșteau limba arabă, nu înțelegeau ce se spune și nu aveau cunoștințe despre religie, deoarece recitarea unei părți a predicii sau în totalitate, în altă limbă, este mekruh și bid'at. Iar bid'at este un mare păcat. Deși aceștia trebuiau învățați despre Islam, predica se recita, totuși, în totalitate în limba arabă. De aceea, de 600 de ani Șeyh-ul-islam din Imperiul Otoman și marii învățați islamici bine-cunoscuți, deși au dorit predicare și în limba turcă, pentru ca oamenii să înțeleagă ceea ce se spune, știind că acest lucru nu este permis, nu au dat voie citirii în limba turcă.

În hadisul relatat de Imam-i Beyheki, de la Ebu Hureyre ”radiyallahu anh” se relatează, ”**Atunci când o persoană îmi dă selam, Allahu teala îmi trimite sufletul în corp și aud salutul său.**” Bazându-se pe acest hadis-i șerif, Imam-i Beyheki ”rahimehullahu teala” a afirmat că profeții ”aleyhimusselam” sunt vii în mormintele lor, într-un fel necunoscut pentru mintea umană.

Și Abdulaziz bin Abdullah, un vehabi medinit a scris în pagina 66 a cărții sale El-haj vel-Umre, citând același hadis-i șerif, că acesta dovedește că Profetul este mort. De asemenea, pe aceeași pagină el afirmă că este viu într-o viață necunoscută oamenilor. Spusele sale se află în contradicție. Când de fapt, acest hadis-i șerif ne transmite că sufletul său binecuvântat revine în corp și răspunde celor ce îl salută. Mai mult decât atât, cele două hadisuri menționate în pagina 73 a aceleiași cărți ne transmit că se poruncește ”**Când se vizitează un mormânt, să se spună Esselamu aleykum ehl-el-diyar-i minel mu'minin**”. Aceste hadisuri ne arată că trebuie să se dea selam tuturor

mormintelor musulmanilor. Cei ce pot auzi vor fi salutați și li se poate vorbi. Menționează aceste hadisuri și în același timp afirmă că persoanele decedate nu aud, numindu-i idolatrii pe cei ce afirmă contrariul. Ei atribuie interpretări greșite versetelor din Coran și hadisurilor.

Există multe hadisuri care dovedesc că Resulullah aleyhisselam este viu în mormânt, într-o viață necunoscută nouă. Hadisurile, ”**Voi auzi salavat recitat la mormântul meu. Salavat recitat la distanță îmi va fi transmis**.” și ”**Dacă o persoană va recita salavat lângă mormântul meu, Allahu teala va trimite un înger, care mi-l va transmite. În Ziua de Apoi voi fi mijlocitor pentru acesta**” sunt menționate în șase cărți de hadisuri, bine-cunoscute.

Dacă un musulman merge la mormântul unui musulman pe care îl cunoștea când era în viață și îl salută, cel din mormânt îl va cunoaște pe cel ce dă selam și îi va răspunde. În hadisul relatat de Ibni Ebiddunya ni se transmite că un musulman decedat va recunoaște, se va bucura și va răspunde celui ce îl salută. Dacă sunt salutați musulmanii necunoscuți, aceștia se vor bucura și vor răspunde. În timp ce dreptcredincioșii și martirii ”rahimehumullahu teala” cunosc și răspund celor ce îi salută, este posibil ca resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” să nu cunoască? Așa cum soarele de pe cer împrăștie lumină în toate părțile, tot astfel și Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” răspunde în același moment tuturor saluturilor (selam), rostite pretutindeni.

Într-un hadis-i șerif se relatează, ”**După moartea mea voi auzi așa cum auzeam și când eram în viață**”, iar într-un hadis transmis de Ebu Ya'la se relatează, ”**Profeții aleyhimusselam sunt vii în mormintele lor. Își împlinesc rugăciunile**”. Ibrahim bin Bișar, seyyid Ahmed Rîfa'i și mulți alți evliya au auzit răspunsul Profetului la salutul lor.

Marele învățat, Jelaleddin-i Suyuti a scris cartea Șeref-ul-muhkem, ca răspuns la întrebarea, (Este adevărat că seyyid Ahmed Rîfa'i a sărutat mâna binecuvântată a Trimisului lui Allah?). În această carte a dovedit cu dovezi raționale și tradiționale că Resulullah ”sallallahu

aleyhi ve sellem” este viu în mormânt, într-o viață necunoscută nouă și că aude și răspunde saluturilor (selam). De asemenea ne explică în această carte că Resulullah l-a văzut pe musa aleyhisselam, în noaptea Miraj, împlinindu-și rugăciunea în mormântul său.

Într-un hadis relatat de Aișe-i Sîddika ”radiyallahu anha” se spune, ” Simt durerea pe care mi-a provocat-o carnea otrăvită, pe care am mâncat-o la Hayber. Din cauza acelei otrăvi aorta mea aproape că nu mai funcționează”. Acest hadis-i șerif ne arată că Allahu teala i-a oferit celui mai presus dintre oameni, lui Muhammed aleyhisselam, pe lângă darul profeției și rangul martiriului. În versetul 169 din sura Al-i Imran se spune, ”**Să nu crezi că cei care au fost uciși pe calea lui Allahu teala sunt morți! Dimpotrivă, ei sunt vii la Domnul lor și sunt bine hrăniți** din roadele Raiului”. Fără îndoială că acel mare Profet, ce a fost otrăvit pe calea lui Allahu teala a primit cel mai înalt rang al celor menționați în acest verset.

Într-un hadis-i șerif relatat de Ibni Hibban se spune, ”**Trupurile binecuvântate ale profeților aleyhimusselam, nu putrezesc. Dacă un musulman rostește salavat, un înger mi-l transmite, vine și îmi spune cutare, fiul lui cutare ți-a tranmis salavat și selam**”.

În hadisul transmis de Ibni Mace se spune, ”**Recitați în mod repetat salavat pentru mine, în ziua de vineri! Acestea îmi vor fi transmise imediat ce sunt recitate**”. Ebudderda ”radiyallahu teala anh” a întrebat, ”Acestea vor fi transmise și după moarte?”, iar Resulullah i-a răspuns, ”**Da, îmi vor fi transmise și după ce voi muri. Deoarece pământului i-a fost interzis să putrezească trupurile profeților. Aceștia sunt vii și după moarte și sunt hrăniți**”. [Acest hadis-i șerif este menționat și în finalul cărții lui Senaullah Pani-puti, **Tezkiret-ul mevta vel-kubur**. Această carte a fost tipărită în limba persană, în anul 1310 (1892) în Delhi și în anul 1990 în Istanbul, de către editura Hakikat.]

Hazreti Omer ”radiyallahu anh”, după cucerirea Ierusalimului din mâinile necredincioșilor, a mers la Hujre-i seadet și a vizitat mormântul Profetului, pe care l-a salutat. Omer bin Abdulaziz, unul dintre marii

evliya, trimitea frecvent oficiali de la Damasc la Medina, la mormântul Profetului, pentru a recita salavat și selam. La întoarcerea din călătorie, Abdullah ibni Omer mergea direct la Hujre-i seadet, unde îi vizita și saluta mai întâi pe Resulullah, apoi pe hazreti Ebu Bekr-i Sîddîk și apoi pe tatăl său. Imam-i Nafi' spune că a fost martor de mai mult de o sută de ori când Abdullah ibni Omer venea la mormântul Profetului și spunea, ”Esselamu aleyke, ya Resulallah!”. Într-o zi hazreti Ali ”radiyallahu anh” a venit la Mesjid-i Șerif și a plâns când a văzut mormântul binecuvântat al lui hazreti Fatîma ”radiyallahu anha”. Apoi a mers la Hujre-i seadet, unde a plâns mult și a spus, ”Esselamu aleyke, ya Resulallah!” și ”Esselamu aleykuma, vouă, cei doi frați ai mei!”, salutându-i pe Profet și pe hazreti Ebu Bekr și hazreti Omer ”radiyallahu teala anhuma”.

Conform imamului azam Ebu Hanife se va împlini mai întâi pelerinajul, după care se va merge la Medina, unde se va vizita mormântul Trimisului lui Allah. Astfel este scris în fatwa lui Ebulleys-i Semerkandi.

Cadiul Iyad, autorul cărții **Șifa** și imam-i Nevevi, unul dintre savanții Șafii și Ibni Humam, unul dintre savanții Hanefi ”rahimehumullahu teala” au afirmat că a existat consensul ummei în privința necesității vizitării Kabr-i seadet. Unii savanți însă, au declarat că este vajib. De fapt și în cartea vehabită Feth-ul-mejid se afrimă că vizitarea mormintelor este un act sunnet.

În versetul 64 din sura Nisa se spune, ”**Și dacă după ce au fost ei nedrepți cu propriile lor suflete, vor veni ei la tine și se vor ruga de iertare lui Alalhu teala și se va ruga pentru iertarea lor și Trimisul lui Allah, îl vor afla ei pe Allahu teala iertător și îndurător**”. Acest verset ne transmite că Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” va fi mijlocitor, iar mijlocirea sa va fi acceptată. De asemenea, ni se poruncește să vizităm mormântul său binecuvântat și să ne rugăm pentru mijlocirea sa.

Hadisul, ”Este bine să se pornească într-o călătorie lungă, pentru vizitarea a trei moschei doar”, ne arată că este o faptă demnă de răsplată

pornirea într-o lungă călătorie pentru vizitarea moscheilor Mesjid-i Haram, în Mecca, Mesjid-i Nebi, în Medina și Mesjid-i aksa din Ierusalim. De aceea cei ce vor merge în pelerinaj dar nu vor vizita Mesjid-i Nebi și Kabr-i seadet vor fi privați de această recompensă.

Imam-i Malik a afirmat, ”Este mekruh ca cei ce vin să viziteze mormântul Profetului să petreacă un timp îndelungat lângă acesta). Imam-i Zeynel'abidin, în timp ce vizita mormântul Profetului, stătea lângă stâlpul aflat în direcția Ravda-i mutahhera, fără a înainta mai mult. Înainte de moartea lui hazreti Aișe, Hujre-i seadet se vizita de afară stând în picioare îndreptat spre qibla, în fața ușii Hujre-i seadet.

Abdul'azim-i Munziri, unul dintre savanții în hadis, declară explicând hadisul, ”**Nu îmi transformați mormântul într-un loc de sărbătoare**” astfel, (Să nu îmi vizitați mormântul doar o dată pe an, ca zilele de sărbătoare! Străduiți-vă să îmi vizitați mormântul des!). În ceea ce privește hadisul, ”**Nu vă transformați casele în morminte!**” l-a explicat astfel, (Nu vă asemănați casele cu niște morminte neîmplinindu-vă rugăciunile). Deoarece nu este permis să se împlinească rugăciuni în cimitire. S-a afirmat că sensul acestui hadis-i șerif poate fi și, (Nu fixați o anumită zi, ca o sărbătoare, pentru a-mi vizita mormântul!). Evreii și creștinii se adunau la mormintele profeților lor și cântau și petreceau. Voi nu procedați astfel, nu vă adunați pentru a cânta din instrumente, nu organizați ceremonii, ca și cum ați sărbători cu lucruri interzise, în timpul vizitei. Ar trebui să vizităm mormântul Profetului, să dăm selam, să ne rugăm, fără a zăbovi foarte mult.

Imam-i azam Ebu Hanife ”rahimehumullahu teala” a declarat, (Vizitarea kabr-i seadet este cea mai valoroasă dintre tradițiile Profetului). Există și savanți care afirmă că este vajib. De aceea, conform orientării Șafii, vizitarea kabr-i seadet este permisă ca un jurământ.

În cartea Mir'at-i Medine, începând de la pagina 1282 se spune, (Allahu teala în cuvântul Său, ”**Dacă nu te-aș fi creat pe tine, nu aș fi creat nimic**” subliniază că Muhammed aleyhisselam este Habibullah, cel preaiubit de Allahu teala. Acest hadis kudsi este menționat de Imam-i Rabbani ”rahimehullahu teala” în pagina 122 a celui de-al treilea volum

al lucrării sale **Mektubat**. Până și un om de rând nu refuză ceva ce este cerut de dragul ființei iubite. Este ușor să faci pe cineva care iubește să facă un lucru de dragul persoanei iubite. Dacă cineva va spune, (O, Doamne! Îți cer de dragul preiubitului Tău, Muhammed aleyhisselam), cererea sa nu va fi refuzată. Însă, nu este demn să îl punem pe Resulullah ca mijlocitor pentru treburi lumești, fără nici o valoare).

Imam-i azam Ebu Hanife ”rahimehullahu teala” a relatat: Eram în Medina. Şeyh Eyyubi Sahtîyani, unul dintre musulmanii pioși, a intrat în Mesjid-i șerif. Am intrat și eu împreună cu el. Hazreti Șeyh a stat îndreptat spre Kabr-i nebevi și cu spatele la qibla. Apoi a ieșit afară. Ibni Jem'a spune în cartea sa Mensek-i kebir: În timpul vizitei, după împlinirea a două unități de rugăciune, lângă minber și după rostirea rugilor, ar trebui să se vină în partea de qibla a Hujre-i seadet și având capul binecuvântat al profetului în partea stângă, ar trebui să se stea la doi metri distanță de peretele Merkad-î șerif, după care încet încet, având peretele dinspre qibla în spate, întorcându-se către Muvajehe-i seadet, se va da selam. Astfel se procedează în toate mezheburile.

În cartea **Hadika**, explicându-se cel de-al 23-lea dintre dezastrele provocate de limbă, se spune, (Este tahrimen mekruh să se ceară ceva de la Allahu teala spunând, pentru dreptul profeților sau al cutărui evliya, viu sau mort. Adică, Allahu teala nu este obligat să împlinească dorința nimănui. Acesta este adevărul. Însă, Alalhu teala le-a promis robilor săi preaiubiți și le-a acordat acestora un drept. Adică, le va accepta dorințele. El a declarat în Coranul cel Sfânt că a acordat un drept robilor Săi. Spre exemplu, în următorul verset se spune, ”**A devenit un drept asupra Noastră să îi ajutăm pe dreptcredincioși**”). În fatwa **Bezzaziyye** se declară, (Este permis să cerem ceva în rugile noastre, de dragul unui Profet sau a unui Evliya mort sau viu, menționându-i numele). În adnotările Şir'a se spune, (Ne putem ruga avându-i ca intermediari pe Profeți sau Evliya. Acest lucru este declarat și în **Hîsn-ul-hasin**). Observăm că savanții islamici au spus că este permis să te rogi lui Allahu teala prin dreptul și dragostea pe care El a oferit-o celor preaiubiți de El. Nu există nici un învățat care să afirme că este politeism să te rogi în

ideea că robul are drepturi la Allahu teala. Doar vehabiții sunt cei care afirmă acest lucru.

Deși ei laudă fatwa Bezzaziyye în cartea Feth-ul-mejid și prezintă aceste fatwa ca dovezi, ca documente, aici se opun și acesteia. În Berika, explicându-se iar dezastrele provocate de limbă, se spune, (A spune, pentru dreptul Profetului, al Evliya, înseamnă că profeția sa, că rangul său de evliya este drept. Și Profetul nostru a spus cu această intenție, (**Pentru dreptul Profetului Tău Muhammed**) și a cerut în războaie ajutor de la Allahu teala, pentru dreptul celor nevoiași dintre muhajiri. De asemenea au existat printre învățații islamici unii care s-au rugat spunând, (De dragul celor cărora le-ai oferit tot ce au cerut) și (De dragul lui Muhammed Gazali) și care au scris aceste rugi și în cărți.) Cartea **Hîsn-ul-hasin** este plină de astfel de rugi. În cartea de tefsir, **Ruh-ul-beyan** se spune explicându-se versetul 18 din sura Maide: În hadisul relatat de Omer-ul-Faruk ”radiyallahu anh” se spune, (**Atunci când Adem aleyhisselam a greșit, a spus, ”O, Doamne! Iartă-mă de dragul lui Muhammed aleyhisselam!”. Allahu teala i-a spus că încă nu l-a creat pe Muhammed aleyhisselam și l-a întrebat cum l-a cunoscut. ”O, Doamne! Atunci când m-ai creat și mi-ai oferit din sufletul tău, mi-am ridicat capul și am văzut scris la poalele Arș-ului, La ilahe illallah Muhammedun resulullah. Nu vei alătura numelui Tău decât numele celui preaiubit de Tine. Gândindu-mă la asta am înțeles că îl iubești mult”. Ca răspuns Allahu teala i-a spus, ”O, Adem! Este adevărat. El îmi este cel mai drag dintre toate creaturile. Te-am iertat de dragul lui. Dacă nu ar fi fost Muhammed, nu te-aș fi creat”**). Acest hadis-i șerif este scris în cartea **Delail** a imamului Beyheki. Și de asemenea este scris și în cartea **Galiyye** a lui Alusi.

La pagina 259 a cărții vehabite Feth-ul-mejid scrie că Imamul Zeynel'abidin Ali ”rahimehullahu teala” a văzut o persoană ce se ruga la mormântul profetului și l-a întrerupt recitându-i hadisul, (**Recitați salavat pentru mine! Oriunde ați fi acestea îmi vor fi transmise**). Această întâmplare este narată incorect și se continuă spunând, (De aici reiese că a fost inetrzis să se meargă lângă mormânt pentru a recita salavat. Aceasta este o parte din transformarea mormintelor în locuri de

sărbătoare. Este interzis pentru cei ce merg să împlinească rugăciunea în Mejid-i Nebi, să se apropie de mormântul Profetului și să dea selam. Nici unul dintre companionii Profetului nu au procedat astfel și i-au împiedicat pe cei ce procedau astfel. Profetului îi sunt transmise doar salavat și rugile recitate de umma sa, nu și altceva). De asemenea la pagina 234 se scrie că guvernarea saudită a postat gărzi lângă Hujre-i seadet, pentru a împiedica acest lucru.

Yusuf Nebhani le oferă răspunsuri în diferite locuri din cartea sa **Șevahid-ul-hak**. La pagina 80 spune: Imamul Zeynel'abidin ”radiyallahu anh” nu a interzis vizitarea mormântului Profetului, ci a interzis vizita ce nu este conformă Islamului, ce este efectuată fără respectul cuvenit. Imam-i Jafer Sadîk, nepotul său, obișnuia să viziteze Hujre-i seadet, stătea lângă stâlpul aflat în partea Ravda-i mutahhara, dădea selam Profetului și spunea, ”Aici este capul binecuvântat al lui Resulullah”. ”**Nu îmi transformați mormântul într-o sărbătoare!**” înseamnă să nu împliniți vizitele la mormântul Profetului în anumite zile, cum ar fi zilele de sărbătoare, ci vizitați-l mereu. La paginile 88 și 106 se spune: Ebu Abdullah Kurtubi scrie în lucrarea sa **Tezkire** că faptele ummei îi sunt transmise Profetului în fiecare dimineață și seară. La paginile 89 și 116 se relatează că: În timpul vizitei sale la mormântul Profetului, califul Mansur l-a întrebat pe imamul Maliki: ”Să-mi îndrept fața spre mormânt sau spre qibla?”. Imamul Malik i-a răspuns: ”Cum ai putea să-ți întorci fața de la Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem, motivul iertării tale și a tatălui tău, Adem aleyhisselam”. În pagina 92 se spune că hadisul ”**Vizitați mormintele!**” este o poruncă. Dacă în timpul vizitei se comite un act haram, nu vizita în sine ar trebui interzisă ci acel act. La pagina 98 se spune: Imamul Navavi relatează în cartea sa **Ezkar**, (Este sunnet să se viziteze des mormintele lui Resulullah și ale musulmanilor dreptcredincioși și să se stea mult la capul acestuia, în timpul fiecărei vizite). La pagina 100 se scrie: Ibni Humam scrie în cartea sa **Feth-ul-kadir** hadisurile relatate de Dar-î Kutni și Bezzar. În acest hadis se relatează: ”**Voi fi mijlocitor în Ziua de Apoi pentru cel ce va veni să mă viziteze, doar în acest scop, fără a face altceva**”. La pagina 118 se spune: (Allahu teala le-a oferit keramet evliya-urilor.

Keramet ale lor au fost observate și după încetarea lor din viață. Este permis ca aceștia să mijlocească la Allahu teala. Însă trebuie să li se ceară ajutorul într-un mod conform Islamului. Nu este permisă exprimarea ignoranților, de genul, dacă îmi vindeci bolnavul sau dacă îmi îndeplinești dorința, îți voi da atât... Însă nu putem numi acest lucru politeism sau necredință. Deoarece o persoană cu totul ignorantă nu se va gândi că un Veli crează. Ci va dori ca Evliya să fie cauza creării de către Allahu teala, gândindu-se că acesta este robul preaiubit al lui Allahu teala. Cere-i lui Allahu teala să-mi împlinească dorința! Ție nu-ți va refuza cererea, se va gândi el. Căci, Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a spus, ”**Există multe persoane care sunt considerate umile, fără importanță, aceștia sunt robii iubiți de Alalhu teala. Dacă doresc să facă ceva, bineînțeles că Alalhu teala crează acel lucru**”. Acest hadis-i șerif este menționat în pagina 381 a cărții vehabite **Feth-ul-mejid**. Încrezându-se în astfel de hadisuri, musulmanii cer evliya să intermedieze pentru ei. Imam-i Ahmed, imam-i Șafii, imam-i Malik și imam-i azam Ebu Hanife au declarat că, (este permis să obții binecuvântare prin mormintele celor evlavioși). Tot astfel trebuie să declare și o persoană ce afirmă că aparține unuia dintre cele patru mezheburi ale Ehli sunnet. Afirmând contrariul va arăta că este mincinos și nu aparține Ehli sunnet). În cartea Fetava-yi Hindiyye, în capitolul despre efectuarea pelerinajului în locul altei persoane se spune: (Este permisă donarea unei alte persoane, a recompenselor pentru actele de adorare împlinite. Astfel se pot oferi recompensele pentru rugăciune, post, milostenie, pelerinaj, citirea Coranului, a pomenirilor și vizitarea mormintelor Profeților, martirilor, evliya și a dreptcredincioșilor, oferirea de giulgiu pentru o persoană decedată și toate recompensele pentru toate faptele bune). Înțelegem din acest pasaj că și vizitarea mormintelor evliya este un act demn de recompensă. [Există mai multe tipuri de pomeniri. Una dintre acestea este, (Allahu ekber, Allahu ekber, La ilahe illallahu vallahu ekber. Allahu ekber ve lillhil hamd). Aceasta mai este numită și **Tekbir-i teșrik**. Este bine să fie rostită des. De asemenea **ruga Istigfar** este o pomenire ce are foarte multe beneficii.]

Dovezile menționate până acum sunt scrise detaliat în cărțile noastre în limba arabă și engleză. Allahu teala le poruncește musulmanilor să se unească. Astfel, fiecare musulman trebuie să învețe credința Ehli sunnet vel jemaat, să se unească pe această cale dreaptă a adevărului crezând așa cum ne transmit cărțile acestor mari savanți Ehli sunnet. Profetul ”sallallahu aleyhi ve sellem” ne-a vestit că singura cale dreaptă este calea **Ehli sunnet**. Trebuie să fim foarte atenți să nu ne abatem de la unitatea căii Ehli sunnet și să nu ne lăsăm înșelați de eretici și de scrierile înșelătoare ale oamenilor de religie ignoranți.Allahu teala ne vestește clar în versetul 114 al surei Nisa că cei ce se vor îndepărta de unitatea musulmanilor vor merge în Iad. Este declarat în documente în cărți precum comentariile marelui savant Ahmed Tahtavi (**Durr-ul-muhtar**) și cartea (**El besair ala munkirit-tevessul-i bilmekabir**) că cel ce nu urmează nici unul dintre cele patru mezheburi nu va face parte din unitatea Ehli sunnet și astfel va deveni eretic sau necredincios. Această carte, **El besair ala munkirit-tevessul-i bilmekabir** a fost scrisă în Pakistan, ca o respingere a cărții Feth-ul mejid. Ea a fost retipărită în Istanbul.

În cartea **Et-tevessul-u bin Nebi ve jehelet-ul-vehabiyyin** se dovedește că Ibni Teymiyye a părăsit mezhebul **Ehli sunnet vel jemaat**. Amestecul scrierilor eretice ale lui Ibni Teymiyye și al minciunilor și calomniilor aduse de spionul englez, Hempher, se numește **Vehabism**.

3-Vehabiții afirmă că este necredință sau politeism construirea monumentelor (turbe) pe morminte și aprinderea luminilor pentru cei ce slujesc și împlinesc acte de adorare în aceste monumente și promiterea milosteniei pentru sufletele morților. Ei consideră că locuitorii Haremeyn (Mecca și Medina) s-au închinat pereților și cupolelor, până acum.

Construirea monumentelor deasupra unui mormânt sunt haram în cazul în care scopul lor este pentru ornament sau ostentativ. Dacă scopul construirii este împiedicarea deteriorii, atunci este mekruh. Este permisă construirea cu scopul împiedicării deschiderii mormântului de către hoți sau animale. Însă nu trebuie ca acestea să fie transformate în locuri de

vizitare. Adică nu trebuie să se afirme că acestea trebuie vizitate la anumite momente anume.

Nu este mekruh ca omul să fie înmormântat într-o clădire ce a fost construită înainte. Companionii Profetului l-au îngropat pe Resulullah și pe cei doi califi ai săi în clădire și nimeni nu s-a opus. În hadis-i șerif se relatează că unanimitatea lor nu poate fi bazată pe o erezie. Marele savant islamic, Ibni Abidin relatează în cel de-al cincilea volum al lucrării sale, Durr-ul-muhtar hașiyesi, la pagina 232, (Unii savanți au afirmat că este mekruh să așezi un acoperământ, un turban pe mormintele evliya și ale dreptcredincioșilor. În cartea Fetava-yi hujje se afimră că este mekruh să se acopere mormintele cu un acoperământ din pânză. Dar, pentru noi, nu este mekruh atât timp cât acest lucru este destinat să arate valoarea celui aflat acolo și pentru a preveni insultarea sa sau pentru a le reaminti celor ce vizitează mormântul să nu fie lipsiți de respect și să aibă un comportament adecvat. În actele ce nu au fost interzise prin Edille-i șer'iyye ar trebui judecate, având în vedere intențiile implicate. Da, este adevărat că în perioada Companionilor Profetului nu se construiau monumente pe morminte și nici nu se acopereau mormintele. Însă, nici unul dintre ei nu a fost împotriva înmormântării Profetului și a celor doi califi într-o cameră. De aceea și pentru respectarea poruncilor ”**Nu călcați pe morminte!**” și ” **Nu fiți lipsiți de respect față de morții voștri!**” și pentru că nu au fost interzise, nu pot fi bidat doar pentru că aceste acte au fost observate la generațiile de mai târziu. Toate cărțile de fikh afirmă că după tavaful de adio este necesar să se părăsească imediat Mesjid-i haram , în semn de respect pentru Ka'be-i muazzama. Cu toate că Companionii Profetului nu procedau astfel. Deoarece ei arătau în toate actele lor, respectul față de Kaaba. Deoarece generațiile următoare nu au arătat un astfel de respect, învățații au declarat că este necesar să se arate respect părăsind Moscheea, retrăgându-se cu spatele. Astfel au făcut posibil ca noi să fim respectuoși ca și companionii. De asemenea a devenit permis să se acopere mormintele evliya sau ale dreptcredincioșilor cu o pânză sau turbe pentru a fi respectuoși precum Companionii Profetului. Marele savant islamic, Abdulgani Nablusi, relatează detaliat acest aspect în

cartea sa **Keşf-un-nur**). Această carte împreună și **Tenvir-ul-halek fi imkan-î ru`ye-tin-nebi jiharen vel-melek**, scrisă de Jelaluddin-i Suyuti ”rahmetullahu teala” au fost publicate în limba arabă în anul 1393 (1973 miladi) împreună cu **Minhat-ul-vehbiyye**, la Istanbul. În Arabia monumentele (turbe) sunt numite **Mașhad**. În cimitirul Baki`, din Medina, existau multe astfel de mașhad, dar vehabiții le-au distrus pe toate. Nici un învățat islamic nu a declarat că ridicarea de turbe și vizitarea acestora este un act de politeism sau necredință. Și nici nu a fost văzut careva să le dărâme.

Ibrahim Halebi ”rahimehullahu teala” declară în finalul cărții sale **Halebi-i kebir**, (Dacă o persoană decide ca terenul său să fie folosit ca cimitir și dacă există spațiu liber pe acest teren, este permis să se ridice un turbe, cu intenția de a îngropa acolo pe cineva. Dacă nu există alt loc, se va dărâma turbe-ul și se va săpa mormântul în locul lui. Deoarece acest loc a fost donat pentru morminte). Dacă aceste cupole ar fi fost idoli sau idolatrie, ar fi trebuit dărâmate întotdeauna.

Primul dintre mausoleurile islamice a fost hujre-i mu`attara, unde se află Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a încetat din viață în camera preaiubitei sale soții, mama noastră Aișe ”radiyallahu anha”, luni, înainte de amiază, în cea de-a doisprezecea zi a lunii Rebiul evvel a celui de-al unsprezecelea an al emigrării. În noaptea de miercuri, el a fost îngropat în această cameră. Hazreti Ebu Bekr și hazreti Omer ”radiyallahu teala anhuma” au fost îngropați în aceeași cameră. Nici unul dintre Companioni nu s-a împotrivit. Acum, se opun acestei unanimități a Companionilor Profetului. Chiar dacă negarea Ijma-i ummet, prin interpretarea greșită a unei dovezi îndoielnice nu este act de necredință, provoacă bid`at.

Camera lui hazreti Aișe ”radiyallahu anha” măsura trei metri în înălțime, trei metri în lățime, patru metri și jumătate în lungime și era făcută din cherpici. Avea două uși, una pe peretele de vest, iar cealaltă pe peretele de nord. Hazreti Omer ”radiyallahu anh”, în timpul califatului său, a ridicat un zid jos în jurul Hujre-i seadet. Abdullah bin Zubeyr ”radiyallahu teala anhuma” , în timpul califatului său, a dărâmat

acest zid și a ridicat un altul din piatră neagră, pe care l-a tencuit frumos. Acest zid era deschis în partea de sus și avea o usă în partea de nord. Când hazreti Hasan ”radiyallahu teala anh” a încetat din viață, în anul 49 după emigrare, fratele său, hazreti Huseyn ”radiyallahu teala anh”, i-a adus trupul la ușa Hujre-i seadet, conform testamentului lăsat și a dorit să intre împreună cu el pentru a se ruga pentru mijlocire, dar crezând că dorește să îl îngroape acolo, unii oamenii s-au opus. Pentru a împiedica discordia, acesta a fost îngropat în cimitirul Baki`. Pentru ca mai târziu să se evite astfel de situații nepotrivite, ușile camerei și ușa zidului exterior au fost zidite.

Cel de-al șaselea calif omeiad, Velid, în perioada când era guvernator al Medinei, a înălțat zidul de piatră și l-a acoperit cu o mică cupolă. Devenind calif, i-a ordonat lui Omer bin Abdulaziz, succesorul său în guvernarea Medinei, în anul 88 (707 miladi), în timpul extinderii Mesjid-i șerif , să construiască un al doilea zid în jurul camerei. Acesta avea formă pentagonală și era acoperit, neavând nici o ușă.

În cartea vehabită Feth-ul-mejid, începând cu pagina 133, se relatează: (Cel ce intenționează să primească binecuvântări prin intermediul unui copac, piatră, mormânt și altele asemenea va deveni politeist. Mormintele au fost idolatrizate prin construirea de cupole deasupra lor. Oamenii din timpul Jahiliyye s-au închinat statuetelor și oamenilor pioși. Astăzi, astfel de acte și altele chiar mai grave se comit pe morminte și mausolee. Încercarea obținerii binecuvântării prin intermediul mormintelor musulmanilor pioși este precum închinarea la idolul Lat. Acești politeiști cred că acel Evliya va auzi și va răspunde rugilor lor. Ei afirmă că se apropie de cel decedat prin oferirea de milostenii și jurăminte. Toate acestea sunt forme majore de politeism. Idolatrul, chiar dacă își va atribui alte nume, este tot idolatru. A te ruga pentru morți cu respect și afecțiune, sacrificarea animalelor, promisiunile și jurămintele, sub orice nume ar fi efectuate sunt idolatrie. Politeiștii din zilele noastre afirmă că acestea sunt permise, sub numele de ta`zim (respect și onoare) și teberruk. Dar aceste presupuneri ale lor sunt eronate).

Am tradus în cărțile noastre câteva dintre răspunsurile pe care le-au dat învățații Ehli sunnet acestor atacuri și ofense aduse musulmanilor Ehli sunnet. Vom reda aici traducerea unui pasaj din primul capitol al cărții **Usul-ul-erbe`a fi terdid-il vehhabiyye**. Dacă se va citi cu atenție se va înțelege imediat că vehabiții s-au înșelat, s-au îndepărtat de calea cea dreaptă și îi conduc pe musulmani către ruină.

Coranul cel Sfânt, hadisurile, declarațiile și actele Selef-i salihin, cât și majoritatea învățaților ne transmit că este permis să se arate ta`zim (respect și omagii) și altcuiva, decât Allahu teala. În versetul 32 din sura Hajj se spune: ”**Acela care cinstește rânduielile lui Allahu teala, să știe că aceasta este din cuvioșia inimii**”. De aceea este vajib să cinstim șe`air a lui Allahu teala. Șe`air înseamnă semne și indicații. Abdulhak-î Dehlevi ”rahime Rabbuh” relatează, (Șe`air reprezintă pluralul cuvântului Șa`ire, ce înseamnă semn. Orice lucru ce ne amintește de Allahu teala este un semn, un Șe`air). În versetul 158 al surei Bakara se spune, ”**Safa și Merve sunt dintre șe`air** (semnele) **lui Allahu teala**”. Înțelegem din acest verset că nu doar dealurile Safa și Merve sunt dintre semnele lui Alalhu teala, ci există și altele. Și nu doar Arafat, Muzdelifa și Mina pot fi amintite ca Șe`air. Șah Veliullah-î Dehlevi afirmă în cartea sa **Hujjetullah-il-baliga**, la pagina 69, (Cele mai mărețe dintre semnele lui Allahu teala sunt patru: Kur`an-î kerim, Ka`be-i muazzama, Profetul „aleyhissalatu vesselam” și rugăciunea). Șah Veliullah ”rahimehullahu teala” declară la pagina 30 a cărții sale **Eltaf-ul-kuds**, (A nutri afecțiune față de semnele lui Allahu teala înseamnă să nutrești afecțiune față de Coran și Profet ”sallallahu aleyhi ve sellem”, Kaaba și orice ne amintește de Allahu teala. Astfel este și afecțiunea față de evliya ai lui Allahu teala). [Deoarece Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a declarat în hadis-i șerif, ”**Atunci când sunt văzuți evliya ne amintim de Allahu teala**”. Acest hadis-i șerif este mneționat în cărțile **Musnad Ibni Ebi Șeybe**, **Irșad-ut-talibin** și **Kunuz-ud-dehaîk**. Din acest hadis-i șerif reiese că și Evliya sunt dintre Șe`air ale lui Allahu teala. În cartea **Jami`ul fetava** se spune că este permis să se construiască domuri deasupra mormintelor evliya sau ale învățaților, în semn de omagiu.] În timp ce cele două dealuri din Mecca, Safa și Merve, din apropiere de

Mesjid-i haram, sunt dintre semnele lui Allahu teala, deoarece ne amintesc de hazreti Hajer, mama lui Isma`il aleyhisselam, ce a mers între aceste două dealuri, de ce nu ar fi locurile în care s-a născut, a crescut, a împlinit acte de adorare,a emigrat, a împlinit rugăciuni și a încetat din viață cel mai superior dintre ființe, preaiubitul lui Allahu teala, Muhammed aleyhisselam și mormântul său binecuvântat și locurile soțiilor sale bnecuvântate și ale familiei sale și ale companionilor, dintre semnele lui Allahu teala? De ce sunt acestea dărâmate?

Dacă se citește Coranul cel Sfânt cu atenție și obiectivitate se poate observa cu ușurință că Resulullah este omagiat în multe versete. În traducerea versetelor din sura Hujurat se spune, ”**O, voi, cei care credeți! Nu o luați înaintea lui Allahu teala și a Trimisului Său și fiți cu frică de Allahu teala! O, voi, cei care credeți! Nu ridicați glasurile voastre peste glasul Profetului și nu strigați când vorbiți cu el, așa cum strigați voi unii la alții, pentru ca faptele voastre să nu fie în deșert, fără ca voi să băgați de seamă! Acelora care coboară glasurile lor înaintea lui Resulullah, Allahu teala le va umple inimile cu evlavie. Ei vor avea parte de iertare și răsplată mare. Cei ce îl cheamă de afară, strigând, nu au judecată. Dacă ar avea ei răbdare până ce ieși afară, ar fi mai bine pentru ei.**” Este evident pentru cel ce citește și reflectează asupra acestor cinci versete, imparțial, cât de mult îl omagiază Allahu teala pe preaiubitul Său Profet, cât îl înalță. Se observă că poruncește foarte strict comunității sale să fie plini de respect și să aibă un comportament moral frumos față de el. O persoană care se gândește că toate actele de adorare ale celui ce va ridica vocea la Trimisul lui Allah vor fi anulate, va înțelege gradul de importanță al Profetului. Șaptezeci de persoane din tribul Beni Temim au venit în Medina și l-au chemat pe Profet afară, strigându-l nerespectuos. Aceste versete au fost revelate ca o penalizare pentru comportamentul acestora. În zilele noastre, unii afirmă despre că sunt descendenți ai tribului Beni Temim. De aceea, Profetul arătând cu mâna sa binecuvântată către Nejd a relatat următoarele hadisuri, ”**Cei neciopliți și asupritori sunt în est**” și ”**Diavolul va trezi dezbinarea de acolo**”. O parte dintre eretici sunt Nejdiți. Ei poartă acest nume deoarece s-au răspândit din regiunea Nejd.

Dezbinarea vestită de hadisul de mai sus a apărut după 1200 de ani. Au venit din Nejd în Hijaz și au jefuit bunurile musulmanilor, omorând bărbații și luând prizonieri femeile și copiii.Au comis acte mai rele și josnice chiar și decât necredincioșii.

BENEFICIU: În versetele menționate mai sus se repetă expresia (**O, voi, cei care credeți!**), care ne arată că tuturor musulmanilor din toate timpurile și până în ultima zi li se poruncește să fie respectuoși față de Profet ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Dacă această poruncă ar fi fost doar pentru Companionii Profetului ”radiyallahu teala aleyhim ejmain” s-ar fi folosit expresia (**O, voi, companioni!**). La fel cum au fost folosite expresiile (**O, voi, soții ale Trimisului**) și (**O, voi, locuitori ai Medinei**). Expresia (O, voi, cei care credeți!) a fost folosită și pentru a transmite faptul că rugăciunea, postul, pelerinajul și dania sunt acte de adorare obligatorii pentru toți musulmanii până în Ziua de Apoi. Astfel, cuvintele vehabiților, (Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem”trebuia respectat în timpul vieții și că după moartea sa nu i se va mai arăta respectul cuvenit și nici nu i se va cere ajutorul) a fost invalidată prin aceste versete.

Versetele menționate mai sus ne arată că putem arăta respect și altcuiva, în afara lui Allahu teala. În traducerea versetului 104 din sura Bakara se spune, ”**O, voi cei care credeți! Nu ziceți Ra`ina! Ziceți ”Privește spre noi!” Și fiți ascultători față de Allahu teala!**”. Dreptcredincioșii obișnuiau să-i spună Ra`ina (ocrotește-ne) Profetului aleyhisselam. În limba ebraică Ra`ina înseamnă a înjura, a blama, iar evreii foloseau acest cuvânt la adresa Profetului ”sallallahu aleyhi ve sellem”, în acest sens. Având și un sens denigrator, Allahu teala le-a interzis musulmanilor să folosească acest cuvânt. În traducerea versetului 33 din sura Enfal se spune, ”**Allahu teala nu îi pedepsește, cât tu te afli între ei**”. De asemenea promite că nu vor fi pedepsiți până în Ziua de Apoi. Acest verset dezminte afirmația vehabiților (El a plecat dintre voi. A devenit pământ).

În traducerea versetului 34 din sura Bakara se spune, ”**Când le-am spus îngerilor, ”Prosternați-vă dinaintea lui Adem!”, ei toți s-au**

prosternat în afara lui Iblis”. Prin acest verset ni se poruncește să îi arătăm respect lui Adem aleyhisselam. Diavolul nu a ascultat această poruncă, negând respectarea altcuiva în afara lui Allahu teala și insultându-i pe profeți. Vehabiții se află de asemenea pe calea diavolului. Și părinții și frații lui Yusuf aleyhisselam și-au arătat respectul față de acesta, prosternându-se dinaintea sa. Dacă omagierea altcuiva în afara lui Allahu teala ar fi fost o dovadă de necredință sau idolatrie, Alalhu teala nu și-ar fi lăudat robii preaiubiți cu aceasta. Conform Ehli-sunnet prosternarea dinaintea cuiva este interzisă, deoarece seamănă cu prosternarea din cadrul actelor de adorare și nu deoarece este un semn de respect.

Diavolul i se arăta mereu Trimisului lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” sub forma unui bătrân nejdit. Când necredincioșii s-au adunat la Dar-un-nedve pentru a hotărî asasinarea Profetului, diavolul li s-a arătat sub forma unui bătrân din Nejd și i-a învățat cum să procedeze. Iar ei au urmat sfatul bătrânului din Nejd. Din acea zi diavolul este numit Șeyh-i Nejdi. Hazreti Muhyiddin-i Arabi declară în cartea sa Musamerat, (Când necredincioșii Qureyș reparau Kaaba, fiecare din liderii triburilor a dorit să fie el cel ce va înlocui Hajer-ul-esved. Au hotărât să desemneze ca arbitru pe cel ce venea primul, a doua zi dimineață. Acesta trebuia să aleagă persoana care ar fi înlocuit Hajer-ul-esved. Primul care a venit a fost Resulullah „sallallahu aleyhi ve sellem”, ce avea atunci 25 de ani. Au spus că vor proceda așa cum le va spune el, căci este demn de încredere. Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” le-a spus, (Aduceți un covor, puneți piatra pe el și ținând toți de colțuri ridicați piatra până la nivelul unde va fi așezată!). Apoi a luat piatra de pe covor, cu mâinile sale binecuvântate și a așezat-o la locul ei. Atunci, diavolul s-a arătat ca un bătrând din Nejd și a spus, arătând către o piatră oarecare, să o așeze și pe aceea ca sprijin. Adevăratul său scop era ca în viitor acea piatră să cadă și Hajer-ul-esved să își piardă stabilitatea, astfel oamenii să îl considere pe Trimisul lui Allah ”sallallahu aleyhi ve sellem” de rău augur. Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” a înțeles acest lucru și a rostit ”**E`uzu billahi mineș-șeytan-ir-rajim**”. În acel moment diavolul a dispărut, a fugit. Deoarece Muhyiddin-i Arabi ”rahmetullahi teala

aleyh” a făcut cunoscut lumii, prin această scriere că, Șeyh-i Nejdi era Satana, ereticii îl urăsc pe acest mare evliya. Ba mai mult, l-au numit necredincios. Și din acest pasaj reiese faptul că liderul ereticilor era un diavol. De aceea vehabiții dărâmă locurile binecuvântate rămase de la Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Ei afirmă că aceste locuri îi fac pe oameni politeiști. Dacă ar fi fost o formă de politeism să ne rugăm lui Allahu teala, în locurile sacre, pelerinajul nu ne-ar mai fi fost poruncit. Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” nu ar fi sărutat Hajer-ul-esved în timp ce împlinea tavaf. Nu ne-am fi rugat la Arafat și Muzdelife, nu am fi aruncat pietre la Mina și nici nu am fi mers între Safa și Merve. Aceste locuribinecuvântate nu ar fi fost atât de onorate, de respectate.

Atunci când Sad bin Mu`az ”radiyallahu teala anh”, liderul ensarilor, veni la locul în acre se adunau aceștia, Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem” le-a spus, ”**Ridicați-vă în picioare pentru liderul vostru!**”. Scopul acestei porunci era respectul față de Sa`d. (Este greșită afirmația că Sa`d era bolnav și li s-a cerut ensarilor să se ridice în picioare pentru a-l coborî de pe cal). Deoarece porunca a fost dată pentru toți cei ce se aflau acolo. Dacă ar fi fost pentru a-l coborî de pe cal, porunca ar fi fost dată doar pentru două persoane. De asemenea s-ar fi precizat (Pentru Sa`d) și nu ar fi fost necesar să se spună (Pentru liderul vostru).

Abdullah bin Omer ”radiyallahu anhuma” călătorind de la Medina către Mecca, pentru pelerinaj, se oprea și împlinea rugăciuni, se ruga în locurile binecuvântate în care a stat Resulullah ”sallallahu aleyhi ve sellem”. El primea binecuvântări în aceste locuri. Atingea cu mâinile minberul lui Resulullah și apoi și le trecea peste față. Imam-i Ahmed bin Hanbel săruta Hujre-i seadet și minberul pentru a fi binecuvântat. Ereticii afirmă că aparțin orientării hanbelite, pe de o parte, iar pe de altă parte afirmă că ceea ce a făcut imamul acestei orientări religioase este politeism. De aici reiese că este o minciună declarația lor cum că sunt adepți ai orientării hanbelite. Imam-i Ahmed bin Hanbel a udat cămașa imamului Șafii și a băut acea apă, pentru a fi binecuvântat. Halid ibni Zeyd Ebu Eyyub el Ensari ”radiyallahu anh” și-a frecat fața de mormântul binecuvântat al Profetului. Atunci când cineva a vrut să îl

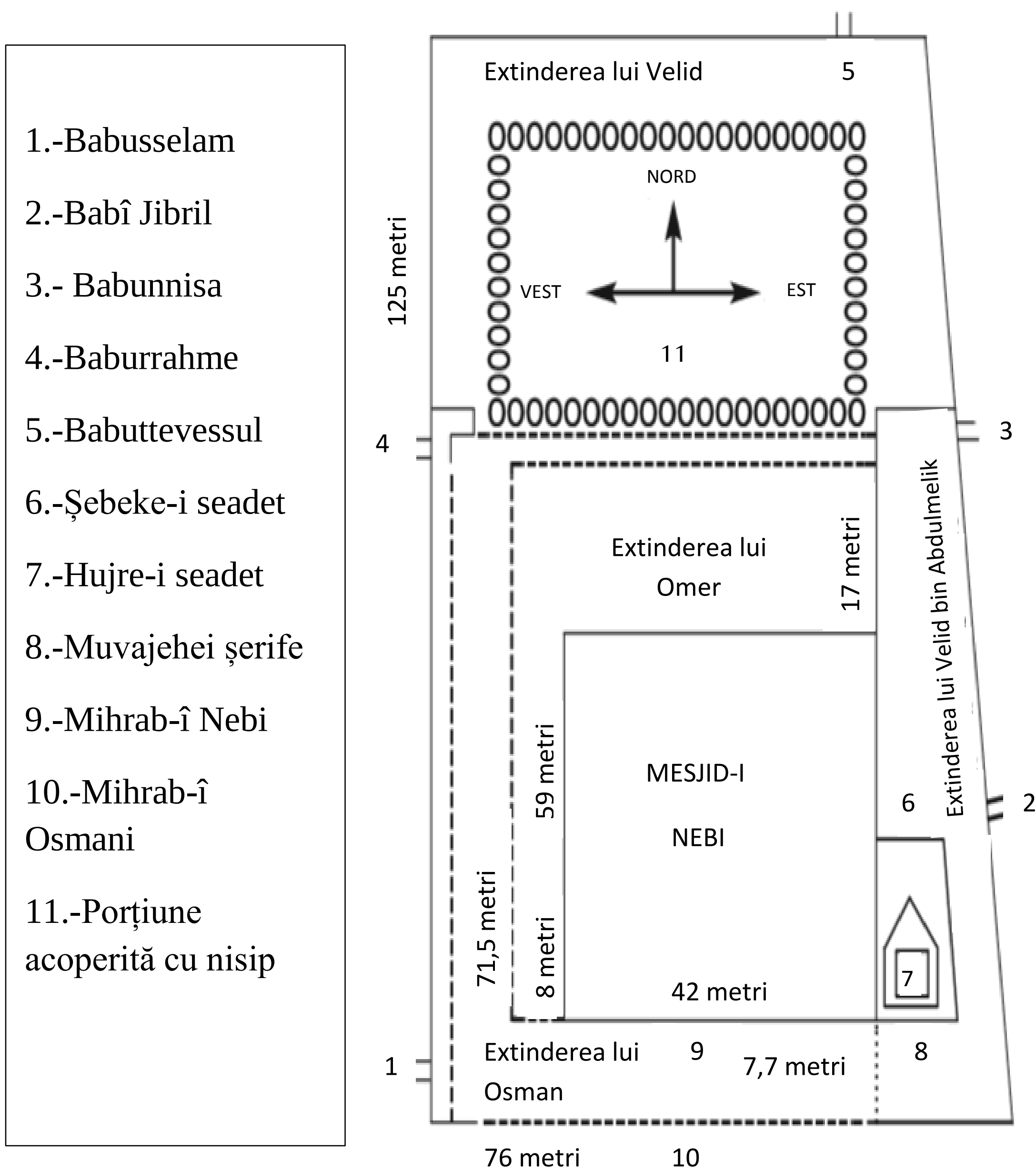
ridice a spsu, (Lasă-mă! Nu am venit pentru pietre și pământ. Am venit la Resulullah).

Companionii Profetului ”aleyhimurrîdvan” căutau binecuvântare în lucrurile Profetului, în apa cu care lua abluțiune, în sudoarea sa binecuvântată.Au primit binecuvântări din cămașa sa, din sabia, bastonul, paharul și înclțările sale, inelul și tot ceea ce a folosit. Ummi Seleme ”radiyallahu anha”, mama musulmaniloravea un fir din barba binecuvântată a Profetului. Atunci când venea la ea un bolnav, punea acel fir de barbă în apă, după care îl scotea și îi oferea bolnavului acea apă să o bea. Puneau apă în paharul său binecuvântat și o beau pentru sănătate. Din mormântul imamului Buhari venea un miros de mosc. Oamenii luau din pământul mormântului său pentru binecuvântare. Și nici un învățat sau muftiu nu se împotrivea. Savanții în hadis și fîkh au permis acest lucru. Aici se încheie traducerea din **Usul-ul-erbe`a**.

[În timpul Companionilor Profetului și a Tabi`in, ba chiar și până la sfârșitul primului mileniu, au existat mulți evliya și suleha (musulmani evlavioși). Oamenii obișnuiau să îi viziteze și să primească binecuvântările și rugile lor. Nu era nevoie să se viziteze mormintele sau să caute binecuvântare în lucruri fără viață. Faptul că aceste evenimente erau rare în acele zile nu înseamnă că erau interzise. Dacă nu ar fi fost permise ar fi existat persoane care să împiedice astfel de acte. Nici un învățat nu a împiedicat aceste acte. Odată cu apropierea ultimelor zile semnele necredinței și ereziile s-au înmulțit. Tinerii au fost înșelați de dușmanii Islamului, deghizați în oameni de știință și oameni de religie. Aceștia au fost numiți zîndîk. Deoarece lipsa religiei sau apostazia servea scopurilor dictatorilor și celor cruzi, care erau sclavii propriilor nefsuri, au sprijinit această nenorocire. Învățații și evliya ”rahimehumullahu teala” s-au împuținat, ba chiar în ultimele vremuri nu au mai fost întâlniți, astfel că a devenit o necesitatea căutării binecuvântării la mormintele și lucrurile lor. Așa cum s-a procedat în fiecare acțiune și act de adorare și aici s-au strecurat lucruri haram. Savanții islamici au convenit în unanimitate că nu astfel de practici legitime în sine ar trebui împiedicate, ci faptele bid`at care s-au stercurat în ele, trebuiesc curățate. Aceste cuvinte ale învățaților sunt scrise în

cartea **Ed-durer-us-seniyye firredd-i alel-vehhabiyye**. Cei ce vor citi această carte nu vor mai avea nici o îndoială. Cartea a fost tipărită în Egipt, în anii 1319 și 1347 și în anul 1395 (1975 miladi) ea a fost tipărită offset, în Istanbul. Asupririle și torturile la care au fost supușu musulmanii din Hijaz de către vehabiți sunt expuse detaliat în finalul cărții Kıyamet ve Ahıret. Musulmanii așează pietre pe mormintele lor, pe care scriu numele celor decedați. Astfel cei ce vizitează mormântul recită Fatiha și alte rugi pentru sufletul celui decedat. Cei ce vizitează mormântul unui evliya, doresc, de asemenea, ca sufletul acestuia să fie mijlocitor și să se roage pentru ei.]

Cele patru stadii diferite ale extinderii Mesjid-i Nebi

CUPRINS